DRAGON

ALISTAIR MACLEAN

OPERAȚIUNEA GOLDEN GATE

Alistair MacLean

OPERAŢIUNEA GOLDEN GATE

Editura *Lucman* 1999

GOLDEN GATE

Capitolul 1

Operaţiunea trebuia executată cu o precizie militară chirurgicală, marcată de o meticulozitate care să egaleze, măcar ca nivel, dacă nu şi ca scop, debarcările aliate din Europa, din timpul războiului. Şi aşa a fost. Pregătirile trebuiau făcute într-un secret total. Şi aşa au fost făcute. Trebuia obţinută o coordonare la secundă. Şi a fost obţinută. Toţi oamenii trebuiau să fie antrenaţi şi să facă repetiţii, la nesfârşit, până când îşi jucau rolurile perfect şi în mod automat. Şi fuseseră antrenaţi astfel. Trebuia acoperită fiecare eventualitate, fiecare deviere de la planul iniţial. Şi aşa făcuseră. Iar încrederea în capacitatea lor de a îndeplini planul, indiferent de posibilele răsturnări de situaţii, trebuia să fie totală. Şi era.

Încrederea le era insuflată de conducătorul lor, Peter Branson. Branson era un bărbat de treizeci şi opt de ani, de un metru optzeci înălţime, cu o constituţie puternică, păr negru, trăsături plăcute, cu buzele curbate într-un zâmbet aproape permanent şi nişte ochi albastru deschis, care uitaseră de mulţi ani cum să zâmbească. Era îmbrăcat în uniformă de poliţist, dar nu era poliţist. Nu erau poliţişti nici ceilalţi unsprezece bărbaţi care erau cu el în garajul de camioane părăsit, situat în apropiere de malul lacului Merced – la jumătatea drumului dintre Daly City, aflat la sud, şi San Francisco, la nord – deşi şi ei purtau aceeaşi uniformă ca Branson.

Singurul vehicul de acolo părea total deplasat pentru acel loc dezolant, care era, de fapt, o simplă magazie cu intrarea liberă. Vehiculul era un autocar, dar care, conform standardelor normale, se potrivea cu greu acestui termen. Era un monstru de o strălucire opulentă, care, deasupra nivelului umărului, era compus, cu excepţia barelor de rezistenţă din oţel, numai din sticlă uşor fumurie. Scaunele nu aveau amplasarea normală. Erau vreo treizeci de scaune pivotante, ancorate de podea, dar împrăştiate aparent la întâmplare, cu rezemătoare de braţ adânci şi mese rabatabile gen avion, adăpostite în rezemătoarele de braţ. În partea din spate era o toaletă şi un bar remarcabil de bine aprovizionat. În spatele acestuia se afla o cabină de observare în

spate, a cărei podea fusese îndepărtată pentru moment, permiţând accesul în compartimentul cavernos pentru bagaje. Acesta era plin aproape la toată capacitatea, dar nu cu bagaje. Spaţiul enorm de depozitare, de 2,2 metri lungime şi tot atâţia lăţime, conţinea, printre altele, două generatoare electrice cu benzină, reflectoare de douăzeci de ţoli, o mulţime de reflectoare mai mici, două arme cu un aspect foarte ciudat, gen rachetă, cu trepiede de fixare, pistoale mitralieră, o cutie mare de lemn nemarcată şi patru cutii mai mici, tot de lemn, dar unsuroase, plus o mulţime de alte articole, dintre care atrăgeau atenţia nişte colaci mari de frânghie. Iar oamenii lui Branson continuau să încarce.

Autocarul pentru excursii, unul din cele numai şase produse, îl costase pe Branson nouăzeci de mii de dolari: ţinând cont de scopul în care avea să-l folosească, considera acea sumă ca fiind o investiţie neînsemnată. Celor de la firma din Detroit le spusese că îl cumpăra ca agent al unui milionar care se ferea de publicitate şi care, fiind un excentric, îl vroia vopsit în galben. Şi galben fusese, atunci când i-l livraseră. Acum, însă, era de un alb sclipitor, translucid.

Două dintre celelalte autocare identice fuseseră cumpărate de nişte milionari autentici şi extrovertiţi, care intenţionau să le folosească în excursiile lor personale, în vacanţe. Amândouă autocarele aveau în partea din spate nişte rampe, pentru a putea găzdui minicarturile lor. Şi probabil că amândouă aveau să se odihnească cincizeci de săptămâni pe an în garajele lor special construite.

Celelalte trei autocare fuseseră cumpărate de guvern.

Răsăritul nu luminase încă cerul.

Celelalte trei autocare albe se aflau într-un garaj din centrul oraşului San Francisco. Uşile glisante mari erau închise şi zăvorâte. Într-un colţ, pe un scaun de pânză, un bărbat în haine civile dormea liniştit, ţinând pe genunchi o armă cu ţeava retezată. Aţipise când pătrunseseră cei doi intruşi şi acum nu era conştient că se scufundase într-un somn şi mai adânc, după ce inhalase o singură pulverizare a puştii cu gaz, fără să ştie acest lucru. Urma să se trezească peste o oră, aproape la fel de

neştiutor faţă de ceea ce se întâmplase, şi era extrem de improbabil că avea să recunoască în faţa superiorilor lui că vigilenţa lui fusese mai slabă decât de obicei.

Cele trei autocare nu păreau deosebite de al lui Branson, cel puţin la exterior, deşi cel din centru era destul de diferit, prin două aspecte, unul vizibil, celălalt nu. Cântărea cu două tone mai mult decât tovarăşele lui, căci sticla antiglonţ este mult mai grea decât sticla obişnuită, iar acele autocare de excursii aveau o zonă enormă acoperită cu geam. Interiorul autocarului era un adevărat vis de rafinament, adică exact ceea ce ai fi aşteptat de la mijlocul de transport particular al şefului executiv al statului.

Autocarul prezidenţial avea două canapele uriaşe, plasate faţă în faţă, atât de adânci, de moi şi de confortabile, încât un om supraponderal prudent s-ar fi gândit bine înainte să se scufunde într-una dintre ele, căci revenirea la verticală ar fi necesitat o cantitate colosală de voinţă, sau utilizarea unui baston. Mai erau şi patru fotolii, cu aceleaşi linii înşelător de voluptuoase. Şi cam asta era tot, în privinţa locurilor de stat. Existau nişte robinete ascunse abil, pentru apă cu gheaţă, mese de cafea de bronz şi vaze strălucitoare, placate cu aur, aşteptându-şi porţia zilnică de flori proaspete. În spatele acestei secţiuni erau baia şi barul, un bar a cărui capacitate de refrigerare, în această ocazie specială şi neobişnuită, era plină cu sucuri de fructe şi băuturi răcoritoare, din grijă faţă de obiceiurile oaspeţilor de onoare ai Preşedintelui, care erau arabi şi musulmani.

În spatele acestei zone, într-un compartiment care se întindea pe toată lăţimea autocarului, era centrul de comunicaţii, un labirint de sisteme electronice miniaturale, care erau deservite în permanenţă, când Preşedintele era la bord. Se spunea că acea instalaţie costase mai mult decât autocarul în sine. Pe lângă faptul că conţinea un sistem radiotelefonic prin care puteai lua legătura cu orice loc din lume, avea un şir mic de butoane de culori diferite, într-o carcasă de sticlă care putea fi înlăturată numai cu ajutorul unei chei speciale. Erau cinci butoane de acest gen. Apăsându-l pe primul, obţineai legătura imediată cu Casa Albă, în Washington, al doilea era pentru Pentagon, al treilea pentru Comandamentul Strategic Aerian Aeropurtat, al patrulea pentru Moscova şi al cincilea pentru Londra. În afară de

necesitatea de a fi în permanenţă în legătură cu forţele lui armate, preşedintele suferea acut de telefonită. Într-o asemenea măsură, încât exista chiar şi un telefon intern, care făcea legătura între scaunul lui obişnuit din autocar cu compartimentul de comunicaţii din spate.

Dar nu de acest autocar erau interesaţi intruşii, ci de cel din stânga lui. Cei doi bărbaţi intrară pe uşa din faţă şi scoaseră imediat o placă de metal de lângă scaunul şoferului. Unul dintre ei lumină în jos cu lanterna, păru să găsească imediat ceea ce căuta, întinse o mână în sus şi luă de la însoţitorul lui ceva ce semăna cu un sac de polietilenă cu ghips, de care era ataşat un cilindru de metal de numai opt centimetri lungime şi doi în diametru. Cilindrul era legat cu o bandă adezivă de un suport metalic. Omul părea să ştie ce avea de făcut – şi îşi făcu treaba, căci Reston, un individ slab şi cu o paloare cadaverică, era expert în explozive.

Apoi se duseră în spate şi intrară în spatele barului. Reston se urcă pe un scăunel, deschise uşa unui dulăpior suspendat şi se uită la băuturile ce se aflau în acesta. Era evident că civilii din convoiul prezidenţial nu aveau să sufere de sete. Înăuntru erau două şiruri de sticle stivuite pe verticală, primele zece din stânga, câte cinci în fiecare şir, fiind de bourbon şi scotch. Reston se aplecă şi examină sticlele puse cu capul în jos sub dulăpior şi văzu că acestea erau identice cu cele din dulăpior care îl interesau pe el, şi că erau toate pline. Era puţin probabil ca cineva să se intereseze prea curând de conţinutul dulăpiorului.

Scoase cele zece sticle din găurile lor circulare de fixare din dulăpior şi i le întinse însoţitorului lui, care puse cinci dintre ele pe bar şi pe celelalte cinci într-un sac de pânză, adus special pentru acest scop, după care îi întinse lui Reston o piesă oarecum ciudată, formată din trei părţi: un cilindru mic, similar cu cel pe care-l fixaseră în partea din faţă, un dispozitiv în formă de stup, de cel mult cinci centimetri înălţime şi cinci centimetri diametru, şi un dispozitiv care semăna foarte mult cu un stingător de maşină, singura deosebire sesizabilă fiind aceea că avea capul de plastic. Acesta şi stupul erau ataşate de cilindru prin fire.

Stupul avea o ventuză de cauciuc la bază, dar Reston nu părea să aibă prea mare încredere în ventuze, căci scoase un tub

de adeziv cu acţiune rapidă, cu care unse din belşug baza stupului. După aceea, îl presă cu putere de partea din faţă a dulăpiorului, îl legă bine de cilindrul mare şi de cel mic, şi apoi le legă pe toate trei de şirul interior de găuri circulare în care se aflau sticlele. Puse la loc cele cinci sticle din faţa lor, astfel încât dispozitivul era ascuns complet. Închise uşiţa, puse scaunul la loc şi ieşi din autocar, împreună cu însoţitorul lui. Paznicul dormea în continuare, liniştit. Cei doi bărbaţi ieşiră pe uşa laterală pe care intraseră şi o încuiară în urma lor. Reston scoase un walkie-talkie [1] şi spuse:

— P1?

Vocea amplificată se auzi clar în difuzorul montat în bordul autocarului din garajul de la nord de Daly City. Branson acţionă un comutator.

— Da?

— OK.

— Bine.

În vocea lui Branson nu se simţea nici o exaltare. De altfel, nu avea nici un motiv să fie: după şase săptămâni de pregătire serioasă, ar fi fost mirat ca ceva să meargă prost.

— Întoarce-te în apartament, împreună cu Mack. Aşteptaţi.

Johnson şi Bradley semănau curios de mult. Erau nişte bărbaţi bine făcuţi, abia trecuţi de treizeci de ani, erau aproape identici ca constituţie şi erau amândoi blonzi. Totodată, semănau izbitor de mult, ca statură şi ten, cu cei doi bărbaţi abia treziţi din somn, care stăteau sprijiniţi de spătar în paturile lor din camera de hotel şi îi priveau cu un amestec explicabil de uimire şi furie. Unul dintre ei spuse:

— Cine naiba sunteţi şi ce dracu’ căutaţi aici?

— Te rog să-ţi controlezi vocea şi să ai grijă cum vorbeşti, zise Johnson. Nu e frumos, din partea unui ofiţer al Marinei. Nu contează cine suntem noi. Ne aflăm aici pentru că avem nevoie de un schimb de haine.

Se uită la revolverul Beretta pe care-l ţinea în mână şi atinse amortizorul acestuia cu arătătorul stâng.

— Nu e nevoie să vă spun ce sunt chestiile astea.

---

[1] *walkie-talkie* = aparat portabil de emisie-recepţie.

Nu era nevoie să le spună ce erau. Johnson şi Bradley emanau un profesionalism calm şi rece, o siguranţă paralizantă, care descurajau libertatea de vorbire şi anulau orice gând de acţiune. În timp ce Johnson stătea în faţa lor, cu pistolul în mână, Bradley deschise valiza pe care o aduseseră cu ei, scoase o bucată de sfoară subţire şi îi legă pe ceilalţi doi bărbaţi cu o viteză şi o eficienţă care arătau o experienţă îndelungată şi intensivă în astfel de probleme. Când termină, Johnson deschise dulapul, scoase două costume, îi întinse unul lui Bradley şi spuse:

— Vezi dacă e mărimea ta.

Nu numai că costumele le veneau perfect, dar la fel erau şi şepcile. Johnson ar fi fost surprins să fie altfel. Branson, cel mai meticulos planificator, nu greşea aproape niciodată.

Bradley se privi în oglindă şi spuse cu tristeţe:

— Ar fi trebuit să rămân de cealaltă parte a legii. Uniforma de locotenent în Serviciul Aerian al Marinei SUA mi se potriveşte perfect. Nici tu nu arăţi prea rău.

Unul dintre bărbaţii legaţi spuse:

— De ce aveţi nevoie de uniforme?

— Credeam că piloţii de elicoptere ai Marinei sunt inteligenţi.

Omul se holbă la el.

— Isuse! Doar nu vrei să spui că…

— Ba da. Şi probabil că noi am pilotat elicoptere Sikorsky mai multe ore decât oricare dintre voi.

— Dar uniformele? De ce să furaţi uniformele? Nu e nici o problemă să le faci de comandă. De ce…

— Suntem zgârciţi. Sigur, le-am fi putut face de comandă. Dar ceea ce nu puteam face sunt toate actele care le purtaţi la voi – actele de identitate, legitimaţii, tot restul.

Bătu cu palma peste buzunarele uniformei lui.

— Nu sunt aici. Unde sunt?

Celălalt bărbat legat zise:

— Du-te dracului.

Şi părea să vorbească serios.

Johnson rămase calm:

— S-a terminat sezonul eroilor. Unde?

Celălalt pilot spuse:

— Nu sunt aici. Marina le consideră documente secrete.

Trebuie depuse în seiful directorului.

Johnson oftă.

— Oh, Doamne. De ce faceţi totul să fie atât de dificil? Aseară am avut o tânără doamnă la pândă, într-un fotoliu, lângă recepţie. O roşcată. Frumoasă. Poate v-o amintiţi.

Cei doi bărbaţi legaţi se priviră unul pe celălalt. Era evident că şi-o aminteau.

— Ea ar fi gata să jure în boxa martorilor că nici unul dintre voi nu a depus nimic în seif aseară.

Zâmbi rece şi continuă.

— Boxa martorilor e ultimul loc din lume de care ar vrea să se apropie, dar dacă ea spune că nu aţi depus nimic, atunci aşa este. Hai să nu ne prostim. Puteţi face trei lucruri. Să ne spuneţi. Să vă legăm la gură şi să ne spuneţi după puţină muncă de convingere. Sau, dacă asta nu merge, le vom căuta. Iar voi veţi privi. Dacă veţi mai fi conştienţi.

— Ne veţi ucide?

— De ce Dumnezeu să facem asta?

Surprinderea lui Bradley era sinceră.

— Vă putem identifica.

— Nu o să ne mai vedeţi niciodată.

— Putem identifica fata.

— Nu şi după ce o să-şi scoată peruca roşcată.

Căută în valiză şi scoase o pereche de cleşti. Avea un aer plin de o resemnare liniştită.

— Pierdem timpul. Leagă-i.

Cei doi se priviră din nou. Unul dintre ei clătină din cap, celălalt oftă. Apoi, zâmbind aproape jalnic, unul dintre ei spuse:

— Pare inutil să ne opunem – şi nu vreau să-mi stric aspectul plăcut. Sub saltea. La picioare.

Erau, într-adevăr, sub saltea. Johnson şi Bradley se uitară rapid prin foile din cele două portofele, se priviră unul pe celălalt, scoaseră teancurile de dolari destul de groase din fiecare portofel şi le puseră pe măsuţele de lângă pat. Unul dintre piloţi zise:

— Sunteţi nişte hoţi cam nebuni.

— S-ar putea să aveţi mai multă nevoie de ei decât noi, în curând, zise Johnson.

Scoase banii din costumul pe care-l dezbrăcase şi îi puse în

uniformă, în timp ce Bradley făcea la fel.

— Puteţi să păstraţi costumele noastre. Nu e de conceput ca doi ofiţeri americani să alerge prin oraş în desuuri. Iar acum, mi-e teamă că trebuie să vă legăm la gură, încheie Johnson, căutând în valiză.

Unul dintre bărbaţi încercă zadarnic să se ridice în pat, cu un amestec brusc de suspiciune şi înţelegere în ochi.

— Credeam că ai spus…

— Dacă vroiam să vă ucidem, zgomotul scos de aceste amortizoare nu s-ar fi auzit nici măcar pe coridor. Crezi că vrem să ridicaţi tot hotelul în sus cu ţipete, în momentul în care ieşim pe uşă? În plus, i-aţi deranja pe vecini.

După ce le puseră bandă adezivă pe gură, Johnson continuă:

— Bineînţeles, nu vrem nici să începeţi să săriţi şi să vă zvârcoliţi, lovind cu picioarele în podea sau în pereţi. Mi-e teamă că nu putem permite nici o bubuitură, în următoarele două ore. Scuze.

Se aplecă, scoase din valiză ceva ce semăna cu un tub de spray şi pulverizâ scurt spre faţa celor doi oameni legaţi. Apoi plecară, atârnând la uşă, afară, semnul cu „Nu deranjaţi”. Johnson încuie uşa de două ori, îşi scoase patentul, se aplecă în dreptul cheii şi o rupse, lăsând-i capul înfipt în broască.

La parter, se apropiară de recepţioner, un tânăr vesel care îi salută cu veselie.

— Nu ai fost de serviciu noaptea trecută, nu? zise Johnson.

— Nu, domnule. Contrar părerii conducerii, şi un recepţioner trebuie să doarmă puţin, din când în când.

Îi privi cu interes şi întrebă:

— Scuzaţi-mă, dar nu sunteţi cei doi domni care vor merge în „coada” preşedintelui, în dimineaţa asta?

Johnson zâmbi.

— Nu sunt sigur că preşedintelui i-ar face plăcere această formulare, dar este adevărat. Nu e nici un secret. Am primit telefonul de alarmă noaptea trecută. Ashbridge şi Martinez. Este înregistrat?

— Da, domnule.

Recepţionerul sublinie cu creionul numele lor.

— Am lăsat în cameră câteva… chestii de la Marină, care nu ar

fi trebuit să fie acolo. Poţi să te asiguri că nu se va apropia nimeni de acea cameră până la întoarcerea noastră? Asta înseamnă vreo trei ore.

— Vă puteţi baza pe mine, domnule, spuse recepţionerul, notându-şi. Semnul cu „Nu deranjaţi”…

— L-am pus deja.

Ieşiră şi se opriră la primul telefon public de pe stradă. Johnson intră cu valiza, căută în ea şi scoase un walkie-talkie. Intră imediat în legătură cu Branson, care aştepta răbdător în garajul nefolosit, de la nord de Daly City.

— P1? spuse Johnson.

— Da?

— OK.

— Bine. Veniţi aici.

Soarele răsărise, când cei şase bărbaţi ieşiră unul după celălalt din cabana de pe dealurile de deasupra lui Sausalito, în Marin County, la nord şi în partea cealaltă a portului, faţă de San Francisco. Formau un grup obişnuit şi nu deosebit de atrăgător. Patru dintre ei erau îmbrăcaţi în salopete, iar doi în nişte impermeabile decolorate, care ar fi putut fi luate de pe vreo sperietoare de ciori. Se urcară cu toţii într-o furgonetă Chevrolet uzată şi porniră spre oraş. Înaintea lor se întindea o privelişte uimitoare. Spre sud, Golden Gate şi linia tremurătoare a oraşului San Francisco. Spre sud-est, având o strălucire oarecum falsă datorită primelor raze de soare, Insula Alcatraz, cu trecutul ei nefericit, se întindea la nord de Fisherman’s Wharf, în linie cu Insula Treasure, Bay Bridge şi Oakland, în partea îndepărtată a golfului. La est se afla Insula Angel, cea mai mare din golf, iar la nord-est se afla Insula Belvedere, Tiburon şi, dincolo de ea, promontoriile largi ale Golfului San Pablo, dispărând în neant. Nu mai există multe panorame atât frumoase şi de spectaculoase în lume ca cea de la Sausalito. Ca să nu fii mişcat de ea ar trebui să ai o inimă de piatră, iar în această privinţă se putea spune că cei şase oameni din furgonetă posedau o adevărată carieră de piatră.

Ajunseră la strada principală, trecură pe lângă şirurile imaculate de bărci de pescuit şi pe lângă amestecul deloc imaculat de magazii cu bărci, până când, într-un final, şoferul

intră pe o stradă laterală, parcă şi opri motorul. El şi cu bărbatul de alături coborâră şi îşi scoaseră impermeabilele, rămânând îmbrăcaţi în nişte uniforme ale Poliţiei de Patrulă a Statului California. Şoferul, un sergent pe nume Giscard, avea cel puţin un metru optzeci înălţime, era solid, cu o faţă roşie, gura fermă şi, chiar şi prin privirea rece şi insolentă, reprezenta tipul clasic al poliţistului dur. Era adevărat, poliţiştii făceau parte din viaţa lui Giscard, dar el încerca să limiteze cât mai mult întâlnirile frecvente cu ei, în numeroasele ocazii când oamenii legii încercaseră, până în prezent fără succes, să-l bage în spatele gratiilor. Celălalt, Parker, era înalt, slab şi cu o faţă neplăcută, iar cel mai bun lucru pe care-l puteai spune despre el era că ar fi putut trece drept poliţist doar în faţa unui miop sau dacă era privit de la mare distanţă. Expresia lui de obicei prudentă şi acră putea fi probabil atribuită faptului că avusese mult mai puţin succes decât sergentul în păcălirea braţului lung al legii.

Cotiră după un colţ şi intrară în secţia de poliţie locală. În spatele biroului erau doi poliţişti, unul foarte tânăr, iar celălalt destul de în vârstă ca să-i fie tată. Păreau destul de obosiţi şi lipsiţi de entuziasm – ceea ce era normal pentru doi oameni care abia aşteptau să se culce – dar erau totuşi politicoşi.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa.

Giscard putea fi foarte energic, aşa cum era potrivit pentru un om care fusese urmărit şi scăpase de jumătate din poliţiştii de pe Coastă.

— Sergent Giscard. Poliţist Parker, continuă el, şi scoase din buzunar o hârtie pe care era scrisă o listă lungă de nume. Voi trebuie să fiţi Mahoney şi Nimitz?

— Exact.

Lui Mahoney, tânărul inocent, i-ar fi fost destul de greu să-şi ascundă descendenţa irlandeză.

— De unde ştiţi asta?

— Pentru că ştiu să citesc.

Amabilităţile conversaţiei de salon nu îl caracterizau pe Giscard.

— Din asta înţeleg că şeful secţiei voastre nu v-a anunţat că venim. Ei bine, e vorba de blestemata asta de coloană prezidenţială de dimineaţă – şi din ceea ce am descoperit azi-

dimineaţă aş spune că nu ne pierdem timpul făcând această verificare finală. Aţi fi uimiţi să aflaţi câţi poliţişti din statul ăsta sunt fie analfabeţi, fie surzi de-a binelea.

Nimitz spuse, politicos:

— Dacă am şti cu ce am greşit, domnule sergent…

— *Voi* nu aţi greşit cu nimic, zise Giscard şi îşi consultă foaia. Mă interesează doar patru lucruri. Când vine schimbul de zi? Câţi sunt? Unde sunt maşinile de patrulare? Şi celulele.

— Asta e tot?

— Da. Două minute. Şi repede. Trebuie să verific toate locurile de aici şi din Richmond, dincolo de pod.

— Ora opt. Opt oameni – dublu decât de obicei. Maşinile…

— Vreau să le văd.

Nimitz luă o cheie de pe o placă şi îi conduse pe cei doi după colţul clădirii. Deschise uşile duble. Cele două maşini de poliţie, aşa cum era normal în această ocazie deosebită, când preşedintele, un rege şi un prinţ treceau prin cartierul lor, aveau strălucirea imposibilă a modelelor de expoziţie.

— Cheile de contact?

— În contact.

Când se întoarseră în secţie, Giscard făcu semn cu capul spre uşa de la intrare.

— Cheile?

— Poftim?

Giscard afişă o răbdare exasperată.

— Ştiu că de obicei nu se încuie niciodată. Dar în dimineaţa asta este posibil să plecaţi cu *toţii* în mare viteză. Vreţi să lăsaţi atelierul descuiat?

— Înţeleg.

Nimitz arătă cheile de pe panou.

— Celulele.

Nimitz porni în faţa lui, luând cheile cu el. Erau la numai câţiva paşi, dar după colţ, faţă de cetăţenii mai sensibili, care intrau rareori şi fără tragere de inimă în biroul din faţă. Nimitz intră primul, iar Giscard îşi scoase pistolul din toc şi îl izbi cu el în ceafă.

— Un poliţist mort nu e un lucru bun pentru nimeni, remarcă Giscard.

După zece secunde, Parker apăru lângă ei, împingându-l în

faţa lui pe Mahoney, furios şi uluit.

Le puseră căluş celor doi captivi şi îi lăsară pe podea, cu spatele lipit de gratii, braţele trecute incomod printre ele şi prinse cu cătuşe la încheieturi. Expresia furioasă de pe feţele lor era dovada utilităţii căluşelor. Giscard băgă cheile în buzunar, luă alte două seturi de pe panou, îl lăsă pe Parker să treacă în faţa lui, încuie uşa de la intrare şi băgă cheile în buzunar, după care dădu colţul şi deschise garajul. Scoaseră maşinile cu spatele şi, în timp ce Giscard încuia uşa – şi, inevitabil, băga cheile în buzunar – Parker se duse să-i aducă pe ceilalţi patru oameni din furgonetă. Surprinzător, când apărură, aceştia nu mai erau nişte muncitori îmbrăcaţi în salopete, ci nişte reclame strălucitoare ale Poliţiei de Patrulă a Statului California.

Merseră cu maşinile spre nord, pe US 101, o luară pe varianta vestică, spre State I, trecură pe lângă Muir Woods şi platformele ei de conifere de peste optzeci de metri înălţime, oprindu-se în final în Parcul Statal Mount Tamalpais. Giscard scoase un walkie-talkie, care se potrivea perfect cu uniforma lui, şi spuse:

— P1?

Branson aştepta răbdător, în autocarul din garajul abandonat.

— Da?

— OK.

— Bine. Rămâneţi pe loc.

Curtea interioară şi strada din faţa hotelului mare din vârful lui Nob Hill erau practic goale, ceea ce era de înţeles, la acea oră a dimineţii. De fapt, se vedeau numai şapte oameni. Şase dintre ei stăteau pe treptele hotelului, care în acea noapte avusese sub acoperiş mai mulţi dolari decât oricând, în lunga şi ilustra lui carieră. Cel de-al şaptelea, un bărbat înalt şi chipeş, cu nas acvilin, părând destul de tânăr, în ciuda părului încărunţit, şi îmbrăcat într-un costum gri impecabil, se plimba încet, în sus şi-n jos, pe aleea hotelului. Din privirile pe care le schimbau între ei cei şase bărbaţi – doi portari, doi poliţişti şi doi îmbrăcaţi în haine civile, ale căror haine erau umflate sub subsuoara stângă – se părea că prezenţa lui dădea naştere unei iritări crescânde. În cele din urmă, după o conversaţie murmurată între ei, unul dintre bărbaţii în uniformă coborî treptele şi se apropie de el.

— Bună dimineaţa, spuse el. Nu vă supăraţi, domnule, dar v-aş ruga să vă îndepărtaţi. Avem treabă aici.

— De unde ştii că nu am şi eu?

— Vă rog, domnule. Trebuie să înţelegeţi că avem nişte oameni foarte importanţi aici.

— Crezi că nu ştiu asta? Crezi că nu o ştiu?

Bărbatul oftă, băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase un portofel şi îl deschise. Poliţistul se uită la el şi înlemni, înghiţi vizibil în sec, iar tenul lui deveni mai închis cu câteva tonuri.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Îmi cer scuze, domnule Jensen.

— Şi mie îmi pare rău. Pentru noi toţi. Din partea mea, pot să-şi păstreze petrolul lor blestemat. Dumnezeule, ce circ.

Vorbi până când ofiţerul se relaxă, după care începu din nou să se învârtă într-o parte şi în cealaltă. Poliţistul se întoarse pe trepte.

Unul dintre bărbaţii în haine civile îl privi fără entuziasm.

— Te pricepi grozav la îndepărtarea curioşilor, spuse el.

— Vrei să încerci şi tu?

— Dacă trebuie să-ţi fac o demonstraţie, zise omul, plictisit.

Coborî trei trepte, după care se opri şi privi în spate, în sus.

— Ţi-a arătat o legitimaţie, nu?

— Aşa ceva.

Era evident că poliţistul savura situaţia.

— Cine e?

— Nu-l recunoşti pe directorul tău adjunct, când îl ai în faţă?

— Isuse!

Întoarcerea miraculoasă pe treapta de sus a omului de la FBI ar fi putut fi atribuită pur şi simplu levitaţiei.

— Nu te duci să-i spui să plece? întrebă cu o voce inocentă poliţistul.

Omul în haine civile se încruntă, după care zâmbi.

— De acum înainte, cred că voi lăsa aceste sarcini domestice ramurii în uniformă.

Un băiat de serviciu apăru în capul scărilor, ezită şi apoi coborî în stradă, când Jensen îi făcu un semn încurajator cu mâna. În timp ce se apropia, faţa lui ofilită se încreţi şi mai mult de

îngrijorare.

— Nu v-aţi asumat un risc al naibii de mare, domnule? întrebă el. Cu tipii de la FBI de acolo.

— Nici gând.

Jensen era de un calm perfect.

— El e de la FBI-ul din California. Eu sunt din Washington. Specii diferite. Mă îndoiesc că l-ar recunoaşte pe directorul-general, dacă acesta ar veni şi i s-ar aşeza în poală. Ce se întâmplă, Willie?

— Servesc cu toţii micul dejun în camerele lor. Nici o întârziere la trezire, totul conform planului.

— Anunţă-mă din zece în zece minute.

— Da, domnule. Tii, domnule Jensen, dar nu riscaţi teribil? Locul ăsta e plin de poliţişti, şi nu numai înăuntru. Vedeţi ferestrele de vizavi? E câte o puşcă în spatele fiecăreia şi câte un om în spatele fiecărei puşti.

— Ştiu, Willie. Eu sunt omul din ochiul furtunii. Mai sigur ca oriunde.

— Dacă sunteţi prins…

— Nu o să fiu prins. Chiar dacă se va întâmpla asta, tu eşti în afara oricărei suspiciuni.

— În afara oricărei suspiciuni! Toţi m-au văzut vorbind cu dumneavoastră.

— De ce? Pentru că eu sunt de la FBI. Eu ţi-am spus asta. Iar tu nu ai avut nici un motiv să te îndoieşti. Sunt şase oameni în capul scării care cred acelaşi lucru. Oricum, Willie, poţi să invoci oricând al cincilea amendament.

Willie plecă. În văzul celor şase privitori, Jensen scoase un walkie-talkie.

— P1?

— Da?

Branson era la fel de calm ca oricând.

— Conform programului.

— Bine. P1 porneşte acum. Din zece în zece minute. Da?

— Bineînţeles. Ce face fratele meu geamăn?

Branson se uită spre partea din spate a autocarului. Omul legat şi cu căluş la gură de pe culoar semăna uimitor de mult cu Jensen.

— Va supravieţui.

Capitolul 2

Van Effen intră cu autocarul pe 280 şi porni spre nord-est, pe Southern Freeway. Van Effen era un bărbat scund, solid, cu părul blond tăiat scurt şi un cap care semăna cu un cub perfect. Urechile lui erau atât de apropiate de cap încât păreau lipite acolo, nasul lui intrase în contact cu un obiect greu în trecut, avea obiceiul să afişeze un zâmbet absent, ca şi cum ar fi decis că era cea mai sigură expresie cu care putea înfrunta numeroasele situaţii nesigure care apăreau în lumea nesigură din jurul lui, iar ochii albastru-deschis visători, care nu puteau fi niciodată acuzaţi că ar fi avut vreo putere de pătrundere, serveau doar la întărirea impresiei generale a unui om copleşit de complexităţile de nerezolvat ale vieţii. Van Effen era un om foarte inteligent, a cărui minte ascuţită putea face faţă unei varietăţi extrem de mari de probleme. Deşi îl cunoştea pe Peter Branson de numai doi ani, devenise, în mod incontestabil, locotenentul indispensabil al acestuia.

Cei doi bărbaţi stăteau în partea din faţă a autocarului, amândoi îmbrăcaţi pentru moment în haine albe lungi, care le ofereau, ca şoferi, un aer de profesionişti: Departamentul de Stat îi dezaproba pe şoferii coloanei prezidenţiale care preferau jachete vechi sau mâneci suflecate. De obicei conducea Branson, şi se pricepea la asta, dar, pe lângă că nu era din San Francisco, în timp ce Van Effen se născuse acolo, el vroia ca în acea dimineaţă să se concentreze numai asupra bordului autocarului, care părea o combinaţie între bordul cu instrumente de zbor în miniatură al unui Boeing şi o orgă Hammond. Ca sistem de comunicaţii, nu se putea compara cu cel din autocarul prezidenţial, dar conţinea tot ceea ce vroia Branson. Mai mult, avea una sau două îmbunătăţiri care lipseau autocarului

prezidenţial. Şi pe care preşedintele nu le-ar fi considerat îmbunătăţiri.

Branson se întoarse spre omul de pe scaunul din spatele lui. Yonnie – un individ brunet, oacheş şi incredibil de hirsut, care, în rarele ocazii când putea fi convins să-şi scoată cămaşa şi să se apropie de un duş, semăna mai mult cu un urs decât cu o fiinţă umană – avea aspectul general, imposibil de particularizat, al unui fost pugilist, care primise nu unul, ci câteva sute de pumni peste figură. Spre deosebire de mulţi dintre colaboratorii lui Branson, Yonnie, care era cu Branson încă de când acesta îşi începuse noul stil particular de viaţă, cu treisprezece ani în urmă – nu putea fi clasat în rândul celor dotaţi intelectual, dar răbdarea lui, buna dispoziţie nelipsită şi loialitatea deplină faţă de Branson nu puteau fi puse la îndoială.

— Ai plăcuţele, Yonnie? întrebă Branson.

— Plăcuţele?

Yonnie îşi încreţi porţiunea liberă infimă dintre baza părului şi sprâncene, ceea ce la el indica o imensă concentrare, după care zâmbi fericit.

— Da, da, le-am luat.

Căută sub scaunul lui şi scoase o pereche de plăcuţe de înmatriculare prinse cu arc. La exterior, autocarul lui Branson era identic cu cele trei din coloana prezidenţială, cu excepţia faptului că acestea aveau plăcuţe de Washington DC, în timp ce ale lui erau din California. Plăcuţele pe care Yonnie le ţinea în mână erau din Washington DC şi, mai mult, aveau aceleaşi numere cu cele ale unuia dintre autocarele care aşteptau în garaj.

— Nu uita, spuse Branson. Când eu sar pe uşa din faţă, tu sari pe cea din spate. Şi o fixezi pe *cea din spate* mai întâi.

— Las’ pe mine, şefule.

Yonnie emana încredere.

O sonerie sună scurt în bordul maşinii. Branson acţionă un comutator. Era Jensen, omul de veghe de la Nob Hill.

— P1?

— Da.

— Conform planului. Patruzeci de minute.

— Mulţumesc.

Branson întrerupse legătura şi acţionă un alt comutator.

— P4?
— P4.
— Porniţi.

Giscard porni maşina de poliţie furată şi înaintă pe Panoramic Highway, urmat de o a doua maşină. Nu conduceau atât de repede încât să atragă atenţia, dar nici nu se mişcau ca melcul, şi ajunseră la staţiile radar de pe Mount Tamalpais în câteva minute. Acele staţii dominau zona de munte pe kilometri întregi şi semănau perfect cu două mingi de golf albe gigantice. Giscard şi oamenii lui ştiau pe dinafară schema terenului şi nu se aşteptau la probleme.

— Nu va fi nevoie să forţăm, spuse Giscard. Suntem poliţişti, nu? Păzitorii poporului. Nimeni nu-şi atacă păzitorii. Fără împuşcături, a spus şeful.
— Şi dacă *trebuie* să trag? întrebă unul dintre ei.
— Pierzi jumătate din partea care-ţi revine.
— Fără împuşcături.

Branson comută un alt întrerupător.
— P3?

P3 era codul celor doi oameni care fixaseră recent o bombă într-unul dintre autocarele coloanei prezidenţiale.

— P3.
— Ceva nou?
— Doi şoferi, atât.
— Paznicii?
— OK. Nici o bănuială.
— Aşteptaţi.

Branson acţionă un alt comutator.
— P2?

Codul pentru Johnson şi Bradley.

— Da?
— Puteţi porni acum.
— Pornim acum.

Era vocea lui Johnson. El şi cu Bradley, îmbrăcaţi în elegantele uniforme de aviaţie marină, se îndreptau cu un aer indiferent spre Staţia Aeriană a Marinei SUA de la Alameda. Amândoi duceau nişte saci de zbor strălucitori, în care transferaseră conţinutul

valizei. Când se apropiară de intrare, măriră pasul, aşa încât atunci când ajunseră la cei doi paznici de la intrare, lăsau impresia unor oameni care se grăbeau serios.

— Locotenent Ashbridge, locotenent Martinez. Bineînţeles. Aţi întârziat, domnilor.

— Ştiu. Ne ducem direct la elicoptere.

— Mi-e teamă că asta nu se poate, domnule. Comandorul Eysenck vrea să vă prezentaţi imediat în biroul lui.

Marinarul coborî glasul, confidenţial.

— Comandorul nu mi s-a părut prea vesel, domnule.

— La naiba! spuse Johnson, şi era sincer, zicând asta. Unde e biroul lui?

— A doua uşă pe stânga, domnule.

Johnson şi Bradley porniră repede în acea direcţie, ciocăniră şi intrară. Un tânăr ofiţer de marină aşezat în spatele unui birou îşi strânse buzele şi le făcu semn cu capul spre uşa din dreapta lui, fără să spună nimic. Comportamentul lui sugera că nu dorea să participe în vreun fel la scena dureroasă care avea să urmeze. Johnson ciocăni şi intră, cu capul aplecat, căutând ceva în sacul lui de zbor. Precauţiunea era inutilă. În maniera demoralizantă binecunoscută a ofiţerilor superiori care vor să-i intimideze pe tinerii ofiţeri impresionabili, Eysenck continuă să noteze ceva în carneţelul din faţa lui. Bradley închise uşa. Johnson puse sacul de zbor pe marginea biroului. Mâna lui dreaptă era în spatele sacului. Împreună cu tubul de spray.

— Deci aţi apărut.

Eysenck vorbea cu un accent tărăgănat: era evident că Annapolis-ul nu reuşise să-i influenţeze originea bostoneză.

— Aţi avut ordine clare.

Ridică privirea, într-o mişcare care se vroia lentă şi eficientă.

— Explicaţiile voastre…

Se întrerupse, cu ochii din ce în ce mai mari, dar încă fără să bănuiască nimic.

— Voi nu sunteţi Ashbridge şi Martinez.

— Nu suntem, nu-i aşa?

Era clar că Eysenck realizase brusc că ceva era foarte în neregulă. Mâna lui se întinse spre un buton de pe birou, dar Johnson avea deja degetul mare pe butonul lui. Eysenck se

prăbuşi în faţă, pe birou. Johnson îi făcu semn cu capul lui Bradley, care deschise uşa spre anticameră şi, în timp ce o închidea cu o mână, cealaltă scotocea deja în sacul de zbor. Johnson se duse în spatele biroului, studie butoanele de sub telefon, apăsă unul şi ridică receptorul.

— Turnul?

— Da, domnule?

— Permisiune imediată de zbor pentru locotenenţii Ashbridge şi Martinez.

Reuşise o imitaţie credibilă a accentului din Boston al lui Eysenck.

Branson chemă din nou P3, cei doi observatori din interiorul garajului.

— Şi acum?

— Facem plinul.

Într-adevăr, cele trei autocare din garaj erau alimentate. Două dintre ele îşi primiseră pasagerii şi erau gata de plecare. Autocarul în care fusese plasată bomba era destinat în principal ziariştilor, oamenilor de la serviciul de transmisiuni prin cablu şi cameramanilor, printre care se numărau patru femei: trei de o vârstă incertă, iar a patra tânără. Pe o platformă din partea din spate a autocarului erau montate trei camere de filmat, acela fiind autocarul care conducea coloana, iar camerele urmau să aibă astfel în permanenţă o imagine excelentă asupra autocarului prezidenţial, care venea imediat în spate. Printre pasagerii din acest autocar erau trei bărbaţi care nu ar fi fost în stare să recunoască o maşină de scris sau un aparat de fotografiat, nici dacă s-ar fi împiedicat de aşa ceva, dar care, pe de altă parte, n-ar fi avut nici o problemă în a face diferenţa dintre un Walther, un Colt, un Biretti, un Smith & Wesson sau alte astfel de arme, privite în general drept inutile în lumea comunicaţiilor. Acesta era autocarul din fruntea coloanei.

Dar în acest autocar era un pasager care ar fi putut recunoaşte un aparat foto, dacă ar fi văzut unul – de fapt, chiar avea la el un aparat extrem de complicat – dar care, totodată, nu ar fi avut nici o dificultate în a face diferenţa dintre un Walther, un Colt, un Biretti şi un Smith & Wesson, toate fiind arme pe care

avea dreptul să le poarte, lucru pe care îl şi făcea, destul de des. În această ocazie, totuşi, era neînarmat – considerase că nu era necesar, căci colegii lui aveau, la un loc, un adevărat arsenal – în schimb, avea un echipament extrem de neobişnuit, un transmiţător radio frumos, miniaturizat şi tranzistorizat, ascuns în fundul fals al aparatului lui foto. Numele lui era Revson şi se dovedise deseori, în trecut – în serviciul ţării lui, deşi ţara lui nu ştia nimic despre asta – un om cu realizări remarcabile.

Autocarul din spate era de asemenea ocupat, tot de oameni din presă şi oameni care nu erau interesaţi de ziare, deşi în acest caz raportul era inversat. Jurnaliştii, mult inferior numeric, deşi realizau că autocarul prezidenţial avea să devină în curând, prin valoarea pasagerilor lui, un adevărat Fort Knox pe roţi, se întrebau dacă era cu adevărat necesar să aibă în jur atâţia oameni de la FBI.

În autocarul prezidenţial erau numai trei oameni, toţi membri ai echipajului. Şoferul, îmbrăcat în haină albă, cu butonul de „recepţie” ridicat, aştepta instrucţiuni prin staţie. În spatele barului, o brunetă extraordinar de drăguţă, care părea un amalgan al acelor reclame aeriene „Zboară cu mine”, încerca să pară sfioasă şi modestă, şi eşua lamentabil în această încercare. În partea din spate, operatorul radio era deja aşezat în faţa consolei lui de comunicaţii.

O sonerie sună în autocarul lui Branson.

— P5, se auzi în difuzor. Conform planului. Douăzeci de minute.

Sună o a doua sonerie.

— P4, se auzi în difuzor. Totul în regulă.

— Excelent.

Branson îşi permise primul răsuflat uşurat. Preluarea staţiilor radar din Tamalpais era esenţială planurilor lui.

— Scanerele sunt deservite?

— Afirmativ.

Sună o a treia sonerie.

— P1?

Vocea lui Johnson era grăbită.

— P2. Putem porni acum?

— Nu. Probleme?

— Oarecum.

Johnson, aşezat la comenzile elicopterului, ale cărui motoare nu fuseseră încă pornite, văzu un om ieşind din biroul lui Eysenck şi cotind în fugă după clădire. Johnson realiză că vroia să se uite pe fereastra biroului lui Eysenck, ceea ce nu putea să însemne decât că nu reuşise să deschidă uşa pe care el şi Bradley o încuiaseră, la ieşire. Cheia se afla în acel moment în buzunarul lui Johnson. Oricum, privitul pe fereastră nu avea să-l ajute prea mult pe individ, căci el şi Bradley îi târâseră pe Eysenck şi pe aghiotantul lui, inconştienţi, în baia fără geamuri de lângă biroul comandantului. Cheia uşii de la baie era de asemenea în buzunarul lui.

Omul apăru din nou, de după colţul clădirii. Acum nu mai alerga. De fapt, se opri şi se uită în jur. Nu era prea greu de înţeles ce gândea. Era posibil ca Eysenck şi ofiţerul de marină să fi plecat undeva unde aveau treabă, iar el să pice prost, dacă dădea alarma degeaba. Pe de altă parte, dacă se întâmplase ceva şi el nu-şi raportase bănuielile, avea să apară într-o lumină foarte proastă în ochii superiorilor lui. Se întoarse şi se îndreptă spre biroul comandantului staţiei, evident cu intenţia să pună câteva întrebări discrete. La jumătatea drumului, deveni clar că întrebările lui nu aveau să fie chiar atât de discrete: o luase la fugă.

Johnson vorbi în walkie-talkie.

— Probleme mari.

— Rezistaţi cât puteţi. Apoi porniţi de urgenţă. Întâlnirea rămâne valabilă.

În autocarul P1, Van Effen se uită la Branson.

— E ceva în neregulă?

— Da. Johnson şi Bradley au probleme, vor să decoleze. Imaginează-ţi ce se va întâmpla dacă vor face asta şi dacă vor fi nevoiţi să se învârtă în aer zece minute, aşteptându-ne. Două elicoptere furate, când în oraş sunt preşedintele şi jumătate din petrolul din Orientul Mijlociu? Toţi vor începe să se agite. Nu vor lăsa nimic la voia întâmplării. Vor intra în panică. Elicopterele vor fi doborâte. La baza aceea au avioane Phantom în stare de alertă permanentă.

— Ei, acum.

Van Effen opri autocarul la un stop din spatele garajului în care se afla coloana prezidenţială.

— E rău, dar poate că nu e chiar atât de rău. Dacă vor trebui să decoleze mai devreme, poţi oricând să le dai instrucţiuni să zboare deasupra coloanei. Ar fi nevoie de un comandor foarte nebun de la aviaţie, ca să comande piloţilor lui să tragă cu mitralierele sau cu rachetele într-un elicopter care pluteşte deasupra autocarului prezidenţial. Bingo – gata cu preşedintele, cu regii şi şeicii petrolului arab, cu şeful statului-major, cu primarul Morrison. E posibil chiar ca elicopterul să se prăbuşească peste autocarul prezidenţial. Nu e plăcut să fii un amiral concediat şi fără drept la pensie. Asta dacă supravieţuieşte curţii marţiale.

— Nu mă gândisem la asta.

Branson părea doar pe jumătate convins.

— Tu presupui că acest comandor de la aviaţie este la fel de sănătos ca tine, că va reacţiona aşa cum ai face-o tu. De unde să ştim că nu e un nebun cu certificat? E extrem de improbabil, recunosc, dar nu am altă opţiune decât să-ţi accept sugestia. Şi nu avem altă opţiune decât să continuăm.

Soneria sună. Branson acţionă comutatorul corespunzător.

— P1?

— Da?

— P3.

Era Reston, de la garaj.

— Autocarul din faţă tocmai a pornit.

— Anunţă-mă când porneşte autocarul prezidenţial.

Branson îi făcu semn lui Van Effen, care porni motorul şi înaintă încet lângă garaj.

Soneria sună din nou.

— P5. Conform planului. Zece minute.

— Bine. Vino la garaj.

Din nou soneria. Era Reston.

— Autocarul prezidenţial tocmai a pornit, spuse el.

— Bine.

Branson acţionă un alt comutator.

— Autocarul din spate?

— Da?

— Aşteaptă câteva minute. Avem un blocaj rutier aici. Un ţicnit tocmai şi-a întors remorca de-a latul străzii. Un simplu accident, după părerea mea. Dar nu trebuie să riscăm. Fără panică, nu e nevoie ca cineva să-şi părăsească locul. Ne întoarcem în garaj pentru câteva minute, până când vor hotărî o rută nouă. OK?

— OK.

Van Effen conduse încet în faţa garajului şi înaintă lângă uşa din faţă până când prima treime a autocarului deveni vizibilă pentru ocupanţii autocarului din spate, care era înăuntru, parcat încă pe locul lui. Branson şi Van Effen coborâră fără să se grăbească de pe scaunele din faţă şi intrară în garaj. Yonnie, neobservat de cei dinăuntru, ieşi pe uşa din faţă şi începu să prindă plăcuţa de înmatriculare nouă peste cea veche.

Ocupanţii autocarului din spate se uitau cu curiozitate la cele două siluete în haine albe care se apropiau, dar fără suspiciune, căci întârzierile frustrante nesfârşite erau o parte obişnuită a vieţii lor. Branson ocoli spre uşa din faţă de pe partea şoferului, în timp ce Van Effen se îndreptă, parcă fără nici un scop, spre cea din spate. Dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare din partea ocupanţilor maşinii, acesta ar fi fost anulat de imaginea celor două siluete în salopete albastre care stăteau degeaba lângă uşile principale ale garajului. Cei din maşină nu aveau de unde să ştie că acei oameni erau Reston şi prietenul lui.

Branson deschise uşa din faţă de pe partea stângă şi urcă două trepte.

— Îmi pare rău de întârziere, îi spuse el şoferului. Se întâmplă. Acum aleg o rută nouă, sigură, pe care să mergem la Nob Hill.

Şoferul îl privi nedumerit.

— Unde e Ernie? întrebă el.

— Ernie?

— Şoferul autocarului din fruntea coloanei.

— Ah! Aşa îl cheamă. Mi-e teamă că i s-a făcut rău.

— I s-a făcut rău?

Apăruse deja suspiciunea.

— Dar acum două minute…

Şoferul se învârti pe scaunul lui când două explozii minore izbucniră în partea din spate a autocarului, nu atât nişte explozii,

cât nişte pocnituri uşoare, acompaniate de sunetele de sticlă spartă şi un şuierat de aer scăpat de sub presiune. Partea din spate a autocarului era deja învăluită într-un nor de fum cenuşiu dens, care se umfla şi se întindea rapid. Fumul era atât de dens, încât era imposibil să vezi uşa din spate, acum închisă, şi figura lui Van Effen, care se sprijinea de ea, asigurându-se că nu o deschidea nimeni. Toţi cei din autocar – sau cel puţin toţi cei care mai erau încă vizibili – se învârtiseră pe scaunele lor, căutând un pistol sau o armă automată, reacţie inutilă, căci nu se vedea nimic în care ar fi putut trage.

Branson îşi ţinu respiraţia, aruncă două bombe de gaz în formă de grenadă, într-o succesiune rapidă – una pe culoarul din faţă, a doua la picioarele şoferului – sări pe podeaua garajului, trânti uşa şi ţinu mânerul blocat, o precauţiune oarecum inutilă căci, din câte ştia el, prima inhalare a gazului producea instantaneu o stare de inconştienţă. După zece secunde plecă, ocolind prin faţa autocarului, unde i se alătură şi Van Effen. Reston şi însoţitorul lui închiseseră deja şi încuiaseră intrarea principală. Acum îşi scoteau salopetele, rămânând în costumele conservatoare şi bine croite de dedesubt.

— Gata? întrebă Reston. Aşa repede?

Branson aprobă din cap.

— Dar dacă o singură inspiraţie poate doborî un om, înseamnă că o să-i ucidă – dacă rămân în continuare acolo, inhalând chestia aia tot timpul.

Ieşiră pe uşa laterală, fără să se grăbească, şi o încuiară în urma lor.

— Contactul cu oxigenul neutralizează gazul dinăuntru în cincisprezece secunde, zise Branson. Acum poţi intra în autocar şi să nu fii afectat deloc. Dar va trece cel puţin o oră înainte ca cineva din acel autocar să-şi revină.

Harriman coborî dintr-un taxi, când cotiră în faţa garajului. Se urcară cu toţii în autocar – care reprezenta acum noul autocar de la coada coloanei prezidenţiale – şi Van Effen porni spre Nob Hill. Branson acţionă un comutator din bord.

— P2?

— Da.

— Cum merg lucrurile?

— E linişte. Prea multă linişte, la naiba. Nu-mi place.

— Ce crezi că se întâmplă?

— Nu ştiu. Parcă şi văd pe cineva la telefon, cerând permisiunea să lanseze două rachete ghidate aspra noastră.

— De la cine să ceară permisiunea?

— De la cea mai înaltă autoritate militară din ţară.

— Poate dura până să obţină legătura cu Washington-ul.

— Dar nu durează deloc mult să contacteze Nob Hill.

— Oh, Dumnezeule!

Pentru o clipă, chiar şi impresionantul calm obişnuit al lui Branson fu deranjat. Cea mai mare autoritate militară din ţară se afla, într-adevăr, în apartamentul de lângă cel al preşedintelui, în hotelul Mark Hopkins. Generalul Cartland, şeful statului major şi consilier extraordinar al preşedintelui, participa la coloana din acea zi.

— Ştii ce se va întâmpla dacă îl contactează?

— Da. Vor anula plimbarea.

Deşi preşedintele era şef al Forţelor Armate, şeful de stat major putea trece peste decizia lui, în probleme de securitate.

— Staţi o clipă.

Urmă o pauză, după care Johnson spuse:

— Unul din paznicii de la poartă este la telefon. Asta s-ar putea să nu însemne nimic sau să însemne totul.

Branson era conştient de uşoara umezeală de la baza gulerului. Deşi renunţase la obiceiul rugăciunii încă înainte să părăsească genunchii mamei lui, se rugă să nu se întâmple nimic. Poate că telefonul primit de paznic era total inofensiv. Poate că urmarea acelui telefon era lipsită de importanţă. Altfel, lunile întregi şi sfertul de milion pe care le cheltuise pentru pregătirea acelei lovituri erau la fel de inutile.

— P1?

— Da?

Branson realiză vag că îşi ţinea dinţii strânşi.

— Nu o să vă vină să credeţi, dar turnul tocmai ne-a dat permisiunea de decolare.

Branson rămase tăcut câteva secunde, în timp ce cineva îi ridica de pe spate întregul pod Golden Gate. Nu avea obiceiul să-şi şteargă fruntea de sudoare, dar aceasta părea o ocazie

potrivită ca s-o facă. Se abţinu.

— Calul de dar nu se caută la dinţi, zise el. Cum explici asta?

— Probabil că paznicii le-au spus că ne-au verificat hârtiile de identitate şi că acestea erau în ordine.

— Porniţi, da? Aş vrea să aflu dacă vă pot auzi peste huruitul elicei.

Două şiruri de oameni de la securitate, spate în spate, la o distanţă de vreo doi metri şi cu faţa spre exterior, formau un culoar protejat pe scurta distanţă dintre hotel şi autocarul prezidenţial care aştepta. O măsură ce părea oarecum exagerată, căci accesul pe stradă fusese interzis publicului pe o rază de o sută de metri. Demnitarii vizitatori din Golful Persic nu păreau să sufere de vreun sentiment de claustrofobie. În ţările lor, unde arta fină a asasinatului atinsese culmi încă nevisate în Statele Unite, aceasta era o parte obişnuită a vieţii lor de zi cu zi. Nu numai că s-ar fi simţit goi fără acea demonstraţie deschisă de protecţie, dar ar fi fost ofensaţi, dacă nu chiar umiliţi, de ideea că nu erau suficienţi de importanţi ca să merite astfel de măsuri de protecţie.

Preşedintele mergea în faţă, privind aproape melancolic într-o parte şi în cealaltă, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că nu era nimeni căruia să-i facă cu mâna. Preşedintele era un bărbat înalt, destul de impunător, îmbrăcat într-un costum cenuşiu impecabil, cu o faţă patriciană, amintind vag de cea a unuia dintre împăraţii romani mai bine hrăniţi, şi un păr splendid argintiu, despre care se credea că reprezenta mândria şi bucuria lui specială. Atunci când îl priveai, înţelegeai că fusese predestinat ca să ajungă într-un final în Biroul Oval. Era de-a dreptul inimaginabil ca altcineva să aspire să fie şef executiv. Era posibil să existe creiere mai inteligente pe Capitol Hill, dar acea prezenţă magnifică era unică. Din punctul de vedere al politicienilor, era un om de o probitate extremă – faptul că era multimilionar îl ajutase probabil – era inteligent, avea umor şi era iubit, plăcut, admirat sau venerat de o majoritate care nu mai fusese atinsă de nici un alt preşedinte în ultima jumătate de secol, o realizare remarcabilă, dar nu imposibilă. Ca de obicei, avea în mână un baston solid, o relicvă a ocaziei în care îl ceruse pentru aproape două zile, după ce se împiedicase de lesa labradorului lui. Faptul că nu avea nevoie de

baston era indiscutabil. Poate că el credea că îi întregea imaginea, sau că îi oferea vag o aură rooseveltiană. Oricare ar fi fost motivul, nu era văzut niciodată fără el, în public sau în particular.

Ajunse la autocar, se întoarse pe jumătate, zâmbi şi se înclină puţin, permiţând primului invitat să urce în vehicul.

Locul întâi şi onoarea îi reveneau, inevitabil, regelui. Regatul lui vast avea tot atâta petrol cât restul lumii la un loc. Era un om înalt, impozant, un rege adevărat, de la poalele robei lui de un alb orbitor şi până la burnuzul la fel de orbitor. Avea o faţă măslinie acvilină, cu o barbă albă tunsă splendid şi ochii întunecaţi ai unui şoim îngândurat. Presupus a fi cel mai bogat om din istorie, ar fi putut foarte uşor să fie un tiran sau un despot, dar nu era. Cu toate acestea, domnia lui autocrată era absolută şi singurele legi cărora li se supunea erau cele făcute de el.

Următorul era prinţul – şeicatul lui mic nu fusese niciodată evaluat şi nu avusese niciodată un rege. Deşi posesiunile sale teritoriale reprezentau mai puţin de cinci la sută din cele ale regelui, influenţa lui era aproape la fel de mare. Şeicatul lui, un teren arid şi sterp, format din unul din cele mai neospitaliere deşerturi din lume, plutea practic pe o mare de petrol. Personalitate extrovertită şi emfatică, care avea câte un Cadillac pentru fiecare şapte kilometri din sutele de kilometri de drum ale principatului său – se spunea că dacă una dintre maşini avea cea mai mică problemă mecanică, era considerată uzată şi nu mai era folosită niciodată, fapt care probabil că acorda o mare satisfacţie celor de la General Motors – prinţul era un excelent pilot de avioane, un pilot de maşini de curse deosebit de înzestrat şi patron asiduu al celor mai exclusiviste cluburi de noapte din lume. Mergea oricât de departe ca să-şi cultive reputaţia de playboy internaţional, acţiune care nu înşela însă pe nimeni: în spatele faţadei se afla mintea computerizată a unui afacerist remarcabil. Avea o înălţime medie, era bine făcut şi nu ar fi fost văzut nici mort în haine arabe tradiţionale. Era cel mai bun client de la *Savile Row's*. „Spilcuit" era singurul cuvânt potrivit pentru descrierea lui, de la pantofii ciocaţi din piele de crocodil, până la mustaţa subţire, aproape invizibilă.

În urma lor veneau şeicul Iman şi şeicul Kharan, miniştrii

petrolului, al regelui şi respectiv al prinţului. Cei doi semănau foarte mult şi se zvonea că aveau acelaşi bunic, ceea ce nu era deloc imposibil. Amândoi purtau haine occidentale, amândoi erau durdulii, aveau pe faţă nişte zâmbete largi şi erau extrem de şireţi. Singurul mod de a-i diferenţia era acela că Iman afişa o barbă neagră mică, în timp ce Kharan era proaspăt bărbierit.

Următorul care urcă la bord fu generalul Cartland. Deşi purta haine civile – un costum demn albastru cu dungi – nu te puteai înşela în privinţa lui. Şi dacă ar fi purtat numai un prosop, tot ar fi putut fi recunoscut drept un general. Poziţia impunătoare, mişcările precise, vorbirea răspicată, ochii albaştri reci care nu puseseră niciodată aceeaşi întrebare de două ori – totul îl marca ca fiind omul care era. Chiar şi părul lui încărunţit era tuns scurt. Deşi interesul lui Cartland pentru petrol era doar periferic – în definitiv, avea nevoie de o formă de combustibil pentru navele, tancurile şi avioanele lui – el nu se afla acolo ca negociator în afacerile cu petrol. Venise în primul rând pentru că preşedintele refuza chiar şi să traverseze strada fără el. Preşedintele se baza extrem de mult pe sfaturile lui Cartland – şi nu făcea un secret din asta – pe experienţa lui vastă şi pe bunul simţ deosebit al generalului, fapt care dăduse naştere şi continua să işte o gelozie considerabilă, deşi total neîntemeiată, la Washington. Cei cu o judecată mai rece din acel oraş îl priveau ca fiind practic de neînlocuit în calitatea de consilier al preşedintelui, şi deşi datoria îi lăsa din ce în ce mai puţin timp ca să-şi conducă armata, marina şi forţele aeriene, Cartland părea să facă faţă ambelor îndatoriri, fără un efort evident. Ar fi fost un excelent politician sau om de stat, dar, din nefericire, fusese blestemat din naştere cu incoruptibilitate şi integritate morală.

Următorul care urcă în autocar fu Hansen, ministrul energiei. Era cel mai recent om numit în acel post şi reprezenta încă o entitate destul de necunoscută. Recomandările lui pentru post erau impecabile, dar experienţa lui era redusă. Energia era unul dintre lucrurile pe care părea să le posede din abundenţă. Era un individ agitat, nervos, irascibil, dureros de slab, ale cărui mâini şi ochi întunecaţi nu aveau odihnă niciodată. Avea reputaţia unui creier de clasa întâi. Iar aceea era cea mai importantă – de fapt aproape singura – întâlnire a lui cu marii baroni ai petrolului, iar

înţelegerea faptului că se afla în faţa unui examen era dureroasă.

Următorul era Muir. Acesta era un bărbat foarte rumen, aproape chel, iar numărul guşelor lui varia de la două la patru, în funcţie de înclinaţia gâtului. Spre deosebire de majoritatea oamenilor graşi, avea o expresie permanent tristă. Avea o prezenţă cumva bucolică, a unui fermier lipsit de succes, care se concentra mai puţin asupra producţiei, cât asupra consumării produselor fermei lui. Acea afacere propusă cu naţiunile arabe putea ridica probleme, atât politice, cât şi fizice, şi acesta era motivul pentru care se afla acolo subsecretarul de stat Muir. Deşi era aproape imposibil de crezut, el era, indiscutabil, cel mai mare expert din ţară în problemele Orientului Mijlociu.

Preşedintele făcu semn ultimului om să urce la bord, dar John Morrison făcu şi el un semn cu mâna, refuzând. Preşedintele observă gestul, zâmbi şi urcă înaintea lui pe trepte. Morrison, un bărbat solid, de o origine italiană inconfundabilă, nu se afla acolo în calitate de consilier în probleme petroliere. Era preocupat de energie, dar nu atât cât să-şi piardă somnul noaptea. El venise parţial ca ghid, parţial pentru că considera că era de datoria lui să accepte invitaţia preşedintelui. Deşi preşedintele era oficial gazda invitaţilor săi, aceasta era parohia lui Morrison, şi el se afla acolo atât ca gazdă, cât şi ca rege. Era primarul oraşului San Francisco.

În autocarul din spate, la vreo cincizeci de metri, Branson văzu uşa autocarului prezidenţial închizându-se. Acţionă un comutator.

— P2?

— Da?

Era Johnson.

— Pornim acum.

— Acum să fie.

Coloana prezidenţială porni, condusă de o maşină de poliţie şi de poliţişti pe motociclete. Aceştia erau urmaţi de primul autocar, de cel prezidenţial, de autocarul din spate, apoi o a doua maşină de poliţie şi alţi doi motociclişti. Nu se făcu nici o încercare de tur panoramic al oraşului, care fusese realizat în după-amiaza precedentă, la scurt timp după ce Air Force One aterizase pe Aeroportul International. Aceasta era strict o călătorie de afaceri.

Coloana traversă California, direct spre Van Ness, trecu pe lângă Lombard, coti la dreapta pe Richardson Avenue şi intră în Presidio. Din acel loc, drumurile fuseseră închise în acea dimineaţă pentru traficul normal. O luară pe Viaduct Approach, cotiră la dreapta şi spre nord, până când, drept în faţă, apăru imensul pod Golden Gate.

Capitolul 3

Podul Golden Gate este, fără îndoială, una dintre minunile inginereşti ale lumii. Pentru locuitorii din San Francisco, inevitabil, este cea mai mare minune inginerească a lumii şi, în ceea ce priveşte podurile, trebuie să fie cel mai spectaculos şi mai graţios dintre toate. Imaginea cele două turnuri uriaşe roşii – sau portocalii sau ocru, în funcţie de lumină – ieşind din bancurile de ceaţă care apar atât de frecvent din Pacific, este o experienţă ce dă un sentiment profund de irealitate, iar când ceaţa se împrăştie complet, sentimentul devine unul de uluire şi de amorţeală, la gândul că oamenii au avut nu numai îndrăzneala de a concepe un astfel de poem epic al grandorii mecanice, dar şi capacitatea tehnică de a-l transpune în realitate. Chiar şi când existenţa lui în faţa propriilor ochi nu mai poate fi negată, mintea are dificultăţi în a accepta că există cu adevărat acolo.

Faptul că se află acolo nu se datorează de fapt omenirii, ci unui singur om, un anumit Joseph B. Strauss, care în maniera încăpăţânată a americanilor adevăraţi, şi în ciuda dificultăţilor aparent insurmontabile şi a opreliştilor politice, precum şi a asigurărilor colegilor lui arhitecţi că visul lui era o imposibilitate tehnică, el a mers înainte şi l-a construit. Podul a fost inaugurat în mai 1937.

Până la construcţia Podului Varrazano-Narrows, în 1964, a fost cel mai lung pod suspendat cu o singură deschidere din lume. Chiar şi acum, este doar cu douăzeci de metri mai scurt. Cele

două turnuri masive care sprijină podul se înalţă la două sute cincizeci de metri deasupra apelor lui Golden Gate, iar lungimea totală a podului este de aproape trei kilometri. Costul construcţiei a fost de 35.000.000 dolari, iar înlocuirea lui astăzi ar costa în jur de 200.000.000 de dolari.

Singurul aspect sumbru al podului este faptul că reprezintă locul favorit de „plecare” al americanilor care consideră imposibil de suportat greutăţile vieţii. Au fost peste cinci sute de sinucideri cunoscute. Şi probabil încă pe-atâtea nedetectate. Se cunosc opt supravieţuitori. De altfel, posibilitatea de supravieţuire pare extrem de redusă. Chiar dacă cineva ar supravieţui impactului zdrobitor cu apa, după cei şaptezeci de metri de cădere, mareea şi curenţii puternici din Golden Gate ar încheia rapid ceea ce nu a reuşit să facă saltul în sine. Această maree şi curenţii periculoşi îşi fac efectul simţit pe o oarecare distanţă, de ambele părţi ale podului. La cinci kilometri în sud se găseşte fortăreaţa închisoare din insula Alcatraz. Nu se ştie exact numărul celor care au încercat să scape înotând. Dar se crede că numai trei din cei care au încercat asta au supravieţuit.

Se presupune că podul este privit ca o rampă de lansare spre eternitate. Psihiatrii îl definesc ca un final spectaculos şi care poate atrage atenţia, în urma unei vieţi anoste, dusă într-un anonimat cenuşiu. Dar nu s-ar putea spune că există ceva atrăgător sau spectaculos într-un salt în întuneric, în miezul nopţii.

Procesiunea înainta impunătoare pe sub primul dintre turnurile gigantice. În luxul capitonat al autocarului prezidenţial, regele, prinţul şi cei doi miniştri ai petrolului priveau în jur cu un grad bine controlat de apreciere regală şi viceregală, căci deşi în ţările lor natale podurile de felul lui Golden Gate lipseau cu desăvârşire – şi de altfel nici nu aveau nevoie de ele – asta nu însemna că ar fi fost dispuşi să admită că în Occident existau lucruri mai bune decât în Orientul Mijlociu. Totodată, nu manifestau un entuziasm deosebit nici faţă de privelişte, căci deşi un milion de kilometri pătraţi de nisipuri păstrau o oarecare putere de atracţie pentru un beduin căruia îi era dor de casă, acea imagine nu se prea putea compara cu verdeaţa luxuriantă şi fertilă a terenului de păşunat şi al pădurilor care se întindeau în

faţa lor, dincolo de Golden Gate. Într-adevăr, întreaga zonă a golfului nu arătase niciodată mai bine decât în acea dimineaţă splendidă de iunie, cu soarele urcând deja pe cerul lipsit de nori, în dreapta lor, şi scânteind iridiscent pe apele albastre-verzui de dedesubt. Era peisajul de basm perfect pentru o zi despre care preşedintele şi Hansen, ministrul energiei, sperau din tot sufletul să aibă un final ca în poveşti.

Prinţul privi interiorul autocarului, de data aceasta cu o admiraţie făţişă, căci el era un om al generaţiei lui şi era pasionat de toate lucrurile mecanice. Prinţul spuse, cu accentul lui oxfordian răspicat:

— Pe cuvântul meu, domnule preşedinte, ştiţi să călătoriţi stilat. Aş vrea să am şi eu aşa ceva.

— Veţi avea, spuse preşedintele cu indulgenţă. Ţara mea ar fi onorată să vă prezinte un astfel de autocar, cât mai curând posibil după întoarcerea dumneavoastră în ţară. Echipat după recomandările dumneavoastră, bineînţeles.

— Prinţul e obişnuit să-şi comande vehiculele câte o duzină odată, spuse sec regele. Nu mă îndoiesc, Ahmed, că ţi-ar plăcea câteva chestii de acest gen, ca să călătoreşti cu ele.

Arătă cu degetul în sus, spre locul în care zburau cele două elicoptere ale Marinei, deasupra lor.

— Aveţi multă grijă de noi, domnule preşedinte.

Preşedintele zâmbi neutru. Cum ar fi putut comenta ceva ce era evident?

— Sunt doar cu rol decorativ, Înălţimea Voastră, interveni generalul Cartland. În afară de oamenii dumneavoastră de securitate care aşteaptă pe cealaltă parte şi, din când în când, câte o maşină a poliţiei, nu veţi vedea nimic între acest punct şi San Rafael. Dar securitatea totuşi există. De aici până la San Rafael, coloana va fi sub o supraveghere bine înarmată, pe fiecare metru al drumului. Există peste tot nebuni, chiar şi în Statele Unite.

— Mai ales în Statele Unite, spuse mohorât preşedintele.

Regele zise, cu o seriozitate prefăcută:

— Deci suntem în siguranţă?

Preşedintele îşi refăcu expresia zâmbitoare:

— Ca în tezaurul de la Fort Knox.

În acest moment, exact după ce autocarul din faţă trecuse de marcajul de la mijlocul podului, avură loc cinci evenimente, într-o succesiune rapidă, aproape năucitoare. În autocarul din spate, Branson apăsă un buton de pe consola din faţa lui. Două secunde mai târziu, o mică explozie se produse în faţa autocarului din faţă, aproape chiar sub picioarele şoferului. Deşi nu fusese rănit, şoferul fu şocat pentru o clipă, după care înjură, îşi reveni rapid şi apăsă cu putere cu piciorul pe pedala de frână. Nu se întâmplă nimic.

— Isuse Cristoase!

Avu nevoie de încă o secundă întreagă ca să-şi dea seama că liniile hidraulice nu funcţionau. Blocă frâna de mână şi trecu în viteza întâi. Autocarul începu să încetinească.

Branson ridică brusc braţul drept, după care îl coborî la fel de brusc, ca să se sprijine mai bine de bord. În spate, oamenii lui făcură acelaşi lucru: braţele întinse, uşor îndoite la coate, aşa cum învăţaseră în nenumăratele repetiţii, corpul lipit de spătarul scaunului din faţă. Nimeni nu stătea pe scaunele din faţă. Van Effen trecu motorul în relanti şi apăsă cu forţă pedala de frână, ca şi cum ar fi încercat să o înfigă în podea.

Faptul că Van Effen, în mod premeditat şi cu intenţii rele, considerase potrivit să dezactiveze luminile de frână din spate nu-l ajută deloc pe nefericitul şofer din maşina de poliţie din spatele autocarului. Coloana înainta încet, cu vreo patruzeci de kilometri pe oră, iar maşina de poliţie mergea cam la opt metri în spatele autocarului de la coadă. Şoferul nu avea nici un motiv să se aştepte să se întâmple ceva, căci traficul pe pod fusese interzis, cu excepţia coloanei. Nu exista absolut nici un motiv să se aştepte să intervină ceva în înaintarea lor lină şi uniformă. Poate chiar aruncase o privire în lateral, ca să admire priveliştea. Cert este că atunci când realiză că se întâmplase ceva, distanţa dintre el şi autocar se înjumătăţise. Un moment de ezitare îl costă alte câteva zeci de centimetri şi, oricât de îndemânatic era, reacţiile lui nu fură mai rapide decât ale unui om obişnuit, aşa că atunci când piciorul lui apăsă frâna, distanţa dintre el şi autocarul care acum staţiona nu era mai mare de un metru şi jumătate. Efectul lovirii unei maşini de un obiect solid şi nemişcat, în timp ce ea

înaintează cu treizeci de kilometri pe oră, nu este deloc amuzant pentru ocupanţii acelei maşini. Iar cei patru ofiţeri din maşină nu reprezentau o excepţie.

În momentul impactului, Branson apăsă un al doilea buton de pe bord. Autocarul din faţă, care încetinea numai datorită frânei de mână, mergea acum cu numai cincisprezece kilometri pe oră, când o explozie mică izbucni în dulăpiorul cu băuturi din spate, explozie urmată imediat de sunetul aerului comprimat care scăpa de sub presiune. În câteva secunde, întregul compartiment se umplu cu un gaz cenuşiu dens, insuportabil şi nociv. Autocarul, rămas aproape instantaneu fără control, când şoferul se prăbuşi în faţă, peste volan, devie încet spre dreapta şi se opri la mai puţin de o jumătate de metru de marginea drumului. Oricum, nu ar fi contat dacă lovea barierele de siguranţă de pe marginea podului, care erau concepute ca să oprească şi asaltul unui tanc Chieftain.

Autocarul prezidenţial nu păţi nimic. Şoferul văzuse luminile de frână ale autocarului din faţă aprinzându-se, frânase, trăsese pe stânga ca să evite coliziunea şi oprise lângă acesta. Expresiile celor doisprezece ocupanţi ai autocarului exprimau grade diverse de nefericire, dar încă nu şi de alarmă.

Maşina de poliţie şi cei doi motociclişti care conduceau coloana observară curios de târziu confuzia din spatele lor. Abia acum remarcaseră autocarul deviat şi începuseră să întoarcă.

În autocarul din spate, totul se desfaşură cu o precizie de ceasornic, izvorâtă din repetiţiile practice care acoperiseră toate posibilităţile imaginabile. Van Effen sări jos pe uşa din partea stângă, iar Yonnie pe cea din dreapta, exact când cei doi motociclişti opriră lângă ei.

— Ar fi bine să vă urcaţi repede, spuse Van Effen. Se pare că cineva a murit.

Cei doi motociclişti îşi sprijiniră motocicletele şi săriră în autocar. Acum nu mai puteau fi văzuţi de cei din maşina de poliţie din faţa coloanei, care se întorcea, şi nici de motocicliştii de lângă ea, aşa că era posibilă o acţiune rapidă şi eficientă împotriva lor, ceea ce se realiză cu o uşurinţă considerabilă, în special pentru că atenţia celor doi fu atrasă imediat de corpul legat, întins pe podea, pe coridorul din spate.

Şapte oameni coborâră rapid pe uşile autocarului. Cinci dintre ei merseră lângă Van Effen şi Yonnie şi alergară spre celelalte autocare. Ceilalţi doi se întoarseră în fugă la maşina de poliţie zdrobită. Alţi doi bărbaţi din interiorul autocarului deschiseră larg uşa din spate şi montară un tub de oţel cu un aspect relativ inofensiv, pe un trepied. Branson şi Jensen rămaseră pe locuri. Omul legat, a cărui identitate o preluase Jensen, îi privea pe toţi cu o expresie plină de ură, dar în spatele căreia se vedea că opţiunile pe care le avea erau destul de limitate.

Cei doi oameni care alergau spre maşina de poliţie zdrobită se numeau Kowalski şi Peters. Ei nu arătau ca nişte criminali, asta dacă nu vrei să consideri criminali doi tineri agenţi de bursă prosperi. În afară de Yonnie, nici unul dintre asociaţii lui Branson nu avea vreo asemănare, cât de mică, cu conceptul popular referitor la cei care călcau în afara legii. De fapt, cei doi uciseseră de mai multe ori, dar numai legal – asta dacă termenul legal putea fi interpretat – ca membri ai unei unităţi de comando a infanteriei marine, extrem de specializate, în Vietnam. Deziluzionaţi de viaţa civilă, îşi găsiseră locul alături de Branson, care avea ochiul format pentru recrutarea unor astfel de oameni. De atunci nu mai uciseseră pe nimeni. Branson aproba violenţa dacă şi când era necesar. Uciderea nu era permisă decât ca ultimă soluţie. În cei treisprezece ani în care îi deranjase pe apărătorii legii din Statele Unite, Canada şi Mexic, Branson nu recursese încă la această ultimă soluţie. Dacă aceasta se datora sau nu scrupulelor lui morale nu era clar. Ceea ce era însă clar era faptul că Branson privea violenţa ca pe o afacere urâtă. Intensitatea eforturilor poliţiei de a prinde nişte hoţi era foarte diferită de cea folosită în cazul urmăririi unor ucigaşi.

Geamurile celor două portiere din faţă ale maşinii erau coborâte. Era evident că fuseseră coborâte înainte de ciocnire. Cei patru oameni în uniformă dinăuntru nu fuseseră răniţi grav, dar fuseseră zguduiţi zdravăn şi suferiseră mici zgârieturi, cea mai gravă fiind nasul spart al omului de lângă şofer. În mare parte, ei erau doar ameţiţi, prea ameţiţi, de fapt, ca să se opună în momentul în care Kowalski şi Peters le luară armele. Apoi, lucrând la unison, cei doi ridicară geamurile din faţă. Peters închise portiera de pe partea lui, iar Kowalski aruncă înăuntru o grenadă

cu gaz şi o închise şi el pe cea de pe partea lui.

Nici una dintre aceste acţiuni nu fusese văzută de echipajul maşinii de poliţie care se întorcea şi nici de motocicliştii de lângă ea. Poliţiştii coborâseră din maşini şi de pe motociclete şi se apropiau cu prudenţă de autocarul din fruntea coloanei, când Yonnie, Van Effen şi cinci dintre camarazii lor se apropiară în fugă. Toţi aveau în mâini arme de diferite tipuri.

— Repede! strigă Van Effen. Adăpostiţi-vă! În autocarul acela sunt doi ticăloşi nebuni, unul cu o bazooka, celălalt cu un Schmeisser. Treceţi în spatele autocarului!

Dacă ar fi avut timp să judece situaţia, poate că poliţiştii ar fi pus la îndoială afirmaţiile lui Van Effen, dar cum nu dispuneau de acest timp, instinctul de autoapărare îşi spuse cuvântul. Van Effen verifică repede dacă puteau fi văzuţi din autocarul prezidenţial. Nu puteau fi văzuţi. Nu se temea de nimic din acea direcţie, dar vroia să fie scutit de deranjul de a arunca în aer încuietoarea uşii, care ar fi fost desigur încuiată, în cazul în care acţiunile lor ar fi fost observate.

Îi făcu semn cu capul lui Yonnie şi se îndreptă, împreună cu un alt om, spre partea din spate a autocarului. Orice s-ar fi spus – şi chiar se spusese, cu răutate – despre limitele cerebrale ale lui Yonnie, aceea era genul de situaţie pentru care fusese el născut, o situaţie clară, în care acţiunea o lua înaintea gândurilor. Experienţa îndelungată îi oferise chiar şi vocabularul potrivit pentru acea ocazie.

— Haida, mâinile sus, da?

Cei şase bărbaţi se întoarseră spre el. Expresia de pe feţele lor trecu de la culmea uimirii, la mânie şi apoi la resemnare. Resemnarea era tot ceea ce le rămăsese. Nu avuseseră încă timp să-şi scoată armele, iar atunci când un om înţelept are în faţă, la o distanţă foarte mică de el, o pereche de pistoale mitralieră, face ceea ce i se cere şi ridică mâinile sus. Yonnie îi ţinu sub ameninţarea armei, în timp ce colegul lui le lua pistoalele. Ceilalţi doi oameni ai lui Branson o luară la fugă spre autocarul de la spatele coloanei, imediat ce îl văzură pe Van Effen şi pe un altul urcând în autocarul preşedintelui.

Reacţia celor din acest autocar nu depăşise până în acel moment un amestec de perplexitate şi nelinişte, şi chiar şi

acestea la un nivel redus. Unul sau doi dintre ei făceau eforturi mari să se ridice, când Van Effen urcă treptele.

— Vă rog să vă relaxaţi, domnilor, spuse el. E vorba doar de o mică întârziere.

Autoritatea unei haine albe este atât de mare – într-un accident rutier mulţimea ar face loc unui om cu şorţ de măcelar – că toţi îl ascultară. Van Effen scoase o armă cu aspect ameninţător, o carabină cu două ţevi, de calibru 12, al cărei pat şi cea mai mare parte a ţevii fuseseră înlăturate pentru a fi mai uşor transportată, în detrimentul preciziei.

— Mă tem că aveţi de-a face cu o răpire sau un jaf. Nu cred că contează prea mult cum îi spuneţi. Dar vă rog să rămâneţi pe loc.

— Dumnezeule!

Preşedintele se holba la faţa ca o lună a lui Van Effen, ca şi cum acesta ar fi fost o creatură extraterestră. Ochii lui se îndreptară, ca atraşi de magnet, spre rege şi prinţ, după care îşi întoarse din nou privirea uluită şi furioasă spre Van Effen.

— Eşti nebun? Nu ştii cine sunt? Nu ştii că îţi îndrepţi arma spre preşedintele Statelor Unite?

— Ba da. Sunteţi ceea ce sunteţi, la fel cum şi eu sunt ceea ce sunt, şi nici unul nu avem ce face în privinţa asta. Cât despre îndreptarea armei spre preşedinţi, este o tradiţie lungă, deşi nu foarte onorabilă, în ţara noastră. Vă rog să nu-mi faceţi probleme.

Van Effen se uită direct la generalul Cartland – îl ţinuse sub o observare indirectă încă din momentul în care intrase în autocar.

— Domnule general, se ştie că purtaţi întotdeauna o armă. Vă rog să mi-o daţi. Vă rog să nu o faceţi pe deşteptul. Pistolul dumneavoastră de calibru 0,22 poate fi destul de periculos, dacă este folosit cu precizie. Dar această jucărie va perfora o gaură de mărimea unei mâini în pieptul dumneavoastră. Ştiu că nu sunteţi genul de om care să confunde curajul cu tentativa de sinucidere.

Cartland zâmbi slab, aprobă din cap şi scoase un pistol automat mic, negru şi plat, pe care i-l întinse lui Van Effen.

— Mulţumesc, zise acesta. Mi-e teamă că va trebui să rămâneţi aşezaţi, cel puţin pentru moment. Nu aveţi drept garanţie decât cuvântul meu, dar dacă nu sunteţi violenţi, nu veţi fi supuşi violenţei.

Se lăsă o tăcere adâncă. Regele, cu ochii închişi şi mâinile

încrucişate pe piept, părea să comunice cu sine însuşi sau cu atotputernicul Allah. Brusc, deschise ochii, îl privi pe preşedinte şi zise:

— Cât de sigur este de fapt tezaurul de la Fort Knox?

— Ar fi bine să mă crezi, Hendrix, spuse Branson.

Vorbea într-un microfon pe care-l ţinea în mână.

— Îi avem pe preşedinte, pe rege şi pe prinţ. Dacă aştepţi un minut sau două, preşedintele în persoană îţi va confirma asta. Până atunci, te rog să nu încerci nimic stupid sau pripit, cum ar fi să încerci să te apropii de noi. Să-ţi fac o demonstraţie. Presupun că ai nişte maşini de patrulare aproape de intrarea sudică şi că eşti în contact radio cu ele, nu?

Hendrix nu semăna deloc cu imaginea populară despre un şef al Poliţiei. Arăta ca un refugiat profesionist din campusul universităţii din apropiere. Era înalt, zvelt, brunet, puţin încovoiat şi în permanenţă aranjat şi îmbrăcat într-un stil conservator. Mulţi oameni privaţi temporar sau permanent de libertate ar fi atestat de bună voie, chiar dacă înjurând printre dinţi, faptul că era un tip foarte inteligent. Nu exista un poliţist mai strălucit sau cu o eficienţă atât de strălucită, în toată ţara. În acel moment, totuşi, acea inteligenţă fină lipsea temporar. Hendrix era şocat şi avea aspectul unui om care tocmai îşi văzuse toate coşmarurile devenind realitate.

— Este adevărat, spuse el.

— Foarte bine. Aşteaptă.

Branson se întoarse şi făcu un semn celor doi oameni din partea din spate a autocarului. Urmă un şuierat exploziv brusc al lansatorului de rachete fără recul, montat în spate. Trei secunde mai târziu, un nor de fum cenuşiu dens erupse între pilonii turnului din sud.

— Ei bine? zise Branson la microfon.

— Un fel de explozie, spuse Hendrix.

Vocea lui era remarcabil de calmă.

— Şi mult fum, dacă este într-adevăr fum.

— Este un gaz ce atacă nervii. Nu produce daune permanente, dar este paralizant. E nevoie de zece minute ca să se oxigeneze. Dacă vom fi nevoiţi să-l folosim şi vine o briză dinspre nord-vest,

nord sau nord-est, va fi responsabilitatea ta, înţelegi asta.

— Înţeleg.

— Măştile de gaz convenţionale sunt inutile împotriva lui. Înţelegi şi asta?

— Înţeleg.

— Avem o armă similară care acoperă capul nordic al podului. Vei informa echipele de poliţie şi unităţile forţelor armate că nu este recomandabil să încerce să avanseze pe pod. Ai înţeles şi asta?

— Da.

— Ai fost informat de prezenţa a două elicoptere ale marinei care plutesc deasupra podului?

— Da.

Expresia de om hăituit părăsise faţa lui Hendrix şi mintea acestuia era din nou clară şi lucra la viteză maximă.

— Trebuie să spun că asta mă nedumereşte.

— Nu e cazul. Sunt în mâinile noastre. Dă imediat alarma comandanţilor armatei locale şi ai aviaţiei marine. Spune-le că orice încercare de a trimite avioane de vânătoare care să doboare acele elicoptere va avea consecinţe foarte neplăcute pentru preşedinte şi prietenii lui. Spune-le că vom şti imediat dacă vreun astfel de avion decolează. Staţiile radar de pe Mount Tamalpais sunt în mâinile noastre.

— Dumnezeule!

Hendrix revenise la starea iniţială.

— El nu te va ajuta. Staţiile sunt deservite de operatori radar pricepuţi. Nu se va face nici o încercare de recucerire a acelor staţii, nici la sol, nici prin atacuri aeropurtate. Dacă va avea loc vreun astfel de atac, suntem conştienţi că nu avem cum să-l împiedicăm. Totuşi, nu cred că preşedintele, regele sau prinţul îl vor privi cu bunăvoinţă pe cel care va fi responsabil de pierderea urechii lor drepte. Te rog să mă crezi că vorbesc serios. Vi le vom livra dacă este cazul, direct, într-un săculeţ de plastic sigilat.

— Nu se va face nici o încercare de acest gen.

Căpitanul Campbell, un individ solid, cu faţa roşie şi de obicei extrem de jovial, pe care Hendrix îl considera mâna lui dreaptă, îl privi cu oarecare surprindere pe şeful lui, nu din cauza a ceea ce spusese, ci pentru că era prima dată când vedea broboane de

sudoare pe fruntea lui Hendrix. Cu un gest inconştient, Campbell întinse mâna şi îşi atinse fruntea, după care privi cu un sentiment de nelinişte gravă dosul umed al mâinii.

— Sper că eşti sincer, spuse Branson. Vă vom contacta în curând.

— Este vreo problemă dacă vin la pod? Se pare că va fi nevoie să instalez un gen de cartier general al comunicaţiilor, iar acela este cel mai logic loc pentru el.

— E în regulă. Dar nu intra pe pod. Şi te rog să împiedici orice maşină particulară să intre în Presidio. Violenţa este ultimul lucru pe care-l dorim, dar dacă se va ajunge la asta, nu vreau să sufere oameni nevinovaţi.

— Eşti foarte atent.

Vocea lui Hendrix, poate justificat, sunase foarte amar.

Branson zâmbi şi lăsă microfonul jos.

Gazul din autocarul din faţă se evaporase, dar efectul lui asupra celor dinăuntru nu trecuse. Toţi erau absolut inconştienţi. Doi sau trei căzuseră pe culoar, fără să sufere vreo rană, cel puţin aparent. Totuşi, cei mai mulţi rămăseseră prăbuşiţi pe scaunele lor sau căzuseră în faţă, sprijinindu-se de spătarele scaunelor din faţa lor.

Yonnie şi Bartlett mergeau printre ei, dar nu în calitate de îngeri păzitori. Bartlett, la douăzeci şi şase de ani, era cel mai tânăr dintre oamenii lui Branson şi arăta ca un băiat de colegiu nevinovat, adică exact ceea ce nu era. Percheziţionară fiecare persoană din autocar, şi îi percheziţionară minuţios, căci cei supuşi acelei umilinţe nu puteau obiecta. Doamnele jurnaliste scăpară de asta, dar genţile lor fură examinate cu meticulozitate. Faptul că nici unul dintre cele câteva sute de dolari care trecură în timpul acestei operaţiuni prin mâinile lui Yonnie şi Bartlett nu-şi găsi drumul spre buzunarele lor spunea multe despre standardele impuse de Branson. Jaful pe scară mare era o afacere importantă. Jaful pe scară mică era o găinărie şi nu era tolerat. Oricum, ei nu căutau bani, ci arme. Branson se gândise – şi se dovedise corect – că vor exista câţiva agenţi speciali în autocarul jurnaliştilor, a căror însărcinare nu era protecţia directă a preşedintelui şi a oaspeţilor lui, ci supravegherea ziariştilor. Datorită interesului

mondial trezit de vizita prinţilor arabi ai petrolului în Statele Unite, cel puţin zece dintre acei ziarişti erau din străinătate – patru din Europa, tot patru din statele Golfului şi câte unul din Nigeria şi Venezuela, ţări care puteau fi privite ca având un interes presant faţă de orice tranzacţii între principalele state petroliere şi Statele Unite.

Găsiră trei arme şi le confiscară. Apoi le puseră cătuşe posesorilor armelor şi îi lăsară pe locurile lor. Yonnie şi Bartlett coborâră şi se alăturară omului care-i păzea pe cei şase poliţişti, total nedumeriţi şi legaţi cu cătuşe, într-un şir. Un alt om stătea în spatele unuia dintre aruncătoarele de grenade stil bazooka, care acoperea turnul nordic. Acolo, ca şi la capătul sudic, totul era sub control, totul mergea exact aşa cum plănuise Branson, meticulos şi cu multă trudă, în lunile precedente. Branson avea toate motivele să fie încântat de sine.

Branson coborî din autocarul din spate, fără să arate nici încântat, nici supărat. Lucrurile merseseră aşa cum se aşteptase, şi asta era tot. Oamenii lui făcuseră deseori remarci – deşi niciodată în auzul lui – despre încrederea aproape uluitoare în sine a lui Branson. Pe de altă parte, trebuiau să recunoască că, până atunci, Branson justificase acea încredere deplină în sine. Din nucleul permanent de optsprezece oameni ai lui Branson, nouă petrecuseră anumite perioade în diverse penitenciare din toate colţurile ţării, reflectând asupra nestatorniciei norocului. Dar asta se întâmplase înainte să fie recrutaţi de Branson. De atunci, nici unul dintre cei optsprezece nu mai ajunsese nici măcar la tribunal, darămite între zidurile unei închisori. Ţinând cont că printre ei se numărau oaspeţi semi-permanenţi ai guvernului Statelor Unite, de genul lui Parker, acest fapt putea fi considerat o adevărată realizare.

Branson se îndreptă spre autocarul prezidenţial. Van Effen stătea în pragul uşii.

— O să mut primul autocar puţin mai în faţă, zise Branson. Spune şoferului tău să mă urmeze.

Se duse apoi în autocarul din faţă şi, cu ajutorul lui Yonnie, îl trase într-o parte pe şoferul prăbuşit în spatele volanului. Se aşeză pe scaunul vacant, porni motorul, băgă în viteză, îndreptă

autocarul şi înaintă cu el vreo cincizeci de metri, după care îl opri, folosind frâna de mână. Autocarul prezidenţial îl urmă, oprind la numai câţiva metri în spatele lui.

Branson coborî şi porni înapoi în direcţia turnului sudic. Când ajunse exact la mijlocul podului – punct în care cablurile de suspensie enorme ajungeau la cea mai joasă înălţime – se uită mai întâi în spate şi apoi din nou în faţă. Cei cincizeci de metri ai secţiunii centrale a podului – zona unde era cel mai puţin probabil ca elicele elicopterelor să se încurce în cabluri, chiar dacă erau supuse acţiunii nevăzute şi neprevăzute a vântului – erau liberi. Branson se îndepărtă din acea zonă şi făcu semn celor două elicoptere care se învârteau deasupra. Johnson şi Bradley coborâră cu uşurinţă elicopterele. Pentru prima dată în lunga şi glorioasa lui existenţă, podul Golden Gate era folosit ca platformă de aterizare pentru elicoptere.

Branson se urcă în autocarul prezidenţial. Toţi îşi dădură instinctiv seama că el era şeful răpitorilor, omul din spatele problemelor lor actuale, şi modul în care îl primiră nu fu nici pe departe cordial. Cei patru oameni ai petrolului şi Cartland îl priviră impasibili, Hansen, normal, era mai irascibil şi mai nervos ca oricând, Muir era la fel de somnolent ca întotdeauna, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi fost gata să adoarmă, primarul Morrison, care câştigase atât de multe medalii în al doilea război mondial încât abia găsea loc pentru ele pe pieptul lui masiv, era pur şi simplu furios. Şi, fără îndoială, la fel era şi preşedintele. Expresia de toleranţă amabilă şi înţelepciune înţelegătoare care îl făcuse drag milioanelor de americani fusese îndepărtată pentru moment de o răceală totală.

Fără nici o altă introducere, dar pe un ton amabil, Branson spuse:

— Numele meu este Branson. Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Înălţimea Voastră, aş vrea…

— *Tu* ai vrea!

Preşedintele era furios, dar îşi controla expresia feţei şi tonul vocii. Nu poţi avea două sute de milioane de oameni care să-ţi spună preşedinte şi să te comporţi ca un star rock dezechilibrat.

— Îţi sugerez să terminăm cu şaradele, cu ipocrizia politeţii fără conţinut. Cine eşti, domnule?

— V-am spus. Branson. Nu văd nici un motiv ca amabilităţile normale ale vieţii cotidiene să fie ignorate. Ar fi plăcut dacă ne-am începe relaţia – care, recunosc, este forţată în ceea ce vă priveşte – pe nişte baze mai calme şi mai rezonabile. Situaţia ar fi mult mai plăcută dacă ne-am comporta într-o manieră mai civilizată.

— Civilizată?

Preşedintele îl privi cu o uimire nedisimulată, dar reveni brusc la furia anterioară.

— Tu! O persoană ca tine. Un ucigaş! Un escroc! Un gangster! Un criminal de drept comun. Şi ai îndrăzneala să sugerezi ca noi să ne comportăm într-o manieră mai civilizată.

— Ucigaş? Nu. Escroc? Da. Gangster? Nu. Un criminal de drept comun? Nu. Sunt un criminal foarte neobişnuit. Totuşi, nu-mi pare rău că adoptaţi o astfel de atitudine. Faptul că exprimaţi o astfel de ostilitate faţă de mine nu îmi uşurează conştiinţa faţă de ceea ce s-ar putea să fiu nevoit să vă fac. Căci eu nu am conştiinţă. Dar îmi uşurează mult viaţa. Faptul că nu trebuie să vă ţin de mână – vorbesc la figurat, înţelegeţi asta – face să-mi fie mult mai uşor să-mi ating scopurile.

— Nu cred că vei fi solicitat să ţii pe cineva de mână, Branson, interveni Cartland, cu o voce foarte seacă. Cum trebuie să ne considerăm? Răpiţi? Garanţie pentru vreo cauză pierdută care ţi-e dragă?

— Singura cauză pierdută care mă interesează este faptul că stau în faţa dumneavoastră.

— Atunci, suntem nişte ostatici pentru obţinerea unei averi?

— Asta e cel mai aproape de adevăr. Ostatici pentru obţinerea unei foarte mari averi.

Se uită din nou la preşedinte şi continuă:

— Îmi cer sincer scuze pentru orice afront sau neplăcere cauzate invitaţilor dumneavoastră străini.

— Neplăcere!

Umerii preşedintelui se prăbuşiră, în timp ce îşi invoca muza tragică.

— Nu ştii ce rău iremediabil ai provocat în această zi, Branson.

— Nu credeam că am făcut deja aşa ceva. Sau vă referiţi la Înălţimile Lor? Nu văd ce pagube am adus în această privinţă.

Poate vă referiţi la mica dumneavoastră excursie la San Rafael de astăzi – pe care mi-e teamă că va trebui să o amânaţi puţin – ca să inspectaţi ceea ce va fi cea mai mare rafinărie de petrol din lume?

Zâmbi şi făcu semn cu capul spre prinţii petrolului.

— Vă cam ţin în faţa ţevii, pe dumneavoastră şi pe Hansen, nu-i aşa, domnule preşedinte? Al unei ţevi de petrol? Mai întâi vă fură fără ruşine la vânzările de petrol, acumulează atât de multă avere încât nu mai găsesc unde să o pună, le vine ideea strălucită să o investească în ţara celor de la care au furat-o, vin cu ideea de a construi această rafinărie şi complex petrochimic pe Coasta de Vest şi o vor conduce singuri – cu ajutorul vostru tehnic, bineînţeles – pentru petrolul lor, ceea ce nu-i va costa nimic. Profiturile previzibile sunt uluitoare, şi o mare parte din ele vă vor reveni, sub forma unor preţuri mult reduse la petrol. Numai mine de aur, în toate părţile. Mi-e teamă că finanţele internaţionale nu mă interesează – eu prefer să câştig bani într-o manieră mai directă. Dacă vă gândiţi că afacerea dumneavoastră va cădea din cauza ofensei aduse în acest moment acestor domni arabi, înseamnă că sunteţi mult mai naiv decât ar avea dreptul să fie un preşedinte al Statelor Unite. Aceştia nu sunt nişte domni care să se lase influenţaţi de considerente personale. Ei au oţel în loc de inimi şi computere IBM în loc de creiere.

Făcu o pază, după care continuă:

— Nu sunt prea politicos cu invitaţii dumneavoastră, nu-i aşa?

Nici regele, nici prinţul Ahmed nu mai erau chiar atât de impasibili acum. Ochii lor, îndreptaţi spre Branson, exprimau o dorinţă clară.

— Se pare că nu te grăbeşti prea tare să obţii ceea ce vrei, spuse Cartland.

— Aveţi foarte multă dreptate. Necesitatea vitezei a trecut acum. Timpul nu mai este esenţial, cu excepţia faptul că, cu cât petrecem aici mai mult timp, cu atât va fi mai profitabil pentru mine. Vă voi explica asta mai târziu. Până atunci, cu cât staţi mai mult aici, cu atât veţi avea mai mult timp, voi şi oamenii voştri de aici şi din statele Golfului, să apreciaţi în ce poziţie critică vă aflaţi. Şi, credeţi-mă, este foarte critică. Gândiţi-vă la asta.

Branson se duse în partea din spate şi se adresă tânărului

soldat blond care deservea masivul complex de comunicaţii.

— Cum te cheamă?

Soldatul, care auzise tot ce se întâmplase şi era clar că nu-i plăcuse deloc, ezită şi apoi spuse în silă:

— Boyann.

Branson îi întinse o foaie de hârtie:

— Sună la acest număr, te rog. Este local.

— Sună tu.

— Am spus „te rog”.

— Du-te dracului.

Branson ridică din umeri şi se întoarse spre uşă.

— Van Effen?

— Da?

— Adu-l pe Chrysler aici.

Se întoarse spre Boyann.

— Chrysler a uitat despre telecomunicaţii mai multe decât ai învăţat tu până acum. Crezi că nu am anticipat că voi da peste nişte tineri eroi?

I se adresă din nou lui Van Effen.

— Iar după ce vine Chrysler, ia-l pe tânărul Boyann şi aruncă-l peste marginea podului, în Golden Gate.

— Imediat.

— Stop!

Preşedintele era şocat şi o arăta.

— Nu vei îndrăzni.

— Provocaţi-mă suficient de mult şi o să vă arunc şi pe dumneavoastră peste margine. Ştiu că par dur, dar trebuie să înţelegeţi cumva, la un anumit moment, că vorbesc serios.

Muir se mişcă şi vorbi pentru prima dată.

— Cred că detectez o notă de sinceritate în vocea acestui tip. Ţineţi cont, s-ar putea să fie doar un şarlatan foarte convingător. Dar eu unul nu aş vrea să fiu persoana responsabilă pentru asumarea unui astfel de risc.

Preşedintele coborî o privire ostilă spre subsecretar, dar Muir părea că adormise din nou. Cartland interveni cu o voce liniştită:

— Boyann, fă ceea ce ţi-a spus.

— Da, domnule.

Boyann părea foarte fericit că decizia îi fusese luată de pe

umeri. Ridică privirea spre Branson, care spuse:

— Poţi să faci legătura la telefonul de lângă scaunul aflat vizavi de preşedinte?

Boyann aprobă din cap.

— Şi apoi să o transferi la telefonul preşedintelui?

Boyann aprobă din nou din cap. Branson se îndepărtă şi se aşează în fotoliul liber.

Boyann făcu imediat legătura. Era evident că apelul era aşteptat.

— Hendrix, spuse vocea.

— Aici Branson.

— Da. Branson. Peter Branson. Ar fi trebuit să ghicesc.

Urmă o tăcere, după care Hendrix spuse încet:

— Întotdeauna am dorit să te cunosc, Branson.

— Mă vei cunoaşte, dragă amice, şi încă mult mai curând decât te aşteptai. Aş vrea să discutăm, mai târziu. Până atunci, aş fi surprins dacă preşedintele nu ar vrea să-ţi spună câteva cuvinte.

Branson se ridică, nu fără dificultate, şi îi oferi telefonul şi scaunul lui Morrison, care se ridică şi el cu greu în picioare şi acceptă repede oferta.

Preşedintele se comportă ca orice preşedinte suficient de ghinionist ca să ajungă într-o astfel de poziţie. Trecu prin toată gama de sentimente, de la uluială, la furie, uimire şi oroare provocate de faptul că nu numai şeful executivului, dar, ceea ce era şi mai important, nişte potentaţi străini, se puteau trezi într-o situaţie atât de absurdă, încât, după părerea lui, nu avea egal în istorie. Bineînţeles, aşa cum era de aşteptat, plasă toată vina pe umerii lui Hendrix – problemele de securitate, aşa cum preşedintele ştia foarte bine, erau aranjate de cei din Washington, iar forţele locale de poliţie făceau exact ceea ce li se spunea, dar memoria preşedintelui, logica lui şi simţul dreptăţii intraseră într-o stare de şoc – şi încheie spunând că datoria lui Hendrix era să rezolve toată acea harababură condamnabilă şi că era cazul să facă asta imediat.

Hendrix, care avusese mai mult timp ca să judece situaţia, rămase admirabil de calm:

— Ce sugeraţi să fac în privinţa asta, domnule preşedinte?

întrebă el.

Bălmăjeala incoerentă care urmă indica faptul că orice sugestii se aflau în acel moment la ani-lumină de mintea preşedintelui. Morrison profită de hiatusul de moment.

— Bernard? Aici John.

Morrison zâmbi, fără să vrea.

— Alegătorilor nu o să le placă asta, Bernard, continuă el.

— La toţi cei o sută cincizeci de milioane?

Din nou, acelaşi zâmbet.

— Dacă vrei să gândim la nivel naţional, da.

— Mi-e teamă că asta se va transforma într-o problemă naţională, John. De fapt, ştii al naibii de bine că asta s-a întâmplat deja. Iar pe partea politică este prea mare pentru noi doi.

— Mă încurajezi grozav, Bernard.

— Aş vrea ca cineva să mă încurajeze pe mine. Crezi că prietenul nostru m-ar lăsa să vorbesc cu generalul?

— Voi întreba.

Morrison întrebă şi Branson aprobă din cap, cu amabilitate. Ceilalţi ocupanţi ai autocarului se priviră unul pe celălalt, cu un grad din ce în ce mai mare de bănuială şi înţelegere, amândouă îndreptate împotriva lui Branson. Omul era mult prea sigur de sine. Şi, după cum stăteau lucrurile în acel moment, nu prea avea motive să nu fie. Nu numai că avea toţi aşii din pachet – avea un pachet întreg plin de aşi.

— Domnul general Cartland? spuse şeful Poliţiei. Hendrix. După cum văd eu lucrurile, domnule, aceasta va fi o operaţiune militară în aceeaşi măsură ca una poliţienească. Ba chiar mai mult, după părerea mea. Să-i contactez pe ofiţerii militari superiori de pe coastă?

— Mergi şi mai sus.

— Pentagonul?

— Imediat.

— Acţiune locală?

— La naiba cu asta. Aşteaptă până când situaţia se stabilizează – şi până când aflăm ce vrea acest nebun.

Branson zâmbi politicos, dar, ca de obicei, zâmbetul nu-i atinse şi ochii.

— După câte spune el – dacă poţi crede ceva din ceea ce

spune – timpul nu contează. Cred că vrea să vorbească cu tine.

Branson luă telefonul de la Cartland şi se aşează lejer în fotoliu.

— Una sau două întrebări şi cereri, Hendrix. Cred că sunt într-o poziţie în care pot obţine răspunsuri şi ascultare, indiferent ce aş cere. Nu eşti de acord?

— Te ascult.

— Vestea a fost deja răspândită?

— Ce naiba vrei să spui prin răspândită? Jumătate din San Francisco te poate vedea pe podul acela blestemat.

— Nu e frumos să vorbeşti aşa despre podul meu preferat. Mă refeream la nivel naţional.

— Se va răspândi destul de repede.

— Ai grijă ca asta să se întâmple imediat. Mass media, aşa cum îşi spun oamenii aceştia astăzi, va fi interesată. Sunt pregătit să permit – nu, nu e bine – insist să pui un elicopter, ba chiar două, la dispoziţia câtorva dintre sutele de cameramani de la ştiri care vor dori să înregistreze acest eveniment istoric. Zona Golfului e plină de astfel de aparate de zbor, atât militare, cât şi civile.

Urmă o tăcere, după care Hendrix zise:

— La ce naiba îţi trebuie asta?

— Dar e evident. Pentru publicitate. Transparenţă maximă. Vreau ca fiecare om din America şi chiar fiecare om din lume care are acces la un televizor, să poate vedea exact în ce situaţie neplăcută se află preşedintele şi prietenii lui arabi. Căci sunt într-o situaţie foarte neplăcută, nu crezi?

Din nou tăcere.

— Bineînţeles, vei folosi această publicitate ca modalitate de a atrage opinia publică de partea ta, ca să te ajute să obţii ceea ce vrei?

— Cum altfel?

Hendrix spuse ironic:

— N-ai vrea să trimit pe pod un autocar plin cu reporteri?

Branson zâmbi la telefon.

— Nu m-ar deranja un autocar plin cu reporteri, dar nu m-ar încânta prea tare un autocar plin de agenţi FBI înarmaţi până în dinţi şi deghizaţi în reporteri. Nu, cred că nu voi accepta asta. În plus, avem propriul nostru autocar cu reporteri.

— Ce m-ar împiedica să umplu acele elicoptere cu trupe,

poate cu paraşutişti?

Branson oftă.

— Numai bunul simţ. Avem ostatici, sau ai uitat? Un glonţ poate ajunge la preşedinte mult mai rapid decât ar face-o vreodată un paraşutist.

Branson îi aruncă o privire preşedintelui, a cărui expresie indica clar că nu-i păsa că era utilizat ca modalitate de convingere.

— N-ai îndrăzni să faci asta. Ţi-ai anula orice şansă. Nu ţi-ar mai rămâne nimic cu care să ne şantajezi.

— Mi-ar mai rămâne un rege şi un prinţ. Încearcă şi o să vezi. Fluieri în pustiu şi ştii asta. Sau vrei să rămâi în istorie ca omul responsabil de moartea unui preşedinte, a unui rege şi a unui prinţ?

Hendrix nu răspunse. Era evident că nu era un rol pe care să şi-l dorească.

— Oricum, am avut în vedere că s-ar putea să existe nişte înfierbântaţi dornici de glorie, care nu s-ar opri de la nimic, riscând orbeşte, aşa că mai am o cerere de făcut chiar acum. Zona aceasta e plină de unităţi militare – Presidio, Fort Baker, Treasure Island, Forturile Funtson, Miley şi Mason, Fort Barry, Cronkite – o mulţime, toate sunt în apropiere şi de la toate se poate ajunge uşor aici, pe drum. Aş fi foarte surprins dacă una dintre ele n-ar putea trimite două tunuri mobile antiaeriene cu foc rapid, pe care le vreau pe pod în maxim o oră. Şi cu o grămadă de muniţie, bineînţeles – iar armata va fi prima care le va testa. Ştii că unele piese de armament suferă de tot felul de blesteme.

— Eşti de-a dreptul nebun.

— Un gen divin de nebunie. Şi acum instrucţiunile.

— Refuz.

— Refuzi? Generale Cartland?

Cartland se ridică şi traversă greoi autocarul. Luă telefonul şi spuse calm:

— Fă ceea ce cere nebunul. Nu recunoşti un megaloman, atunci când vorbeşti cu el?

— Foarte nepoliticos, generale, zise Branson zâmbind şi recuperând telefonul. Ai înţeles mesajul, Hendrix? spuse el apoi în receptor.

— Am înţeles.

Hendrix vorbea de parcă ar fi fost strangulat.

— A treia cerere a mea. Cheamă două echipe de genişti militari. Vreau ca sub fiecare turn să fie construită câte o barieră de oţel. Trebuie să fie suficient de solide ca să oprească un tanc şi destul de înalte – şi cu sârmă ghimpată deasupra, bineînţeles – ca să împiedice pe oricine să sară peste ele. Bariera din nord trebuie să fie întreagă, iar cea din sud să aibă o secţiune centrală prinsă cu balamale, suficient de largă ca să permită trecerea unui jeep, şi care să poată fi deschisă numai dinăuntru – de pe partea noastră. Barierele vor fi ancorate de marginile podului prin bolţuri sau sudură şi prinse pe drum cu dornuri fixate pneumatic. Dar armata ştie mai multe decât mine despre astfel de lucruri. Voi supraveghea personal operaţiunea.

Hendrix părea să aibă probleme mari cu respiraţia. În cele din urmă, reuşi să întrebe:

— De ce?

— E vorba de ceaţa aceasta neplăcută care vine tot timpul dinspre Pacific. Destul de des, acoperă complet podul – de fapt văd un nor care se apropie chiar acum.

Branson avea o voce de parcă şi-ar fi cerut scuze.

— Pentru că v-ar fi mai uşor să ne atacaţi la adăpostul ceţii.

— Şi la ce e bună secţiunea din bariera de sud?

— Am crezut că ţi-am spus. Ca să permită trecerea unui jeep. Pentru lucruri de genul comitetelor de negociere, a unui doctor, dacă va fi nevoie, şi pentru transportul celor mai bune mâncăruri şi băuturi din oraş.

— Isuse! Ai tupeu, Branson.

— Tupeu?

Branson avea o voce rănită.

— Această sensibilitate umanitară faţă de binele semenilor mei? Asta numeşti tu tupeu? Regii şi preşedinţii nu sunt obişnuiţi să flămânzească. Printre alte posturi în care nu vrei să rămâi în istorie, Hendrix, sunt sigur că se numără şi cea de a fi omul responsabil de moartea prin înfometare a regilor şi preşedinţilor. Gândeşte-te la verdictul istoriei.

Hendrix rămase tăcut. Era posibil să se gândească la verdictul istoriei sau nu.

Branson continuă:

— Şi să nu uităm de sensibilităţile delicate ale regalităţii. Înainte de plasarea barierelor, vreau să fie trimise două furgonete-latrine mobile. Echipate, bineînţeles, conform celor mai ridicate standarde – iar asta nu include să fie pline de agenţi FBI. Ai înţeles totul, Hendrix?

— S-a înregistrat.

— Atunci pune rotiţele în mişcare. Sau e nevoie să-l chem din nou pe generalul Cartland?

— Se rezolvă.

— Acum?

— Acum.

Branson puse telefonul pe genunchi şi se uită la el, minunându-se:

— Nici măcar nu mi-a spus că nu am cum să scap.

Ridică din nou receptorul.

— Ultima cerere, Hendrix, dar cea mai importantă. Preşedintele nu-şi poate îndeplini funcţia, temporar. Cum se poate lua legătura cu conducătorul unei naţiuni rămasă fără conducător?

— Vicepreşedintele e deja în Chicago. Acum e în drum spre aeroportul O'Hare.

— Splendid. Splendid. Cooperare fără ca măcar să o cer. Dar mi-e teamă că va trebui să cer şi cooperarea unuia sau a doi miniştri importanţi din guvern. Ştiu că cer multe, dar cred că…

— Scuteşte-mă de umărul tău şcolăresc, Branson.

Vocea lui Hendrix era tăioasă acum, dar era o duritate obosită.

— Cred că te-ai gândit la anumite persoane, nu?

— Doar la doi, atâta tot.

Branson avea darul de a părea extraordinar de rezonabil, chiar atunci când făcea cele mai nerezonabile cereri.

— Şi dacă o să-i ai pe ei şi pe vicepreşedinte aici, presupun că îi vei lua şi pe ei trei ostatici, nu?

— Nu. Ai doar cuvântul meu drept garanţie, dar răspunsul este nu. Ţi-ai pierdut şi cumpătul pe care-l aveai, Hendrix. Nimeni nu-i răpeşte pe negociatori. Dacă o faci, ar trebui să negociezi cu altcineva şi aşa mai departe, tot mai jos în ierarhie, până când aş

ajunge la cineva ca tine.

Branson aşteptă un comentariu, dar se părea că Hendrix nu avea nimic de comentat.

— Îl vreau pe secretarul de stat.

— E pe drum.

— Un adevărat cititor de gânduri! De unde vine?

— Los Angeles.

— Ce convenabil. Cum de se afla acolo?

— O întrunire a FMI-ului.

— A FMI-ului? Atunci asta înseamnă…

Branson schimbă mâna în care ţinea receptorul.

— Ei, ei, ei. Micul Peter Branson *vis-à-vis* cu secretarul Trezoreriei. Ce mai *tête-à-tête*. Credeam că nu o să vină niciodată ziua asta.

— Da, spuse obosit Hendrix. Secretarul Trezoreriei era şi el acolo. Vin împreună.

Capitolul 4

Paul Revson reveni încet la o stare de conştienţă, aproape împotriva propriei voinţe. Îşi simţea pleoapele ca de plumb, capul îi vâjâia şi avea impresia că surzise. În rest nu simţea alte efecte secundare ale gazării – ştia că fusese gazat, dar totul se întâmplase atât de rapid după explozia de sub picioarele şoferului, încât nu-şi amintea nimic altceva. Privi în jur, în timp ce vederea începea să-i devină mai clară. Lângă el, o fată cu o claie de păr blond era aplecată în faţă, sprijinită de scaunul din faţa ei, cu gâtul încovoiat într-un unghi incomod. Văzu că nişte oameni erau întinşi pe culoar, probabil adormiţi. Alţii erau încă pe scaunele lor, toţi odihnindu-se în cele mai incomode poziţii: unii dintre ei, ca şi el, tocmai începuseră să se mişte. Se uită pe fereastra autocarului, clipi, nevenindu-i să creadă şi apoi se uită din nou. Fiind născut şi crescut în San Francisco, avu nevoie doar

de o fracţiune de secundă ca să realizeze că autocarul lor se oprise aproape exact în mijlocul podului Golden Gate. Era o situaţie care trebuia explicată.

Îşi întoarse atenţia spre fata de lângă el. Fata merita atenţia oricui. Avea o siluetă firavă, despre care ai fi crezut că abia dacă avea puterea să suporte greutatea camerei de filmat masive, care, agăţată de umărul ei, o însoţea peste tot. Părul blond era atât de decolorat – natural, după părerea lui Revson – încât aproape că putea fi descris ca platinat, iar fata era frumoasă, cu o piele foarte albă, pe care soarele parcă nu o atinsese niciodată. Din spusele ei, era fotografă de modă pentru una dintre principalele companii de televiziune şi, cum grupul oficial al excursiei prezidenţiale avea o componenţă exclusiv masculină, era greu de înţeles ce căuta ea acolo. Nu avea sens, dar, în definitiv, asta era caracteristic pentru majoritatea deplasărilor prezidenţiale. Numele ei era la fel de deosebit. April Wednesday, se recomandase fata, iar ecusonul de presă atesta acelaşi lucru. Revson nu putea presupune decât că era fiica unor părinţi total lipsiţi de imaginaţie care, la apropierea datei botezului, aleseseră data naşterii ca cel mai uşor mod de a-şi rezolva problema.

Îi puse mâinile pe umeri şi o trase încet în spate. Părul blond se sprijini de umărul lui. Revson nu ştia cum să readucă în simţiri oameni care suferiseră intoxicarea cu un gaz otrăvitor. Trebuia s-o zgâlţâie, s-o pleznească uşor peste obraz sau doar să o lase să doarmă? Fu scutit de acea decizie când ea tresări, se cutremură, din cine ştie ce motiv – deşi era îmbrăcată doar într-o rochie de mătase verde scurtă, temperatura din autocar atinsese probabil aproape treizeci de grade – apoi deschise ochii şi îl privi fix pe Revson, fără să clipească.

Pe acea faţă care nu ducea lipsă de trăsături lăudabile, ochii erau de departe cea mai remarcabilă trăsătură. Erau uriaşi, limpezi, de un verde intens, şi erau pătrunşi de o calitate ciudată de puritate şi inocenţă. Revson se întrebă în treacăt cât de prefăcută era fata – orice tânără care purta o cameră de filmat pentru o companie de televiziune principală trebuia să-şi fi pierdut inocenţa de destul de mult timp, asta presupunând că o avusese vreodată.

Fata spuse, fără să-şi ia ochii de la el:

— Ce s-a întâmplat?

— Presupun că un glumeţ a aruncat o bombă cu gaz. Durata efectului variază. Cum te simţi?

— Mahmură. Ca lovită în cap. Înţelegi ce vreau să spun?

El aprobă din cap.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

— Nu asta e singura întrebare. De ce, după o oră şi zece minute, suntem încă în mijlocul podului Golden Gate?

— Cum?

— Priveşte în jur.

Ea se uită, înţelegând încet realitatea celor din jur. Brusc, înlemni şi se prinse de mâna lui, care era încă trecută în jurul umerilor ei.

— Oamenii aceia doi de pe rândul celălalt…

Vocea ei coborâse la o şoaptă.

— Au cătuşe.

Revson se aplecă în faţă şi se uită. Doi bărbaţi solizi care dormeau încă, aveau, indubitabil, cătuşe la mâini.

— De ce?

Tot în şoaptă.

— De unde să ştiu eu? Abia mi-am revenit.

— Dar noi de ce nu avem cătuşe?

— De unde să… noi ne numărăm printre cei binecuvântaţi.

Revson se uită peste umăr şi văzu autocarul prezidenţial parcat exact în spatele lor.

— Scuză-mă. Ca un bun jurnalist, cred că e normal să pun nişte întrebări.

— Vin cu tine.

— Sigur.

Fata ieşi pe culoar şi Revson o urmă. În loc să pornească imediat după ea, el ridică reverul hainei celui mai apropiat dintre bărbaţii adormiţi. Un toc de pistol gol ieşea imediat în evidenţă. O urmă pe fată. La uşa din faţă, văzu că şoferul, încă adormit, era sprijinit de portiera din dreapta, la o distanţă destul de mare de scaunul lui. Era evident că nu ajunsese acolo prin propriile forţe.

Revson coborî pe pod, lângă fată. Un poliţist foarte solid şi extrem de urât – Yonnie avea genul de faţă care ar fi făcut un renume prost oricărei forţe de ordine – ţinea un pistol mitralieră

îndreptat spre ei. Faptul că un poliţist îndreptase spre ei o armă era destul de ciudat. Că poliţistul era înarmat cu un pistol mitralieră era şi mai ciudat. Totuşi, cel mai ciudat era spectacolul oferit de şase poliţişti încruntaţi şi evident nefericiţi, care stăteau în şir, fiecare legat de cel de lângă el cu o pereche de cătuşe.

April Wednesday se holbă la ei uimită, după care îl privi pe Revson.

— Sunt de acord, spuse acesta. Asta necesită o explicaţie.

— O veţi primi.

Branson tocmai apăruse în faţa autocarului prezidenţial, mergând indiferent şi vorbind pe un ton lejer.

— Cum te numeşti?

— Revson.

— Îmi cer scuze pentru această situaţie. Şi dumneavoastră, tânără doamnă.

— Elicoptere! spuse ea.

— Da, chiar aşa. Vă voi oferi explicaţii, dar nu individual. Când se vor trezi toţi prietenii voştri, vom avea o mică discuţie.

Branson porni înapoi spre autocarul din spate. Păşea aproape voios şi părea foarte încântat de viaţă. Se uită la bancul de ceaţă care se apropia încet, foarte încet, dinspre vest. Chiar dacă îl deranja, nu arătă asta. Ajunse la maşina de poliţie zdrobită şi se adresă paznicului de acolo.

— Şi-au revenit cei patru prieteni ai noştri, Chrysler?

— Da, domnule. Totuşi, n-aş spune că sunt prea bine dispuşi.

Chrysler era un tânăr slab, brunet şi cu aspect inteligent, şi n-ar mai fi avut nevoie decât de o servietă ca să ţi-l poţi imagina ca pe un viitor avocat. Aşa cum îi spusese Branson lui Boyann, era expert în telecomunicaţii. Totodată, se pricepea foarte bine la încuietori cifrate şi la înspăimântarea oamenilor cu o armă.

— Aşa mi se pare şi mie. Lasă-i să stea în maşină. E mai uşor decât să-i scoatem afară şi să le punem cătuşe. Când îşi vor reveni cei patru de la FBI din autocarul din faţă – deduc că sunt de la FBI din faptul că erau înarmaţi – ia doi băieţi şi escortaţi-i, împreună cu cei şase poliţişti din faţă, cu cei patru de aici şi cu cei doi din autocarul nostru până la mijlocul drumului spre turnul sudic. De acolo scoateţi-le cătuşele – sunt nişte chestii foarte utile, nu se ştie când vom mai avea nevoie de ele – şi apoi lăsaţi-i

să meargă singuri mai departe. OK?

— Am înţeles.

Chrysler arătă spre vest, spre bancul de nori care avansa încet.

— Vă place asta, domnule Branson?

— Ar fi fost mai bine fără ei. Dar ne vom descurca. Oricum, după cum arată, s-ar putea să treacă pe sub pod.

— Domnule Branson.

Era Jensen, care-i făcea semne grăbite de la frontiera din faţă a autocarului din spate.

— Mount Tamalpais. Urgent.

Branson alergă la autocar, se aşeză în faţa consolei şi ridică microfonul.

— Branson.

— Giscard. Am reperat un spot. Vine dinspre sud – adică puţin la est faţă de sud. Pare un avion uşor. La vreo treisprezece kilometri.

— Mulţumesc.

Branson acţionă un alt comutator. Sud şi puţin spre est. Nu putea fi decât Aeroportul Internaţional San Francisco.

— Şeful Poliţiei, Hendrix. Imediat.

Hendrix ajunse la telefon în câteva secunde.

— Ce mai e acum?

— Ţi-am spus să menţii spaţiul aerian liber. Radarul nostru a reperat un spot, în direcţia aeroportului…

Hendrix îl întrerupse cu o voce posacă.

— Ai vrut să-i vezi pe domnii Milton şi Quarry, nu?

Milton era secretarul de stat, Quarry, secretarul Trezoreriei.

— Au venit din Los Angeles acum cincisprezece minute şi zboară aici direct cu elicopterul.

— Unde vor ateriza?

— În unitatea militară din Presidio. La două, trei minute cu maşina.

— Mulţumesc.

Branson acţionă comutatorul pentru legătura cu Mount Tamalpais. Giscard răspunse.

— Nici o problemă, zise Branson. Prieteni. Dar urmăreşte scanerul – s-ar putea ca următorul să nu mai fie prieten.

— Am înţeles, domnule Branson.

Branson se ridică, vru să coboare din autocar, dar apoi se opri şi se uită la omul legat din spatele culoarului. I se adresă lui Jensen, care luase locul omului legat:

— Îţi poţi spune din nou Harriman. Dezleagă-l pe Jensen.

— Îl aruncăm de pe pod?

Branson ezită o clipă şi nu-i plăcu asta. Ezitarea nu-i stătea în fire. De câte ori trebuia să ia o decizie, o făcea imediat, instinctiv sau conştient. Cele câteva greşeli pe care le făcuse în viaţa lui fuseseră invariabil asociate cu nişte ezitări. Se hotărî.

— Îl păstrăm. S-ar putea să fie util. Nu ştiu încă cum, dar s-ar putea. În definitiv, este director adjunct al FBI-ului. Nu e o plevuşcă căreia să-i dăm drumul din plasă. Spune-i situaţia, dar păstrează-l aici, până la ordinul meu.

Coborî şi porni spre autocarul din faţă. Câţiva oameni erau aliniaţi în faţa acestuia, păziţi de ochii şi armele lui Yonnie şi ale altor doi colegi ai lui. Bineînţeles, oamenii aveau un aer total năucit. Branson văzu că printre ei se aflau patru oameni cu cătuşe. Se uită în autocar, văzu că era gol şi se întoarse spre Peters.

— Ia-i pe cei patru domni cu cătuşe şi pe cei şase poliţişti şi du-i la Chrysler. El ştie ce are de făcut cu ei.

Se întoarse ca să privească ceaţa ce se apropia. Acum, de aproape, părea să se apropie mult mai repede decât de la distanţă. Dar era un nor jos – cu puţin noroc, avea să treacă pe sub pod. Chiar dacă nu se întâmpla asta, îşi imagina că se puteau descurca, folosind ameninţări corespunzătoare împotriva preşedintelui şi a prietenilor lui, dar aceşti nori de ceaţă intermitenţi aveau să continue să-l deranjeze, până la plasarea celor două bariere, câte una la fiecare capăt al podului.

Se întoarse şi se uită la corespondenţi. Erau patru femei între ei, dar numai blonda cu ochi verzi de lângă Revson putea pretinde cu adevărat că era un copil de după război – era vorba de al doilea război mondial.

— Vă puteţi relaxa, cu toţii, zise Branson. Nici unul dintre voi nu va păţi nimic. De fapt, când voi termina, veţi avea de ales – să plecaţi de pe pod, în siguranţă, sau să rămâneţi pe pod, într-o siguranţă la fel de deplină.

Le adresă zâmbetul lui generos şi gol.

— Eu unul cred că mulţi dintre voi vor prefera să rămână. Când voi termina, sper să realizaţi că un asemenea reportaj nu vă cade în mâini în fiecare zi.

Când termină de vorbit, nici unul dintre acei jurnalişti fanatici şi fotografi pasionaţi nu mai avea nici o îndoială: un astfel de reportaj nu le cădea în mâini decât o singură dată în viaţă, şi asta dacă aveau norocul să trăiască suficient de mult. Ar fi fost nevoie de violenţă fizică pentru îndepărtarea oricăruia dintre ei de pe Podul Golden Gate. Se aflau efectiv în mijlocul unui episod fără precedent în istoria criminalităţii şi toţi aveau marea şansă de a deveni o parte a istoriei generale a vremurilor lor.

Ceaţa ajunsese la pod acum, dar nu îl învălui. Câteva fuioare subţiri trecură pe deasupra, dar partea principală a bancului trecu la şapte metri mai jos de pod. Efectul produs era un sentiment ciudat de levitaţie, de suspendare în spaţiu, ca şi cum podul ar fi plutit pe un pat ireal de vapori de apă.

— Aţi hotărât să rămâneţi, aşa că trebuie să vă supuneţi anumitor reguli, spuse Branson. În autocarul din spate există trei linii telefonice cu oraşul. Acestea sunt pentru uzul meu personal sau pentru urgenţe, dar vi se va permite să le folosiţi o dată – ca să contactaţi serviciile voastre fotografice, ziarele, serviciile de transmisiuni prin cablu sau orice este nevoie ca să aranjaţi ca un reprezentant să fie trimis la capătul sudic al podului, ca să preia reportajele şi fotografiile voastre. Acest lucru se poate face de trei ori pe zi, la ore pe care le vom stabili ulterior. Vor fi plasate nişte semne în jurul autocarului prezidenţial şi nimeni nu le va traversa fără permisiune. Nimeni nu va lua interviuri vreunei persoane din interiorul autocarului prezidenţial fără permisiunea sau fără consimţământul persoanei respective. Va fi mai mulţumitor şi mai corect pentru cei implicaţi dacă, să zicem, preşedintele va ţine o conferinţă de presă aici, dar nu pot şi nu voi obliga pe nimeni să facă asta. Elicopterele vor fi de asemenea înconjurate cu semne şi acela va fi tot un teritoriu interzis. La douăzeci de metri sud de autocarul meu şi la douăzeci de metri nord de al vostru vor fi trasate nişte dungi albe pe pod. Acestea vor fi limitele dumneavoastră de mişcare. La cinci metri dincolo de aceste linii se va afla câte un paznic cu un pistol mitralieră, iar ordinele

primite de ei vor fi nu să someze, ci să împuşte direct pe oricine va păşi peste cele două linii. În fine, în timpul orelor de întuneric veţi sta în interiorul autocarului dumneavoastră: această regulă va fi încălcată numai dacă se întâmplă ceva demn de relatat. Eu voi fi cel care va aprecia acest lucru. Toţi cei care nu vor să se supună acestor reguli de bază pot pleca acum.

Nu plecă nimeni.

— Întrebări?

Branson privi ceaţa care se îndepărta spre est, ascunzând Insula Alcatraz, în timp ce oamenii de la presă discutau între ei. Doi bărbaţi făcură un pas în faţă. Amândoi erau între două vârste, îmbrăcaţi în costume bine croite, cu aspect sobru. Unul era aproape chel, celălalt avea un păr şi o barbă dese şi neobişnuit de stufoase.

— Noi avem nişte întrebări, spuse chelul.

— Numele dumneavoastră?

— Eu sunt Grafton, de la Associated Press. El este Dougan, de la Reuters.

Branson îi privi cu un interes pe care nu avea rost să-l ascundă. Cei doi oameni puteau lua legătura cu mai multe ziare din lume decât toţi ceilalţi la un loc.

— Care este întrebarea?

— Am avea dreptate, domnule Branson, dacă am spune că nu v-aţi trezit astăzi dimineaţă spunând: „Iată o zi potrivită ca să-l răpesc pe preşedintele Statelor Unite”?

— Da.

— Această operaţiune prezintă toate semnele unui plan lung şi meticulos, zise Dougan. Fără a scuza acţiunile dumneavoastră, se poate spune că se pare că nu aţi lăsat nimic în seama şansei şi că nu aţi pierdut nimic din vedere. De cât timp plănuiţi asta?

— De trei luni.

— Nu se poate. Detaliile itinerarului au fost comunicate abia acum patru zile.

— Detaliile erau cunoscute la Washington de acum patru luni.

— Având dovada în faţa noastră, trebuie să vă credem, spuse Grafton. De ce credeţi că totul a fost ţinut secret atât de mult timp?

— Pentru a exclude posibilitatea ca oameni ca mine să facă

exact ceea ce fac eu acum.

— Cum aţi obţinut informaţia în avans?

— Am cumpărat-o.

— Cum? Unde?

— În Washington, ca şi în multe alte locuri, cu treizeci de mii de dolari poţi cumpăra o mulţime de informaţii.

— Ne puteţi spune nişte nume? întrebă Dougan.

— Asta este o întrebare prostească. Altceva?

O doamnă îmbrăcată în negru şi de o vârstă nedeterminată, spuse:

— Da. Există aici toate semnele unui profesionalism, ale unei experienţe deosebite. Putem presupune că aceasta nu este singura dumneavoastră incursiune în afara legii?

Branson zâmbi.

— Puteţi presupune ce vreţi. Trecutul este trecut.

Ea insistă.

— Aveţi cazier, domnule Branson?

— Nu am fost într-o sală de judecată în viaţa mea. Altceva?

— Bineînţeles.

Era Dougan.

— Lucrul pe care vrem să-l ştim cu toţii. De ce?

— Asta veţi afla în cursul unei conferinţe de presă pe care o voi ţine peste două ore. La această conferinţă va exista o cameră de televiziune şi echipe reprezentând cele trei companii principale. De asemenea, vor participa secretarul de stat şi secretarul Trezoreriei. Vicepreşedintele Richards este aşteptat mai târziu, dar nu va ajunge la timp pentru conferinţă.

Oricât de experimentaţi erau reporterii de faţă, păreau să fi rămas cu toţii fără cuvinte. În cele din urmă, Dougan spuse cu grijă:

— Ar fi potrivit să se spună că subscrieţi la ideea că dacă tot faci un lucru, trebuie să-l faci bine?

— Este o filozofie pragmatică, dar dă rezultate. Acum puteţi folosi telefoanele din autocarul meu. Câte trei odată.

Branson se întoarse şi făcu un pas spre autocarul prezidenţial, când vocea lui Yonnie îl opri.

— Isuse!

Yonnie, cu gura căscată într-un stil lipsit de eleganţă, privea

fix spre vest.

— Vedeţi ceea ce văd şi eu, domnule Branson?

Branson vedea ce vedea Yonnie. La aproape un kilometru distanţă, bancul de ceaţă se termina rapid, ca şi cum ar fi fost tăiat cu un topor. La mai puţin de un kilometru şi jumătate dincolo de acel punct putea fi văzută suprastructura unui vas foarte mare. Deşi chila vasului era încă ascunsă de ceaţă, ceea ce se vedea nu lăsa loc la prea multe îndoieli în privinţa identităţii lui. Branson rămase nemişcat o secundă sau două, apoi alergă la autocarul prezidenţial, intră, alergă pe culoar, indiferent la privirile curioase ale oamenilor aşezaţi în fotolii şi îi spuse repede lui Boyann:

— Hendrix. Grăbeşte-te!

Arătă spre un telefon aflat într-o firidă, lângă consolă.

— La acela.

Hendrix răspunse imediat. Când vorbi, vocea lui Branson era rece, aproape sălbatică, deosebită clar faţă de normal: chiar şi Branson avea sisteme de apărare care puteau fi surpate.

— Hendrix. Vrei să-ţi trimit urechea preşedintelui acum?

— Ce naiba vrei să spui?

— Ce naiba vrei *tu* să spui? Sau acea bărcuţă cu vâsle se află acolo doar din întâmplare? Anulează tot.

— Ce să anulez, pentru Dumnezeu!

Branson vorbi clar şi răspicat.

— O navă de război foarte mare se apropie de Golden Gate. Nu vreau să se apropie. Nu ştiu ce ai în minte, dar nu-mi place. Anulează totul!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Aşteaptă.

Cât timp linia rămase tăcută, Branson îi făcu semn lui Van Effen, care se apropie pe culoar.

Branson spuse repede:

— De pod se apropie o navă de luptă. Probleme? Nu ştiu. Dar ştiu că vreau ca toţi să se adăpostească imediat, presa în autocarul lor, oamenii noştri în al nostru. Uşile să fie închise. Apoi te întorci imediat aici.

Van Effen făcu semn cu capul spre locul unde un tânăr roşcat stătea lângă scaunul şoferului, cu mâna odihnindu-se pe un pistol înfipt la centură.

— Credeţi că Bradford se descurcă?

Branson îşi scoase şi el pistolul şi îl plasă lângă telefon.

— Sunt şi eu aici. Repede.

Era puţin dezamăgit de Van Effen. Bradford ar fi putut să-şi îndeplinească sarcinile de pază la fel de eficient coborând din autocar şi stând lângă uşă, dar pentru crearea unui climat corespunzător de ameninţare şi intimidare, era mai bine ca el să fie văzut de captivi. Apoi, îl auzi din nou pe Hendrix, la telefon.

— Este nava USS *New Jersey*. San Francisco este baza ei, timp de câteva luni pe an. Aceasta este una din întoarcerile ei la bază regulate, pentru combustibil şi alimente. Vine chiar în acest moment pentru că nu poate trece pe sub pod decât la reflux.

Branson ştia că măcar acea parte era adevărată. Observase că era reflux şi părea extrem de improbabil ca autorităţile să fi reuşit să cheme un crucişător atât de repede – în mai puţin de două ore. Şi era dificil de văzut ce folos puteau trage din asta – era clar că nu puteau arunca în aer podul, cu preşedintele pe el. Dar Branson avea o neîncredere profundă în oameni, şi acesta era unul dintre motivele pentru care supravieţuise atât de mult.

— Opreşte-l, spuse el. Nu trebuie să treacă pe sub pod. Sau trebuie să-l arunc pe unul dintre băieţii de la petrol pe puntea lui, când trece pe dedesubt?

— Pentru Dumnezeu, eşti nebun, eşti complet ţăcănit?

Branson zâmbi pentru sine, auzind neliniştea inconfundabilă din vocea lui Hendrix.

— Încercăm să luăm legătura cu el.

Corespondenţii şi paznicii se îngrămădiseră pe marginea vestică a podului, fascinaţi de apropierea uriaşului vas de luptă. Deşi raţiunea spunea că trecerea navei pe sub pod nu prezenta nici un pericol, exista un grad sporit de încordare în rândurile spectatorilor. Suprastructura se înălţa atât de sus încât părea că anumite secţiuni aveau să lovească inevitabil podul şi acest sentiment exista în ciuda logicii elementare care le spunea că nava trecuse de multe ori pe acolo în trecut, iar Marina nu avea obiceiul să rişte un vas de sute de milioane de dolari într-o acţiune nesigură.

Exista o persoană care nu manifesta nici un interes vizibil faţă de apropierea lui *New Jersey*. Revson, singur în faţa autocarului,

era concentrat aspra legării unei lungimi considerabile de şnur verde, atât de subţire, încât abia dacă avea grosimea unui fir mai gros de aţă, de un cilindru negru de vreo douăzeci de centimetri lungime şi doi şi jumătate diametru. Băgă cilindrul şi cordonul în buzunarul încăpător al salopetei lui de camuflaj, coborî din autocar, aprecie direcţia de apropiere a suprastructurii navei şi trecu cu un mers indiferent pe partea dreaptă a autocarului. În timp ce făcea asta, îl văzu pe Van Effen îndreptându-se repede spre partea îndepărtată a podului, unde se îngrămădiseră spectatorii. Nu avea de unde să ştie care era intenţia lui Van Effen, dar pasul rapid al acestuia îi spuse lui Revson că era posibil să aibă foarte puţin timp la dispoziţie.

Se forţă să nu se grăbească şi merse spre partea estică a podului. Nu-l observă nimeni, pentru că nu era nimeni care să o facă. Se sprijini cu un aer indiferent de margine şi scoase cilindrul şi cordonul din buzunar. Privi în jur, aparent fără interes, dar dacă trezise vreo suspiciune, nimeni nu lăsa să se vadă asta. Repede, fără să mişte mâinile sau umerii, lăsă cordonul să alunece printre degete, după care îl legă bine de o bară. Avea încredere că estimase destul de bine lungimea, dar apoi îndepărtă acel gând. Nu avea nici un rost, ce făcuse era bine făcut. Se întoarse încet spre autocar, se aşeză pe scaunul lui şi transferă ceea ce mai rămăsese din şnurul verde la baza genţii lui April Wednesday. Dacă şnurul atârnat era descoperit şi se făcea o percheziţie a genţilor lor, era mai bine ca restul să fie descoperit la altcineva. Chiar dacă îl descopereau în geanta ei, se îndoia că April avea să păţească ceva. Ea fusese în cealaltă parte a podului încă de la prima apariţie a lui *New Jersey* în spatele bancului de nori şi existau suficienţi martori care să susţină asta. April Wednesday era o persoană a cărei prezenţă nu ar fi trecut neremarcată. Chiar dacă ea avea probleme, Revson putea suporta asta. Nu-i păsa asupra cui cădea bănuiala, atâta timp cât nu era vorba de el.

— Trebuie să mă crezi, Branson.

Vocea lui Hendrix n-ar fi putut fi definită ca rugătoare, un exerciţiu neobişnuit pentru un om cu firea lui, dar nu putea fi pusă la îndoială sinceritatea totală a tonului lui.

— Căpitanul lui *New Jersey* nu a auzit nici o ştire despre ceea

ce se întâmplă şi crede că este vorba de o glumă pe socoteala lui. Nu poţi să-l condamni. El vede blestematul de pod stând la fel de sigur şi solid ca acum patruzeci de ani. De ce ar fi ceva în neregulă?

— Mai încearcă.

Van Effen intră şi închise bine uşa autocarului prezidenţial în urma lui, după care se apropie de Branson.

— Totul e sub pază şi închis bine. De ce?

— Aş vrea să ştiu. E aproape sigur că Hendrix are dreptate şi este o simplă coincidenţă. Dar există o şansă de unu la sută să nu fie aşa, nu? Ce ar folosi? Nu obuze şi nici un fel de exploziv. Obuze cu gaz.

— Nu există aşa ceva.

— Greşit. Există. Nu i-ar deranja să-l adoarmă temporar pe preşedinte şi câţiva dintre şeicii petrolului, dacă pot satura centrul podului cu un gen de gaz paralizant, ca să ne întindă pe toţi la pământ. Apoi soldaţii şi poliţia, foarte probabil cu măşti de gaze, ar veni să ne captureze fără probleme. Dar izolarea este foarte bună în aceste autocare cu aer condiţionat.

— Şansele sunt destul de mici.

— Şi dacă riscă? Aşteaptă.

Hendrix era din nou la telefon.

— Am încercat, Branson, şi în sfârşit este de acord cu noi. Dar refuză să facă ceva. Spune că a avansat prea mult şi că dacă ar încerca să întoarcă sau să bage motorul în rotaţie inversă în acest moment, ar pune în pericol atât vasul, cât şi podul. Şi spune că el ar paria pe *New Jersey*, dacă acesta ar lovi un turn. Un „berbec” de patruzeci şi cinci de mii de tone este greu de oprit.

— Ar fi bine să te rogi, Hendrix.

Branson închise şi se îndreptă spre centrul autocarului, cu Van Effen în spatele lui. Începu să se uite prin geamurile de pe partea dreaptă, aşteptând ca suprastructura navei să reapară de sub pod.

Vocea preşedintelui se auzi, iritată.

— Ce se întâmplă, Branson?

— Ştiţi, USS *New Jersey* trece pe sub noi.

— Şi? Fără îndoială este o trecere obişnuită.

— Ar fi bine să speraţi asta. Ar fi bine să speraţi că acel

căpitan nu va arunca cu nimic în noi.

— În noi?

Preşedintele se opri şi cântări posibilitatea unui astfel de act îngrozitor.

— În *mine?*

— Ştim cu toţii că sunteţi comandantul şef al Forţelor Armate. Pentru moment, totuşi, sunteţi puţin cam izolat de eşaloanele inferioare. Ce se întâmplă dacă acest căpitan consideră că e datoria lui să acţioneze din proprie iniţiativă? Oricum, vom afla curând. Iată-l că vine.

Suprastructura lui *New Jersey* apăru la vedere. Toţi cei nouă prizonieri se ridicară din fotolii şi se îngrămădiră lângă geamurile din dreapta. Unul dintre ei se îngrămădi foarte aproape de Branson, care simţi brusc ceva, evident metalic, împungându-l dureros în rinichiul stâng.

— Aţi spus iniţiativă, domnule Branson.

Era şeicul Iman, cel cu barbă, şi faţa îi strălucea.

— E chiar pistolul tău. Spune-le oamenilor tăi să le arunce pe ale lor.

— Bravo!

În vocea preşedintelui se simţea triumf şi o nuanţă răzbunătoare care nu ar fi plăcut deloc alegătorilor lui.

Branson spuse, răbdător:

— Lasă jos pistolul acela. Nu ştii că ai de-a face cu profesionişti?

Se întoarse încet şi Iman dovedi că Branson avea dreptate sugerând că el nu era un profesionist, lăsându-l pe Branson să-i reţină privirea pentru o clipă. O armă bubui, Iman urlă de durere, scăpă arma şi se prinse de umărul zdrobit. Şeicul Kharan se aplecă repede să ia pistolul de pe podea şi urlă în agonie când călcâiul lui Branson îi zdrobi mâna, de metal. Un sunet ciudat anunţă, fără îndoială, că Kharan avea câteva degete zdrobite. Branson îşi ridică pistolul.

Van Effen spuse, cerându-şi parcă scuze, dar nu exagerat:

— Mi-e teamă că a trebuit s-o fac, domnule Branson. Dacă l-aş fi somat – ei bine, nu am vrut un schimb de focuri ca la OK Coral, cu toate aceste ricoşeuri urâte din geamurile antiglonţ. S-ar fi putut răni singur.

— Corect.

Branson se uită din nou pe geam. *New Jersey* era acum la peste cinci sute de metri depărtare, iar căpitanul lui nu părea să aibă o dispoziţie beligerantă. Branson se întoarse şi îi spuse lui Bradford:

— Du-te la autocarul nostru şi ia trusa de prim-ajutor. Adu-l pe Peters.

— Pe Peters, domnule Branson?

— A fost sanitar de front. Luaţi loc, domnule.

Captivii se aşezară, nefericiţi. Preşedintele, mai ales, arăta deosebit de deprimat. Branson se întrebă o clipă cât de prefăcut putea fi acel om, apoi îndepărtă gândul ca fiind neprofitabil.

— Nu cred că trebuie să vă avertizez să nu mai încercaţi nimic prostesc.

Se duse la consola de comunicaţii şi ridică telefonul.

— Hendrix?

— Aici. Eşti satisfăcut acum?

— Da. Avertizează paza portului sau pe oficialii responsabili să nu mai permită nici un trafic pe sub pod. În ambele sensuri.

— Nici un trafic? Blochezi tot portul. Iar flota de pescuit…

— Flota de pescuit poate merge să pescuiască în golf. Trimite o ambulanţă şi un doctor, rapid. Doi oameni de aici s-au rănit, unul dintre ei destul de rău.

— Cum? Cine?

— Miniştrii petrolului – Iman şi Kharan. Ai putea spune că şi-au provocat singuri rănile.

În timp ce vorbea, Branson îl urmărea cu privirea pe Peters, care intrase repede în autocar, se apropiase de Iman şi începuse să-i taie mâneca de la haină.

— În curând va veni pe pod o furgonetă a televiziunii. Las-o să treacă. Totodată vreau să fie aduse pe pod nişte scaune – cred că patruzeci ar fi de ajuns.

— Scaune?

— Nu trebuie să le cumperi, spuse Branson răbdător. Confiscă-le de la cel mai apropiat restaurant. Patruzeci.

— Scaune?

— Nişte chestii pe care se stă. Voi ţine o conferinţă de presă peste vreo oră. La conferinţele de presă nu se stă în picioare. Se

stă pe scaune.

Hendrix spuse cu prudenţă:

— Vei ţine o conferinţă de presă şi o vei transmite la televiziune în direct?

— Exact. În toată ţara.

— Eşti nebun.

— Sănătatea mea mentală este problema mea. Milton şi Quarry au ajuns?

— Vrei să spui secretarul de stat şi secretarul Trezoreriei?

— Vreau să spun Milton şi Quarry.

— Tocmai au sosit şi sunt acum lângă mine.

Hendrix se uită la cei doi bărbaţi care stăteau alături de el, în interiorul rulotei de comunicaţii mobile. Milton, secretarul de stat, era un bărbat înalt, slab şi dispeptic, fără păr, cu ochelari fără rame şi cu o reputaţie de invidiat în toate Ministerele de Externe din lume. Quarry, păr alb, gras şi vesel, avea un aer de uncheş, pe care cei mai mulţi oameni, chiar şi cei foarte inteligenţi, îl luaseră drept o reflectare a personalităţii lui adevărate. Reputaţia lui ca bancher şi economist era la fel de înaltă ca a lui Milton în domeniul lui.

— Ar fi uşor să spunem: „E nebun, bineînţeles”, zise Milton. Dar este?

Hendrix îşi desfăcu larg braţele:

— Ştiţi cum se spune. Nebun ca o vulpe.

— Şi violent, se pare?

— Nu. Foloseşte violenţa doar ca ultim mijloc, şi chiar şi atunci doar dacă este prins la colţ. Probabil că Iman şi Kharan au făcut greşeala să-l împingă într-un colţ.

— Se pare că ştii foarte multe despre el, zise Quarry.

Hendrix oftă.

— Toţi ofiţerii de poliţie superiori din State îl cunosc. Şi cei din Canada, din Mexic şi din Dumnezeu ştie câte state din America Latină.

Hendrix vorbea cu amărăciune.

— Până acum a iertat Europa de atenţiile lui. Dar sunt sigur că e doar o problemă de timp.

— Care e specialitatea lui?

— Jaful. Jefuieşte trenuri, avioane, maşini blindate, bănci şi

magazine de bijuterii. Jaful fără violenţă, de câte ori este posibil.

— Înţeleg că până acum a avut succes? întrebă sec Quarry.

— Foarte mult! Din câte ştim, operează de cel puţin doisprezece ani şi o estimare a furturilor lui în această perioadă este de douăzeci de milioane de dolari.

— Douăzeci de milioane!

Pentru prima dată în vocea lui Quarry se simţi o urmă de respect, bancherul şi economistul din el ieşind la suprafaţă.

— Dacă are atâţia bani, de ce mai vrea şi alţii?

— De ce vor mai mulţi bani Niarchos, Getty sau Hughes – în definitiv şi ei duc o viaţă confortabilă, nu? Poate că e doar un afacerist clasic şi este obsedat de meseria lui. Poate că o consideră un exerciţiu intelectual stimulent. Poate că e vorba doar de lăcomie. Poate de nici una dintre acestea.

— A fost condamnat vreodată? întrebă Milton.

Hendrix făcu o faţă îndurerată.

— Nici măcar n-a fost arestat vreodată.

— Şi asta are vreo legătură cu faptul că nici unul dintre noi nu a auzit de el până acum?

Hendrix se uită pe geamul rulotei la imaginea magnifică a podului Golden Gate. În ochii lui se citea o dorinţă puternică.

— Putem spune, domnule, că nu ne place să ne lăudăm cu eşecurile noastre.

Milton îi zâmbi.

— John şi cu mine, spuse el, făcând semn cu capul spre secretarul Trezoreriei – suferim frecvent de aceeaşi timiditate şi din aceleaşi motive. Nici un om nu este infailibil. Se ştie ceva despre acest om – în afară de ceea ce se ştie despre activităţile lui criminale?

Hendrix spuse posomorât:

— Ştim mai multe despre el decât despre activităţile lui criminale. Avem un dosar destul de documentat. Este un anglo-saxon protestant din est. Provine din ceea ce se numeşte o familie bună. Tatăl, bancher, iar prin asta înţeleg că a avut – şi cred că încă are – propria lui bancă.

— Branson, spuse secretarul Trezoreriei. Sigur. Îl cunosc. Nu personal.

— Şi mai este ceva ce v-ar putea interesa, domnule – din

punct de vedere profesional. Branson şi-a luat diploma în ştiinţe economice şi a lucrat în banca tatălui lui. În timp ce era acolo şi-a luat doctoratul în filozofie – şi nu la o şcoală de doi bani, ci una de prestigiu, din Ivy League. Apoi, pentru cursul post-universitar şi-a ales ca subiect crima – poate că avea vreo legătură cu faptul că lucra în banca bătrânului lui.

Hendrix ridică privirea, încruntat.

— Presupun că acum putem spune că şi-a luat diploma şi în acest subiect – *summa cum laude*.

— Se pare că aproape îl admiri pe acest om, Hendrix, spuse Milton.

— Aş renunţa la pensie ca să-l văd în spatele gratiilor. Atât ca om, cât şi ca poliţist, el îmi jigneşte toate convingerile. Dar nu poţi să nu respecţi profesionalismul adevărat, chiar dacă este prost folosit.

— Mi-e teamă că acestea sunt şi sentimentele mele, zise Milton. Nu e o persoană prea retrasă, acest Branson al dumitale, nu?

— Aş vrea să fi fost al meu. La întrebarea dacă suferă de accesele noastre de timiditate, răspunsul este nu, domnule.

— E arogant?

— Poate până la nivelul megalomaniei. Cel puţin asta spune generalul Cartland, iar eu nu am de gând să contrazic spusele generalului.

— Puţini ar face-o, zise Milton cu oarecare însufleţire. Dacă tot vorbim de caractere încrezute, unde este al nostru, James?

— Domnule?

— Ce alt personaj încrezut cunoşti? Mă refer la domnul Hagenbach, încrezutul cap al FBI-ului nostru. Aş fi zis că va fi primul om la faţa locului.

— Washington-ul spune că nu ştie unde se află. Au încercat în toate locurile care le-au trecut prin cap. Mi-e teamă că e un om foarte evaziv, domnule.

— Tipul are mania secretului, zise Milton vesel. Ei bine, dacă se va uita la televizor cam peste o oră, se va lumina considerabil. Ce gând splendid – capul FBI-ului nostru va fi ultimul om din America care va afla despre asta.

Se gândi o clipă şi continuă:

— Insistenţa aceasta a lui Branson de a obţine publicitate maximă – TV, radio aproape sigur, reporteri, fotografi – s-a mai manifestat vreodată astfel înainte? Adică, înainte sau în timpul uneia dintre acţiunile lui criminale?

— Niciodată.

— Omul trebuie să fie teribil de sigur pe sine.

— Şi eu aş fi, în locul lui, zise Quarry cu un aer distrat. Ce putem să-i facem? Din câte văd eu, are o poziţie inexpugnabilă, ba chiar inatacabilă.

— Eu n-aş renunţa la speranţă, domnule. Avem unul sau doi experţi care caută un răspuns. Amiralul Newson şi generalul Carter sunt în cartierul nostru general chiar în clipa asta, lucrând la un plan.

— Newson. Carter. Geniile noastre gemene ale fineţii.

Quarry părea mai descurajat ca oricând.

— Niciodată să nu foloseşti o bombă cu hidrogen, când două sunt suficiente. Cineva ar trebui să-i anunţe pe prietenii noştri, petroliştii arabi, că sunt pe cale să fie implicaţi într-un holocaust nuclear.

Făcu semn pe fereastră, spre pod.

— Uită-te la asta. Gândeşte-te. O situaţie absolut imposibilă – dacă nu ar fi faptul că acum putem să vedem că este foarte posibilă. O izolare totală, absolută, complet separat de lume – şi în văzul întregului San Francisco – al lumii, de fapt, imediat ce camerele TV vor începe să filmeze. La o aruncătură de băţ – şi ar putea la fel de bine să fie pe lună.

Suspină adânc şi încheie:

— Trebuie să mărturiseşti, atunci când te simţi total neajutorat.

— Haide, John, haide, spuse Milton cu severitate. Acesta este spiritul cu care am cucerit Vestul?

— La naiba cu Vestul. Eu mă gândesc la mine. Nu trebuie să fiu prea deştept ca să ştiu fără îndoială că eu voi fi omul prins la mijloc.

— Domnule? zise Hendrix.

— De ce altceva crezi că ar fi chemat acest ticălos pe secretarul Trezoreriei în prezenţa lui regală?

Cu mâinile în buzunare, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri, Revson se plimba pe partea estică a podului, oprindu-se des şi prefăcându-se că admiră panorama ce se întindea în faţa lui – în stânga vârful Belvedere, dincolo de Fort Baker, Tiburon şi Insula Angel, cea mai mare din Golf, în dreapta oraşul, iar drept în faţă Insula Alcatraz şi, în spatele ei, Insula Treasure. Iar între ele, forma ce descreştea rapid a lui *New Jersey*, care se îndrepta spre sud, la Alameda. Revson se oprea des, ca şi cum s-ar fi uitat peste margine. Într-unul din aceste momente întinse mâna neglijent spre cordonul verde pe care-l ataşase de o bară şi îl ridică. Nu mai avea nici o greutate la capăt.

— Ce faci?

Revson se întoarse, fără grabă. Ochii mari şi verzi ai lui April Wednesday, deşi nu foarte curioşi, exprimau o anumită nedumerire.

— Te mişti ca o pisică. Credeam că sunt singura persoană pe kilometri întregi – mai bine zis metri.

— Ce faci?

— Când mă uit la priveliştea aceasta minunată, mă întreb pe care dintre voi vă prefer. Cred că pe tine. Ţi-a mai spus cineva că eşti cu adevărat frumoasă?

— Mulţi.

April prinse cordonul verde între degete şi începu să-l ridice, după care scoase un sunet înăbuşit de durere, când mâna lui se strânse nu prea delicat peste a ei.

— Lasă-l acolo.

Ea îşi frecă mâna, se uită în jur şi întrebă:

— Ei bine?

— Pescuiesc.

— Nu complimente, sunt sigură.

Fata îşi masă articulaţiile încet, apoi ridică privirea spre el cu o oarecare nesiguranţă.

— Pescarii spun multe poveşti exagerate, nu?

— Am făcut-o şi eu.

— Spune-mi şi mie una.

— Eşti la fel de demnă de încredere, pe cât eşti de frumoasă?

— Sunt frumoasă? Şi nu pescuiesc complimente. Sincer.

— Eşti.

— Atunci sunt şi demnă de încredere.

Îşi zâmbiră unul celuilalt şi el o luă de braţ.

— O poveste adevărată?

— Da, te rog.

— De ce nu?

Începură să meargă încet, împreună.

Hendrix puse receptorul în furcă. Se uită la Milton şi la Quarry.

— Sunteţi gata, domnilor?

— Actul unu, scena întâi, şi întreaga lume ca scenă. Ceva nu prea e în regulă, spuse Milton, după care îl privi critic pe Quarry. Nici cămaşa ta nu e un regulă, John. Albul apare groaznic la televizor. Ar trebui să fie albastră – ca a mea – sau a preşedintelui. El are numai cămăşi albastre – nu se ştie niciodată când apare o cameră TV de după colţ.

— Oh, mai taci.

Quarry se întoarse morocănos spre uşa din spate a rulotei, dar se opri, când un poliţist pe motocicletă frână în faţa ei cu un scrâşnet impresionant de cauciucuri şi miros de cauciuc ars. Poliţistul coborî, îşi sprijini motocicleta şi urcă repede treptele rulotei. Întinse mâna spre Hendrix şi spuse:

— Pentru dumneavoastră, domnule.

Hendrix luă cilindrul îngust, de douăzeci de centimetri lungime.

— Are numele meu pe el, aşa este. De unde îl ai?

— Ni l-a adus o şalupă de pe *New Jersey*. Căpitanul lui *New Jersey* crede că este foarte urgent.

Capitolul 5

Secţiunea centrală a podului Golden Gate căpăta rapid aspectul unui oraş embrionar în extindere, în starea incipientă şi de dezordine totală pe care o au astfel de aşezări în plină

dezvoltare, dar cu toate acestea era stăpânit de o vitalitate, o neliniște febrilă de bun augur pentru expansiunea lui viitoare. Faptul că toate clădirile erau pe roți și că toți bătrânii satului, așezați într-un conclav solemn, erau îmbrăcați imaculat și era evident că nu făcuseră nici măcar o zi de muncă fizică în viața lor, nu înlătura impresia curioasă că acolo se aflau niște pionieri care luptau la limitele frontierei sălbăticiei.

Erau trei autocare și trei mașini de poliție – a treia tocmai îi adusese pe Hendrix, Milton și Quarry. Mai erau două vehicule mari, cu geamuri fumurii, care erau etichetate eufemistic: „Camere de odihnă”. Erau vopsite în roșu cu dungi galbene și fuseseră împrumutate de la un circ itinerant, care se oprise pentru moment în oraș. Exista și o ambulanță, pe care Branson o rechiziționase pentru scopuri bine cunoscute de el, un vagonet mare care asigurase mâncarea fierbinte, un car foarte mare de televiziune, cu generatorul plasat discret la o distanță de o sută de metri și, în fine, o furgonetă din care se descărcau pături, pleduri și perne, care să ajute la confortul noilor coloniști, în prima noapte petrecută acolo.

Existau, bineînțeles, și câteva articole discordante, chiar deranjante. Elicopterele, tunurile antiaeriene pe șine, oamenii înarmați care patrulau, geniștii militari, aflați la o anumită distanță, într-o parte și în cealaltă, ocupați cu ridicarea barierelor de oțel – toate acestea proiectau o imagine deranjantă de violență iminentă. Și totuși ele nu erau întru totul distonante acolo. Atât de bizare erau circumstanțele, încât normalul ar fi arătat trist de nepotrivit. Irealitatea întregii situații, când o comparai cu lumea de afară, avea propriul ei realism ciudat, în acel punct și în acel moment. Cât despre participanții la scenă, realismul situației lor era mult prea evident. Nimeni nu zâmbea.

Camerele de televiziune erau plasate pe poziții, la fel și ostaticii și cei trei nou-sosiți, iar în spatele lor, pe rândul doi, stăteau jurnaliștii. Fotografii ocupaseră pozițiile care le conveneau cel mai mult, însă la distanță de cel mult câțiva pași de câte un paznic înarmat. În fața lor, într-o splendoare solitară, stătea Branson. Pe pământ, aproape de el, se afla un obiect ciudat, lung, din pânză, în care erau băgate niște obiecte conice. Lângă acesta se afla o cutie grea de metal, cu capacul închis.

— Nu vă voi reţine mai mult decât este necesar, domnilor, spuse Branson.

Era imposibil de spus dacă savura sau nu acel moment de glorie, cunoaşterea faptului că avea la mila lui câţiva dintre oamenii cei mai puternici din lume, că milioane de oameni îl priveau şi-l ascultau. Branson era calm, relaxat, deconcertant de încrezător în sine, dar fără să afişeze nici o altă emoţie vizibilă.

— Presupun că aţi ghicit de ce ne găsim cu toţii aici şi de ce mă aflu eu aici.

— Din motivul pentru care sunt eu aici, spuse Quarry.

— Exact.

— Să nu uiţi că, spre deosebire de dumneata, cuvântul meu nu e lege. Decizia finală nu îmi aparţine.

— Ştiu asta.

Ai fi putut spune că Branson conducea un seminar urban la un colegiu din Noua Anglie.

— Asta vom discuta mai târziu. Să o luăm cu începutul, nu sunteţi de acord, domnule Quarry?

— Banii.

— Banii.

— Câţi?

Reputaţia lui Quarry pentru abordările directe şi deconcertante fusese câştigată pe bună dreptate.

— O clipă, domnule secretar.

Preşedintele avea slăbiciunile lui, la fel ca cele două sute de milioane de oameni al căror şef de stat fusese ales, şi una dintre cele aflate în capul listei era o neplăcere aproape patologică de a fi lăsat de-o parte.

— Pentru ce vrei aceşti bani, Branson?

— Ce legătură are asta cu restul – presupunând că ar fi problema dumneavoastră?

— Este problema mea. Trebuie să declar categoric că dacă îi vrei pentru activităţi subversive, pentru orice fel de practici diavoleşti şi mai ales pentru acţiuni antiamericane – ei bine, îţi spun chiar aici şi acum că îi vei obţine numai peste cadavrul meu. Cine sunt eu, în comparaţie cu America?

Branson înclină din cap aprobator.

— Frumos vorbit, domnule preşedinte, mai ales că nu-i aveţi

aici pe cei care vă scriu discursurile. Aud vocea părinţilor noştri fondatori, chemarea de trâmbiţă a conştiinţei ce se află la rădăcinile Americii. Marele Partid o să vă iubească pentru asta. Ar trebui să vă aducă alte două milioane de voturi, în noiembrie. Totuşi, în afară de faptul că nu credeţi cu adevărat nici măcar un cuvânt din ceea ce spuneţi, trebuie să vă asigur că aceşti bani sunt ceruţi pentru scopuri pur apolitice. De fapt, sunt pentru un trust particular. Branson Enterprises, Inc. Eu.

Preşedintele nu era omul care să se lase dezechilibrat uşor – altfel nu ar fi ajuns preşedinte.

— Tocmai ai menţionat cuvântul „conştiinţă”. Nu ai aşa ceva?

— Sincer, nu ştiu, spuse franc Branson. În ceea ce priveşte banii, nu am. Majoritatea oamenilor cu adevărat bogaţi din lume sunt schilozi din punct de vedere moral, tipi cu o minte fundamental criminală, care menţin o faţadă de legalitate falsă, angajând avocaţi la fel de schilodiţi moral ca ei înşişi.

Branson păru să cugete o clipă.

— Multimilionari, politicieni, avocaţi – oare care dintre ei pătrund mai departe dincolo de limitele moralităţii? Dar nu-mi răspundeţi la asta, s-ar putea, fără să vreau, să vă pun într-o poziţie neplăcută. Suntem cu toţii nişte tâlhari, indiferent dacă ne aflăm sub acoperirea ipocrită a legalităţii, sau în afara acesteia, ca mine. Eu nu vreau decât nişte bani câştigaţi rapid, şi m-am gândit că acesta este un bun mod de a-i obţine.

— Acceptăm că sunteţi un hoţ onest, zise Quarry. Haideţi să trecem la subiect.

— Cererile mele raţionale?

— Exact, domnule Branson.

Branson îi privi examinator pe baronii arabi ai petrolului – acum fără Iman, care era în spital – şi pe preşedinte.

— Pentru acest grup – trei sute de milioane de dolari. Asta înseamnă un trei urmat de opt zerouri.

Milioanele de telespectatori din America avură brusc senzaţia că se produsese o cădere a sunetului. Tăcerea era compensată totuşi de varietatea mare şi interesantă de expresii ce apăruseră pe feţele celor de pe ecran, expresii care mergeau de la furie totală, la incapacitate de a înţelege şi până la şocul absolut. Într-adevăr, în acele câteva momente nemuritoare, sunetul ar fi fost o

intruziune de neiertat. Aşa cum era de aşteptat, ţinând cont de faptul că era obişnuit să lucreze cu cifre care conţineau multe zerouri, primul care îşi reveni fu secretarul Trezoreriei Quarry.

— Chiar ai spus ceea ce mi s-a părut că am auzit?

— Trei zero zero, punct, zero zero zero, punct zero zero zero. Dacă îmi daţi o cretă şi o tablă neagră pot să vi-l scriu.

— Absurd! E nebun! Omul acesta e nebun, nebun, nebun.

Preşedintele, a cărui culoare purpurie apărea destul de bine pe ecranele televizoarelor color, îşi încleştă pumnul şi privi în jur, căutând zadarnic o masă în care să izbească cu el.

— Ştii care este pedeapsa pentru asta, Branson – răpire, şantaj, estorcare de bani sub ameninţare, la un nivel...

— La un nivel fără precedent în analele crimei?

— Da. La un nivel de-a dreptul... Taci din gură! Poate fi invocată pedeapsa cu moartea pentru trădare – şi aici e vorba de înaltă trădare – şi chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l voi face...

— Asta se poate întâmpla în orice moment. Fiţi sigur, domnule preşedinte, că dumneavoastră nu aţi fi acolo ca să apăsaţi butonul. Ar fi bine să mă credeţi.

Branson îşi scoase pistolul şi continuă.

— Ca dovadă a intenţiilor mele, cum v-ar plăcea ca o sută de milioane de telespectatori să vadă cum sunteţi împuşcat în genunchi – atunci aţi avea nevoie cu adevărat de bastonul acela. Mie îmi este indiferent.

Şi în vocea lui se citea o indiferenţă rece care era mult mai convingătoare decât cuvintele rostite. Preşedintele îşi descleştă pumnul şi păru nu atât să se prăbuşească pe scaunul lui, cât să se dezumfle în acesta. Purpuriul căpătase o nuanţă cenuşie.

— Trebuie să învăţaţi să gândiţi la scară mare, continuă Branson. Aici suntem în Statele Unite ale Americii, cea mai bogată ţară din lume, nu într-un stat bananier. Ce înseamnă trei sute de milioane de dolari? Două submarine Polaris? Un mic procent din costul trimiterii unui om pe Lună? O fracţiune poate de numai un procent din produsul naţional brut? Cine va simţi lipsa unei singure picături pe care o voi lua din găleata Americii? Dar dacă nu mi se va permite asta, atunci o mulţime de oameni vor simţi lipsa dumneavoastră, domnule preşedinte, şi a prietenilor

dumneavoastră arabi. Şi vă gândiţi cât aţi pierde dumneavoastră şi America? De zece ori pe-atât, de o sută de ori? Să menţionăm ca exemplu numai afacerea cu rafinăria, care ar cădea. Speranţele dumneavoastră de a deveni cea mai favorizată naţiune, care să primească petrol la preţuri minime, s-ar nărui pentru totdeauna. De fapt, dacă Înălţimile Lor nu se vor întoarce acasă, este sigur că va fi plasat un embargou total asupra Statelor Unite, ceea ce va duce ţara la o recesiune nesfârşită, care o va face pe cea din 1929 să pară un picnic de duminică după-amiază.

Se uită la Hansen, ministrul energiei şi îl întrebă:

— Sunteţi de acord, domnule Hansen?

Era clar că ultimul lucru pe care-l dorea Hansen era să fie de acord cu cineva. Ticurile lui nervoase ajunseră curând la proporţiile unui dans al Sfântului Vitus. Îşi înălţă capul, căutând în jur un sprijin în acel moment de restrişte. Înghiţi în sec, tuşi în mâini, se uită implorator la preşedinte şi păru că ajunsese la punctul de rupere, când secretarul Trezoreriei sări în ajutorul lui.

— Şi eu aş fi citit la fel viitorul, spuse Quarry.

— Mulţumesc.

Regele ridică mâna.

— Aş vrea să spun ceva, vă rog.

Regele era un om de un calibru foarte diferit de al Preşedintelui. Fiind un om care avea în permanenţă un număr destul de mare de rude apropiate care vroiau să-i ia coroana, întorsăturile vieţii nu erau o experienţă nouă pentru el. El trăise în mijlocul violenţei întreaga lui viaţă şi era probabil să moară din cauza ei, până la urmă.

— Bineînţeles.

— Numai orbii au ochii închişi în faţa realităţii. Eu nu sunt orb. Preşedintele va plăti.

Preşedintele nu făcu nici un comentariu la acea ofertă generoasă. El se uita fix în jos, ca un ghicitor în globul lui de cristal, care nu vroia să spună clientului ceea ce vedea acolo.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

— Bineînţeles, veţi fi urmărit şi ucis după aceea, oriunde aţi încerca să vă ascundeţi în lume. Chiar dacă m-aţi ucide acum, moartea dumneavoastră este la fel de sigură ca răsăritul soarelui,

mâine dimineaţă.

Branson nu se arătă îngrijorat.

— Atâta timp cât vă am pe dumneavoastră, Înălţimea Voastră, nu trebuie să-mi fac griji pentru asta. Cred că toţi cei care v-au pus în pericol viaţa, şi cu atât mai mult cei care ar fi responsabili de moartea dumneavoastră, ar ajunge destul de repede în Paradis – asta dacă regicizii ajung în Paradis, ceea ce nu cred că este permis. Şi nu cred că sunteţi genul de om care să vă duceţi acum la marginea podului şi să săriţi peste ea, cu scopul de a-i incita pe credincioşii dumneavoastră să vină după mine cu cuţitele lor lungi.

— Chiar aşa.

Ochii întunecaţi ai regelui nu clipeau deloc.

— Şi dacă nu aş fi genul de persoană care crezi că sunt?

— Dacă aţi sări… sau aţi încerca?

Din nou acea indiferenţă rece.

— De ce credeţi că am un doctor şi o ambulanţă aici? Van Effen, care sunt instrucţiunile tale, în cazul în care cineva ar avea ideea nebunească de a o lua la fugă?

Van Effen vorbi cu o indiferenţă egală cu a lui Branson.

— Să-i retez piciorul cu pistolul meu mitralieră. Doctorul o să i-l repare.

— Am putea chiar să vă asigurăm un picior artificial. Pentru mine nu valoraţi nimic mort, Înălţimea Voastră.

Ochii întunecaţi se închiseseră.

— Ei bine, referitor la valoarea răscumpărării? Suntem de acord? Nu există obiecţii? Splendid. Acesta reprezintă startul.

— Startul?

Generalul Cartland era cel care vorbise şi în ochii lui se vedeau clar echipe de trăgători.

— Adică începutul. N-am terminat. Încă două sute de milioane de dolari. Atâta vreau pentru Podul Golden Gate.

De data aceasta, şocul traumatic nu mai dură atât de mult – există o limită la cât de mult poate suporta o minte omenească. Preşedintele îşi ridică privirea din adâncul gropii fără fund în care se uita şi zise mohorât:

— Două sute de milioane de dolari pentru Podul Golden Gate?

— E o afacere. La acest preţ, un adevărat chilipir. E adevărat,

construcţia lui a costat numai patruzeci de milioane de dolari, iar cererea unui preţ de două sute de milioane de dolari reprezintă exact compensarea inflaţiei din ultimii patruzeci de ani, Dar, lăsând banii la o parte, gândiţi-vă la preţul îngrozitor al înlocuirii lui. Gândiţi-vă la zgomot, la praf, la poluare, la blocarea întregului trafic al oraşului, la toate acele mii de tone de oţel ce ar trebui aduse, la turiştii care vor păgubi economia statului, nemaivenind aici cu zecile de mii. Oricât de frumos ar fi oraşul San Francisco, fără Golden Gate ar fi ca Mona Lisa fără zâmbetul ei. Gândiţi-vă la toţi acei automobilişti din Marin County care nu vor mai putea să ajungă în oraş – şi asta pentru o perioadă de un an, poate doi. E un drum lung să ocoleşti pe podul San Rafael – sau, dacă tot vorbim de asta, este valabil şi pentru automobiliştii din oraş care nu vor putea să ajungă în Marin County. Greutăţile ar fi intolerabile pentru toată lumea – cu excepţia companiilor de feriboturi, care ar deveni milionare. Şi cine sunt eu ca să judec un întreprinzător care câştigă cinstit un ban? Două sute de milioane de dolari? O adevărată acţiune filantropică.

Quarry, omul obişnuit să gândească în şiruri de zerouri, zise:

— Şi dacă nu răspundem la această cerere monstruoasă, ce ai de gând să faci cu podul? Să-l iei şi să-l ascunzi undeva?

— O să-l arunc în aer. O cădere de şaizeci de metri – va fi cea mai mare pleoascăială pe care a văzut-o vreodată Coasta de Vest.

— Să-l arunci în aer! Să arunci în aer podul Golden Gate!

Primarul Morrison, al cărui punct de fierbere era de obicei aproape de cel de îngheţ, sări în picioare, cu faţa răvăşită de o furie de nestăpânit, şi se lansă spre Branson înainte ca cineva să realizeze ce se întâmpla – şi cu siguranţă înainte ca Branson să realizeze asta. Telespectatorii din zecile de milioane de case americane îl văzură pe Branson aruncat în spate din scaunul lui şi capul lui lovind cu zgomot pavajul, în timp ce Morrison, cu toate cele o sută zece kilograme ale lui, sărise peste el şi îl lovea în faţă cu o furie fanatică. Van Effen păşi în faţă şi izbi cu patul pistolului mitralieră în ceafa lui Morrison. Apoi învârti imediat arma spre oamenii aşezaţi, dar precauţiunea era inutilă, căci nimeni nu arăta nici o înclinaţie să urmeze exemplul lui Morrison.

Trecură douăzeci de secunde înainte ca Branson să se poată ridica în şezut, şi atunci clătinându-se. El acceptă o bucată de

tifon şi îşi tamponă buza crăpată şi nasul însângerat. Se uită la Morrison şi apoi la doctor.

— Cum se simte?

Doctorul îl examină rapid pe primar.

— Va fi bine, nu are nici măcar o contuzie.

Doctorul îl privi fără entuziasm pe Van Effen.

— Se pare că prietenul tău are o anumită fineţe în astfel de lucruri.

— Practica, explică Branson laconic.

Acceptă un nou tampon de tifon în locul celui deja saturat de sânge şi se ridică nesigur în picioare.

— Primarul Morrison nu-şi cunoaşte adevărata forţă.

— Ce fac cu el? întrebă Van Effen.

— Lasă-l în pace. E oraşul lui, podul lui. A fost greşeala mea – am călcat în picioare visele unui om.

Îl privi gânditor pe Morrison.

— Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui totuşi să-i pui cătuşe – la spate. Data viitoare s-ar putea să-mi smulgă capul de pe umeri.

Generalul Cartland se ridică în picioare şi se îndreptă spre Branson. Van Effen îşi ridică arma ameninţător, dar Cartland îl ignoră.

— Poţi vorbi? îl întrebă el pe Branson.

— Pot să ascult, în orice caz. Nu a ajuns la urechi.

— Chiar dacă sunt şeful Statului Major, la bază sunt genist. Asta înseamnă că mă pricep la explozive. Nu poţi arunca în aer podul, şi ar trebui să ştii asta. Ai avea nevoie de un vagon de exploziv ca să dobori turnurile acelea. Şi nu văd nici un vagon plin cu explozivi.

— Nu avem nevoie de ei, spuse Branson şi arătă banda groasă de pânză, cu monturi conice în ea. Dumneavoastră sunteţi expertul.

Cartland se uită la bandă, apoi la Branson, apoi la privitorii aşezaţi pe scaune şi din nou la Branson.

— Ce-ar fi să le spuneţi dumneavoastră, zise Branson. Pe mine mă doare gura, nu-mi dau seama de ce.

Cartland aruncă o privire lungă turnurilor masive şi cablurilor suspendate de ele.

— Ai experimentat? îl întrebă el pe Branson.

Acesta aprobă din cap.

— Şi ai avut succes… altfel nu ai fi aici, nu?

Branson aprobă din nou din cap.

Cartland se întoarse fără tragere de inimă spre ostaticii şi jurnaliştii de pe scaune.

— M-am înşelat. Mi-e teamă că Branson poate dărâma podul. Aceste conuri pe care le vedeţi prinse în banda de pânză conţin un exploziv convenţional – TNT, amatol, oricum, ceva cu o putere deosebită. Acele conuri se numesc „stupuri” şi datorită bazei lor concave au proprietatea de a direcţiona cel puţin optzeci la sută din forţa lor de explozie în interior. Ideea este, cred, să înfăşoare aceste panglici în jurul unuia dintre cablurile de suspensie, probabil destul de sus, aproape de vârful unui turn.

Se uită din nou la Branson.

— Presupun că ai patru chestii din acestea.

Branson aprobă din cap.

— Şi proiectate ca să explodeze simultan.

Se întoarse iar spre ceilalţi.

— Mi-e teamă că se poate face. Se va prăbuşi.

Urmă o tăcere scurtă, foarte tensionată probabil pentru telespectatori, tăcere cauzată de faptul că Branson, după cum era de înţeles, nu prea avea chef să vorbească, iar ceilalţi nu găseau nimic de spus.

În cele din urmă, generalul Cartland zise:

— Cum poţi fi sigur că vor exploda toate simultan?

— Simplu. O undă radio activează o celulă electrică, aceasta arde sârma dintr-un detonator cu fulminat de mercur. Focosul explodează şi odată cu el şi stupul. Unul e suficient. Celelalte explodează prin detonare în lanţ.

— Presupun că cu asta se încheie cererile pentru azi, spuse cu greutate Quarry.

— Nu chiar.

Branson întoarse o palmă în sus, într-un gest de scuză.

— Dar e vorba doar de un mizilic.

— Mă întreb ce consideri tu mizilic.

— Un sfert de milion de dolari.

— Uimitor. După standardele tale, un grăunte de nisip. Şi pentru ce sunt aceştia?

— Cheltuielile mele.

— Cheltuielile tale.

Quarry inspiră adânc, de două ori.

— Dumnezeule, Branson, eşti un adevărat zgârciob.

— Sunt obişnuit ca oamenii să-mi spună în toate felurile, spuse Branson, ridicând din umeri. Nu mai sunt atât de sensibil la asta şi până la urmă înveţi să accepţi grosolăniile cu calm. Şi acum, referitor la plată – veţi plăti, nu?

Nimeni nu spuse dacă aveau să-l plătească sau nu.

— Trebuie să fac aranjamente cu un prieten din New York, care are prieteni în anumite bănci europene.

Se uită la ceas.

— Acum e prânzul, deci este opt sau nouă în Europa Centrală şi toţi bancherii serioşi din Europa Centrală închid la ora şase fix. Aşa că aş fi recunoscător dacă mi-aţi comunica decizia dumneavoastră până mâine dimineaţă la ora şapte.

— Ce decizie? întrebă Quarry cu prudenţă.

— Referitor la disponibilitatea fondurilor şi forma pe care o vor avea ele. Nu mă interesează ce sunt, euro-dolari sau rezerve de valută străină. Dumneavoastră n-ar trebui să aveţi prea multe probleme în rezolvarea acestui gen de lucruri cu o anumită discreţie – mărturie sunt, de exemplu, sutele de milioane de dolari cu care finanţaţi diverse organizaţii, cum ar fi CIA, pentru activităţi subversive în străinătate, fără ca bieţii contribuabili să afle ceva. O simplă rutină copilărească pentru Trezorerie. Deşi nu mă interesează dacă aceste fonduri pot fi urmărite sau nu – atâta timp cât sunt convertibile.

Făcu o pauză şi continuă:

— Când prietenul meu din New York mă va informa că aceste fonduri au ajuns la diversele lor destinaţii – şi asta n-ar trebui să dureze mai mult de douăzeci şi patru de ore – să zicem până mâine la prânz – ne vom lua cu toţii la revedere de la dumneavoastră. Împreună cu ostaticii noştri, bineînţeles, care ne vor însoţi.

— Şi unde ne duci? întrebă Cartland.

— Pe dumneavoastră nu vă duc nicăieri. Chiar dacă serviciile armate vă consideră nepreţuit, valoarea dumneavoastră pentru mine, este zero. În plus, sunteţi singurul om de aici care mi-ar

putea crea probleme. Nu numai că sunteţi un om de acţiune, dar sunteţi mult prea zvelt – prefer să iau cu mine oameni graşi şi valoroşi. Preşedintele şi cei trei prieteni petrolişti rămaşi. Nu fac nimic rău dacă vă spun că am un prieten în Marea Caraibelor, care este preşedintele unei insule ce nu are şi nu va avea niciodată un tratat de extrădare cu Statele Unite. El vrea să ne adăpostească, pat şi masă, pentru un milion de dolari pe noapte.

Nimeni nu comentă nimic la asta. Ţinând cont de sumele de bani pe care le vehiculase Branson atât de recent, părea un tarif decent.

— Încă ceva, spuse Branson. Nu am menţionat că din ziua următoare la prânz – asta înseamnă poimâine – va exista o clauză de penalizare, o rată de creştere, dacă vreţi, pentru fiecare oră de întârziere în transferarea fondurilor. Două milioane pe oră.

— Îţi evaluezi foarte scump timpul, domnule Branson, zise Quarry.

— Dacă eu nu o fac, cine altcineva? Mai aveţi alte întrebări?

— Da, spuse Cartland. Cum ţi-ai propus să ajungi în această insulă paradis?

— Cu avionul. Cum altfel? Un zbor de zece minute cu elicopterele noastre până la Aeroportul Internaţional, şi de acolo putem urca în avion.

— Ai aranjat toate astea? Ai un avion care aşteaptă pregătit?

— Ei bine, nu ştiu dacă e pregătit, dar va fi foarte curând.

— Ce avion?

— Mi se pare că i se spune Air Force 1.

Chiar şi Cartland fu smuls din rezerva lui obişnuită.

— Vrei să spui că vei deturna Boeing-ul prezidenţial?

— Fiţi rezonabil, generale. Doar nu vă aşteptaţi ca preşedintele vostru să zboare până în Marea Caraibelor într-un DC3 amărât? Este singurul mod de transport logic pentru nişte conducători ai lumii care sunt obişnuiţi cu călătoriile în lux. Le vom arăta cele mai noi filme. Oricât de scurtă va fi încarcerarea lor, o vom face cât mai confortabilă posibil. Am putea chiar să facem rost de nişte filme noi, când vom zbura înapoi în State.

— Când *vom* zbura? întrebă cu prudenţă Cartland.

— Prietenii mei şi cu mine. Mi se pare corect – ba chiar, de datoria noastră – să avem grijă să ajungă cu bine acasă. Nu ştiu

cum un om cât de cât sensibil poate locui în monstruozitatea aceea căreia i se spune Casa Albă, dar, în definitiv, nu există loc mai frumos ca acasă.

Milton întrebă, la fel de prudent.

— Vrei să spui că veţi pune din nou piciorul pe solul american?

— Pe pământul meu natural. De ce nu? Mă dezamăgiţi, domnule Milton.

— Da?

— Da. În afară de Curtea Supremă şi procurorul general, aş fi crezut că secretarul de stat ştie mai multe despre lege şi constituţie decât oricine altcineva.

Se lăsă tăcere. Branson privi în jur, dar tăcerea continua, aşa că se adresă din nou secretarului de stat.

— Sau nu ştiţi partea aceea care spune că nici un om căruia i-a fost garantată o iertare totală şi deplină de către Stat, indiferent de infracţiune, efectivă sau presupusă, nu mai poate fi niciodată reţinut cu aceeaşi acuzaţie?

Trecură cel puţin zece secunde înainte ca întreaga semnificaţie a spuselor lui să fie înţeleasă şi abia apoi Potomac-ul – în persoana şefului executiv al statului – se revărsă peste mal. Tot în acea clipă preşedintele pierdu de două ori mai multe voturi presupuse decât ar fi putut câştiga prin declaraţia lui anterioară că s-ar sacrifica pentru America. Dar nu prea putea fi învinuit pentru asta. Unii politicieni sunt prefăcuţi, iar alţii se blindează în pielea groasă a unui pachiderm, dar preşedintele nu mai întâlnise niciodată o astfel de neruşinare machiavelică. Chiar şi preşedinţii trebuie iertaţi pentru expresiile mai pământeşti folosite în intimitatea celor patru pereţi proprii, însă ei evită de obicei astfel de fraze atunci când se adresează electoratului. Pentru o clipă însă, preşedintele uitase total faptul că se adresa, de fapt, electoratului. El invoca un paradis nepăsător al justiţiei. Şi în acea direcţie îşi ridică faţa furioasă, stând în picioare, cu braţele întinse şi cu pumnii încleştaţi, în timp ce faţa lui căpăta o nuanţă purpurie deosebit de intensă.

— Jumătate de miliard de dolari! *Şi* o iertare totală! Dumnezeule atotputernic!

Îşi coborî privirea de la cerul lipsit de nori şi îşi întoarse toată furia spre Branson, care, spre dezamăgirea lui, nu fusese trăsnit

de un fulger din cer.

Branson îi murmură doctorului:

— Aveţi unitatea de intervenţie în caz de stop cardiac la îndemână?

— Nu e amuzant.

Preşedintele continuă pe aceeaşi temă.

— Ticălos pervers şi neruşinat! Dacă-ţi imaginezi…

Cartland se duse lângă el, tardiv, îl atinse pe braţ şi îi şopti grăbit:

— Sunteţi la televiziune, domnule.

Preşedintele, întrerupt în mijlocul expresiei, se uită la general, strânse ochii puternic, înţelegând, îi deschise din nou, se uită direct la aparatul de filmat şi se adresă acesteia, pe un ton măsurat.

— Eu, ca reprezentat şi şef executiv ales al poporului american, nu voi accepta acest şantaj ticălos, maşinaţiunile acestui om diabolic şi lipsit de morală. Poporul american nu-l va accepta. Democraţia nu-l va accepta. Vom face tot posibilul să ne împotrivim acestui cancer din mijlocul nostru…

— Cum? întrebă Branson.

— Cum?

Preşedintele încercă bărbăteşte să-şi controleze tensiunea arterială la acest gând, dar nu redevenise total raţional.

— Toate resursele tuturor agenţiilor de investigaţie din Statele Unite, toată greutatea forţelor armate, toată măreţia legii şi ordinii vor fi adunate ca să…

— Nu veţi candida ca să fiţi reales decât peste şase luni. Cum?

— Când mă voi consulta cu membrii superiori ai guvernului meu…

— Nu vă veţi consulta cu nimeni, decât dacă aşa spun eu. O iertare deplină şi totală. Dacă nu, şederea dumneavoastră pe acea insulă tropicală poate fi extinsă pe o durată nelimitată. Cea mai mare parte a insulei, aşa cum am spus, este aproape un paradis. Dar într-un colţ al insulei există o mică secţiune îngrădită, care a fost aranjată după modelul Insulei Diavolului. Generalul are nevoie de un astfel de loc pentru disidenţii politici, şi cum nu-i pasă prea mult de ei, cei mai mulţi nu mai ies niciodată de acolo. Este o combinaţie de muncă silnică, febră şi înfometare. Eu unul

nu-l văd pe rege – aici de faţă – cu un târnăcop în mână. De altfel, nici pe dumneavoastră. Şi în loc să trăncăniţi despre corectitudinea morală a naţiunii, poate că ar trebui să vă gândiţi la o altă posibilă problemă a invitaţilor dumneavoastră. Nu este un secret că regele şi prinţul au însărcinat cu conducerea miniştri ai guvernului şi rude ale lor care abia aşteaptă să încerce mărimea acelor tronuri. Dacă şederea prietenilor dumneavoastră în Caraibe va fi prelungită prea mult, se poate presupune că nu vor mai avea nici regat, nici şeicat la care să se întoarcă. Vă daţi seama, desigur, că opinia publică americană nu vă va lăsa niciodată să negociaţi cu uzurpatorii lor – mai ales că dumneavoastră veţi fi cel pe care se va da vina. Gata cu noiembrie. Gata cu San Rafael. Bun venit preţurilor dublate la petrol sau embargoului total şi, în ambele variante, unei recesiuni dezastruoase. Nu veţi fi pomenit în istorie nici măcar printr-o notă explicativă. În cel mai bun caz, dacă se va face vreodată o listă a celor mai stupizi şi dezastruoşi conducători naţionali din istorie, aţi avea toate şansele să intraţi în *Guinness Book of Records*. Dar în istoria adevărată? Nu.

— Ai terminat?

Furia preşedintelui părea să se fi evaporat şi acesta adoptase un gen ciudat de demnitate resemnată.

— Pentru moment.

Branson făcu semn cameramanului TV că spectacolul se încheiase.

— Pot discuta cu regele, cu prinţul, cu colegii mei din guvern şi cu şeful Poliţiei?

— De ce nu? Mai ales dacă asta vă ajută să ajungeţi mai repede la o decizie.

— În particular?

— Sigur. În autocarul dumneavoastră.

— În cea mai strică intimitate?

— Paznicul va rămâne în permanenţă afară. Aşa cum ştiţi, autocarul este izolat fonic. Cea mai strictă intimitate, vă asigur.

Plecară cu toţii, lăsându-l pe Branson singur. Acesta îi făcu semn lui Chrysler, expertul lui în telecomunicaţii.

— Microfonul din autocarul prezidenţial este activat?

— În permanenţă.

— Prietenii noştri au o discuţie la cel mai înalt nivel acolo. N-ai vrea să te odihneşti în autocarul nostru? Cred că eşti obosit.

— Foarte obosit, domnule Branson.

Chrysler se duse la autocarul din spate, unde se aşeză lângă scaunul şoferului, în faţa consolei. Acţionă un comutator şi ridică o cască pentru o singură ureche. Satisfăcut de ceea ce auzea, puse la loc casca şi acţionă un alt comutator. Un casetofon de înregistrare începu să bâzâie încet.

April Wednesday îi spuse lui Revson:

— Ei bine, ce spui despre toate astea?

— Mi-ar plăcea să văd evaluările Nielsen când vor da asta în reluare, mai târziu.

Se plimbau agale în lungul părţii vestice pustii a podului.

— Ce spectacol. Repetiţiile ar fi stricat totul.

— Ştii că nu asta am vrut să spun.

— Ştiu. E un băieţel tare, acest Peter Branson. Extrem de inteligent – dar asta ştiam deja – s-a gândit la toate aspectele, toate eventualităţile au fost rezolvate în avans, ar fi fost un general grozav. Ai putea – cel puţin eu aş putea – chiar să-l admiri pe individ, cu excepţia faptului că, pe lângă chestia cu jumătatea de miliard, el face asta de dragul loviturii, este total imoral, iar standardele obişnuite de bun şi rău nu au importanţă pentru el; pur şi simplu nu există. Există ceva ciudat de gol în el.

— Dar nu la fel va fi carnetul lui de cecuri. Dar nici la asta nu m-am referit.

— Ştiu şi asta. Ca răspuns la întrebarea ta nerostită, da, ne-a pus în situaţia de a fi neajutoraţi.

— Ai intenţia să faci ceva în privinţa asta?

— Intenţiile sunt una, realizările, alta.

— Ei, doar nu poţi să te plimbi pe aici, fără să faci nimic. După ceea ce mi-ai spus azi dimineaţă…

— Ştiu ce ţi-am spus azi dimineaţă. Puţină tăcere respectuoasă, te rog. Nu vezi că mă gândesc?

După puţin timp, spuse:

— M-am gândit.

— Abia aştept să aud.

— Ţi-a fost rău vreodată?

Ea îşi ridică sprâncenele, efectul fiind că ochii ei deveniră mai mari ca oricând. Cu ochii aceia ar fi putut răvăşi un consiliu al cardinalilor, îşi spuse Revson. Se uită în altă parte, ca să se poată concentra la problemele curente.

— Bineînţeles că mi-a fost rău, zise ea. Orice om se simte rău câteodată.

— Vreau să spun cu adevărat bolnavă. Spital. Ceva de genul acesta.

— Nu. Niciodată.

— Vei fi, foarte curând. În spital. Bolnavă. Asta dacă încă mai eşti hotărâtă să mă ajuţi.

— Ţi-am spus deja asta.

— Asprimile bolii vor lovi o încântătoare doamnă. Există un oarecare risc. Dacă eşti prinsă, Branson te va face să vorbeşti. O jumătate de miliard de dolari este o miză destul de mare. Vei vorbi foarte rapid.

— Chiar mai rapid de atât. Nu sunt una din eroinele rezistenţei din timpul războiului şi nu-mi place durerea. Dacă aş fi prinsă cu ce?

— Plasând o scrisoare pentru mine. Lasă-mă singur câteva minute, te rog.

Revson îşi luă aparatul de fotografiat de pe umăr şi făcu câteva fotografii, ale autocarelor, elicopterelor, tunurilor antiaeriene şi paznicilor, încercând cât mai mult posibil să păstreze pe fundal turnul sudic şi orizontul oraşului, ca un adevărat profesionist la lucru. Apoi îşi întoarse atenţia şi obiectivul spre ambulanţă şi spre doctorul în jachetă albă care se sprijinea de ea.

— Faimă instantanee pentru mine, nu-i aşa? zise doctorul.

— Cum altfel? Toată lumea vrea să fie imortalizată.

— Nu şi acest doctor. Iar o ambulanţă poţi filma oriunde.

— Ai nevoie de ajutor psihiatric, spuse Revson, coborându-şi camera. Nu ştii că în această ţară este un act antisocial să nu vrei să te afli în obiectivul aparatului de filmat? Mă numesc Revson.

— O’Hare.

O’Hare era tânăr, vesel, roşcat, iar accentul său irlandez nu avea în spate mai mult de o generaţie.

— Ce părere ai despre acest spectacol încântător?

— O să mă citezi?

— Sunt doar fotograf.

— Ah, bine, dacă vrei poţi să mă citezi. Mi-ar plăcea la nebunie să-i rup urechile isteţului ăstuia.

— Se potriveşte.

— Ce anume?

— Părul roşcat.

— Aş simţi la fel şi dacă aş fi brunet, blond sau chel ca o lişiţă. Indivizii aroganţi mă irită. Şi nu-mi place modul în care îl împunge pe preşedinte şi îl umileşte public.

— Deci eşti un om al preşedintelui?

— La naiba, el e din California, eu sunt din California, am votat pentru el ultima dată şi voi face la fel şi data viitoare. OK, este plictisitor şi exagerează partea cu unchiul cel bun, dar este cel mai bun pe care-l avem. Asta nu înseamnă mare lucru – dar, ei bine, e un bătrân decent.

— Un bătrân decent?

— Nu mă învinui pe mine, am fost educat în Anglia.

— Ai vrea să-l ajuţi?

O'Hare îl privi gânditor pe Revson.

— Ciudată întrebare. Sigur că aş vrea.

— M-ai ajuta să-l ajut?

— Cum poţi tu să-l ajuţi?

— Aş putea să încerc şi îţi voi spune cum – asta dacă accepţi.

— Şi ce te face să crezi că tu îl poţi ajuta mai mult decât altcineva?

— Am calificare specială. Sunt angajat al guvernului.

— Şi atunci ce e cu aparatul de fotografiat?

— Întotdeauna am considerat că este necesar un anumit grad de inteligenţă ca să ajungi doctor. Ce ai fi vrut să port – o placă mare pe piept, pe care să scrie: „Sunt agent FBI"?

O'Hare zâmbi, dar foarte vag.

— Nu. Dar se spunea că toţi agenţii FBI au fost lăsaţi dormind într-un garaj din centru. Cu excepţia celor câţiva din autocarul presei, care au fost strânşi şi coborâţi de pe pod.

— Nu ne punem toate ouăle într-un singur coş.

— Iar agenţii nu îşi desconspiră identitatea, de obicei.

— Nu e valabil şi pentru mine. Eu îmi desconspir identitatea în

faţa oricui, dacă am probleme. Iar acum am probleme.

— Atâta timp cât nu este vorba de ceva care să încalce etica…

— Nu l-aş face pe Hipocrate să roşească. Dacă îţi garantez asta, ai considera lipsit de etică să mă ajuţi să-l punem pe Branson după gratii?

— Şi asta îmi garantezi?

— Nu.

— Contează pe mine. Ce vrei să fac?

— Avem cu noi o domnişoară fotograf care este tânără, frumoasă, şi are ciudatul nume de April Wednesday.

— Ha!

O'Hare se înseninã.

— Blonda cu ochi verzi.

— Exact. Vreau ca ea să ducă un mesaj pe mal, dacă aşa se spune, şi să-mi aducă un răspuns, în câteva ore. Îmi propun să codez mesajul, să-l fotografiez şi să-ţi dau ţie filmul. Are cam jumătate din mărimea unei ţigări şi sunt sigur că îl poţi ascunde cu uşurinţă într-unul din numeroasele tuburi şi cutii pe care trebuie să le cari cu tine. Oricum, nimeni nu pune la îndoială integritatea unui doctor.

— Nu-i aşa? zise O'Hare cu sentiment.

— Nu e nici o grabă. Va trebui să aştept ca domnii Milton, Quarry şi Hendrix să fie conduşi afară de pe pod. Până atunci sunt sigur că bunul domn Hagenbach va ajunge şi el de pe unde o fi umblând.

— Hagenbach? Bătrânul ticălos…

— Vorbeşti despre respectatul meu şef. Acum, asta este doar o ambulanţă. În afară de echipamentul medical uzual, unitate cardiacă, tuburi de oxigen pentru refacerea necugetaţilor care trec dincolo de linie, presupun că nu ai nimic mai sofisticat.

O'Hare aprobă din cap.

— Deci nu ai echipament radiologic sau echipament de investigare clinică, şi, desigur, nici facilitaţi chirurgicale, chiar dacă ai avea un anestezist, ceea ce nu este cazul. Îţi sugerez ca atunci când domnişoara Wednesday se va îmbolnăvi rău, peste vreo oră, să pui ca diagnostic ceva ce ar necesita, sau nu – doctorii nu pot să rişte – o diagnoză imediată în spital şi o posibilă intervenţie chirurgicală. Ceva de genul unui apendice rebel sau o

posibilă peritonită. Nu mă întreba pe mine.

— Nu te întreb.

O'Hare se uită la Revson cu oarecare dezaprobare.

— Se pare că nu ştii că şi cel mai nepriceput intern, indiferent cât de prost, poate pune diagnosticul de apendicită cu mâinile în buzunare, la figurat vorbind.

— Sunt conştient de asta. Dar al naibii să fiu dacă eu o pot face. Şi sunt destul de sigur că nimeni altcineva de pe acest pod nu o poate face.

— Ai dreptate. Bine. Dar va trebui să-mi spui cu cincisprezece, douăzeci de minute înainte să-l anunţ pe Branson. Ca să fac câteva chestii care să producă simptomele corecte. Nimic periculos.

— Domnişoara Wednesday tocmai m-a informat că este alergică la durere.

— Nu va simţi nimic, spuse O'Hare cu cea mai bună imitaţie a vocii unui dentist. În plus, o face pentru patrie.

Se uită la Revson, gânditor.

— Credeam că voi, domnii din presă, vă trimiteţi materialele peste bariera din sud, peste două ore. Nu poţi aştepta până atunci?

— Şi aş primi răspunsul adus de un porumbel cam săptămâna viitoare. Iar eu îl vreau în această după-amiază.

— Dar te grăbeşti, nu glumă.

— În timpul războiului – mă refer la al doilea război mondial – Winston Churchill obişnuia să adnoteze toate instrucţiunile transmise personalului său militar şi guvernamental cu două cuvinte mâzgălite pe margine: „Acţiune imediată". Iar eu sunt un mare admirator al lui sir Winston.

Îl părăsi pe O'Hare, puţin nedumerit, şi se întoarse la April Wednesday. Îi spuse că O'Hare aprobase cererea lui şi prima ei întrebare fu:

— Vrei să aduc înapoi un transmiţător radio miniaturizat?

El o privi cu blândeţe.

— Bine gândit, dar nu. Supravegherea electronică, de orice gen, nu prea e domeniul tău. Am un astfel de transmiţător, înşurubat în baza aparatului de filmat. Dar acel mic disc care se învârte deasupra autocarului tâlharilor înseamnă un singur lucru –

e un scaner automat de unde radio. M-ar repera în cinci secunde. Acum, ascultă cu atenţie ce vreau să faci şi cum vreau să te comporţi.

Când termină, ea spuse:

— Am înţeles. Dar nu-mi prea place ideea ca bunul nostru vindecător să mă împungă cu seringa lui hipodermică.

— Nu o să simţi nimic, zise Revson liniştitor. De altfel, o faci pentru patrie.

Plecă de lângă ea şi se îndreptă spre autocarul presei. Conferinţa imperială din autocarul prezidenţial era încă în plină desfăşurare, şi deşi discuţia dinăuntru nu putea fi auzită de unde stătea Revson, era clar, după gesturile şi expresiile celor dinăuntru, că tot ce reuşiseră până atunci era să ajungă la o diferenţă de opinii. Problema lor nu prea avea cum să ducă la un consens de opinii, reflectă Revson. Branson şi Chrysler erau în partea din faţă a autocarului lor, aparent dormind, ceea ce probabil că nu era adevărat – deşi nu ar fi contat dacă dormeau, căci existau gărzi atente, care patrulau între liniile de graniţă proaspăt pictate. Membrii diverselor echipe ale presei şi televiziunii stăteau în grupuri, cu un aer de anticipaţie aproape tacit, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca următoarea ocazie să apară în orice clipă, ceea ce părea puţin probabil.

Revson intră în autocarul presei. Era gol. Se duse la scaunul lui, luă aparatul de fotografiat, scoase un carneţel şi un pix şi începu, rapid şi fără ezitare, să scrie ceva ce părea ininteligibil. Există oameni care nu pot face nimic fără cartea lor de coduri, dar Revson nu era unul dintre ei.

Capitolul 6

Hagenbach, şeful FBI-ului, era un bărbat solid şi formidabil, de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu păr grizonat tuns scurt, ochi care păreau să nu clipească niciodată şi o faţă ce poseda o lipsă totală

de expresie, pe care reuşise să o adopte după ani întregi de străduanie. În rândul eşaloanelor superioare din FBI se spunea că se făcuse un pariu în legătură cu ziua şi data când Hagenbach avea să fie văzut prima dată zâmbind. Pariul continua de cinci ani.

Hagenbach era un om foarte capabil şi asta se vedea. Nu avea prieteni, şi asta se vedea, de asemenea. Se întâmplă deseori în cazul oamenilor care au o pasiune mistuitoare, iar Hagenbach era un om cu o astfel de pasiune. Aşa cum se spunea despre unul dintre iluştrii lui predecesori, se presupunea că avea câte un dosar despre fiecare senator şi congresman din Washington, ca să nu mai vorbim despre întregul personal de la Casa Albă. Ar fi putut câştiga o avere prin şantaj, dar Hagenbach nu era interesat de bani. Nu era interesat nici de putere, de altfel. Hagenbach se dedica total extirpării corupţiei, oricând şi oriunde o întâlnea.

Acum, Hagenbach îi privea pe amiralul Newson şi pe generalul Carter, primul gras şi durduliu, al doilea înalt şi zvelt şi semănând deconcertant de mult cu superiorul lui, generalul Cartland. Îi cunoştea pe cei doi bărbaţi bine, de aproape douăzeci de ani, dar nu se adresase niciodată nici unuia dintre ei cu prenumele. Iar ca cineva să i se adreseze lui Hagenbach folosind prenumele era de neconceput. Totodată, ar fi fost extrem de dificil, căci se părea că nimeni nu-l ştia. Era genul de om care nu avea nevoie de prenume.

— Deci acestea sunt singurele propuneri de acţiune pe care le-aţi conceput până acum? întrebă Hagenbach.

— Situaţia este fără precedent, zise Newson. Carter şi cu mine suntem, în esenţă, oameni ai acţiunii directe. Pentru moment, acţiunea directă pare imposibilă. Să auzim ideile dumitale.

— Eu abia am sosit. Aveţi vreo propunere *imediată* până acum?

— Da. Să aşteptăm sosirea vicepreşedintelui.

— Vicepreşedintele este un neputincios. Ştiţi asta. Eu ştiu asta. O ştim cu toţii.

— Chiar şi aşa, este singurul om din Statele Unite care poate aproba şi autoriza orice acţiune pe care am putea decide s-o întreprindem, până la urmă. Totodată, cred că ar trebui să aşteptăm să ne consultăm mai întâi cu domnul Milton, cu domnul Quarry şi cu domnul şef al Poliţiei, Hendrix, când vor fi eliberaţi.

— Dacă vor fi eliberaţi.

— Hendrix este sigur de asta şi el ştie mult mai multe despre Branson decât noi. De altfel, Branson trebuie să negocieze cu cineva.

Ridică mesajul care sosise de la Revson, prin intermediul lui *New Jersey*.

— Cât de mult vă bazaţi pe ăsta?

Hagenbach luă notiţa şi o citi cu voce tare:

— „Vă rog aşteptaţi. Fără acţiuni pripite. Fără violenţă – mai ales fără violenţă. Lăsaţi-mă să evaluez situaţia. Nu pot folosi transmiţătorul – bandiţii au un scaner automat de unde radio, care funcţionează permanent. Vom comunica mai târziu, în această după-amiază”.

Hagenbach lăsă jos hârtia şi zise:

— Foarte mult.

— Ce fel de om este acest Revson al dumneavoastră? întrebă Carter.

— Nemilos, arogant, independent, nu suportă autoritatea, un singuratic care nu-şi consultă ofiţerii superiori decât când e constrâns şi chiar şi atunci face cum vrea el.

— Nu sună prea încurajator, spuse Newson. Ce caută un înfierbântat ca el într-o astfel de călătorie?

— Nu este un înfierbântat. Mintea lui e mai rece ca a oricui. Şi am uitat să vă spun că este extrem de inteligent, foarte ingenios şi plin de resurse.

— Atunci este un om ales special? spuse Newson.

Hagenbach aprobă din cap.

— Dumneavoastră l-aţi ales?

Aceeaşi aprobare din cap.

— Atunci este cel mai bun?

— Nu pot spune asta. Cunoaşteţi dimensiunile organizaţiei noastre. Nu pot cunoaşte toţi agenţii de teren. Dar el este cel mai bun dintre cei pe care-i cunosc.

— Este suficient de bun ca să se descurce cu Branson?

— Nu ştiu, pentru că nu-l cunosc pe Branson. Ceea ce e sigur este că Revson se va baza foarte mult pe ajutor din afară.

În vocea lui Hagenbach se simţea o anumită satisfacţie.

— Şi cum naiba va comunica cu noi în după-amiaza asta?

întrebă Carter.

— Nu ştiu, spuse Hagenbach şi făcu semn cu capul spre nota lui Revson. A reuşit să transmită asta, nu?

Urmă o pauză scurtă, în care amiralul şi generalul priviră bileţelul cu respect.

— S-ar fi gândit vreunul dintre dumneavoastră la asta, domnilor?

Cei doi negară din cap.

— Nici eu. Plin de resurse, am spus.

Branson se plimba pe pod, între autocarul de la coadă şi cel al preşedintelui. Nu era o plimbare nervoasă, ai fi putut spune că doar se bucura de soarele plăcut al după-amiezii, şi, într-adevăr, era o după-amiază foarte plăcută. Cerul era lipsit de nori, ca desprins din paginile unei cărţi de poveşti, iar apele lui Golden Gate şi ale golfului sclipeau în soarele cald. După ce se sătură de privelişte, Branson se uită la ceas, se îndreptă fără să se grăbească spre autocarul prezidenţial, ciocăni la uşă, o deschise şi urcă. Se uită la cei dinăuntru, în timp ce sunetul vocilor acestora înceta.

— Aţi ajuns la vreo decizie, domnilor? spuse Branson cu amabilitate.

Nici un răspuns.

— Să înţeleg, atunci, că aţi ajuns într-un impas?

Preşedintele coborî paharul mare cu gin şi martini cu care se întărea.

— Cerem mai mult timp pentru deliberări.

— Aveţi cât timp doriţi. Puteţi sta aici toată ziua, fără să avansaţi în vreun fel. Dacă minţile dumneavoastră nu ar fi fost atât de prefăcute şi în acelaşi timp atât de refractare la fapte, aţi recunoaşte ce dureros de simplă este problema. Plătiţi, altfel… Şi nu uitaţi de clauza de escaladare a penalizărilor.

— Am de făcut o propunere, spuse preşedintele.

— Să auzim.

— Permite-le regelui, prinţului şi şeicului Kharan să plece. Rămân eu ca ostatic. Situaţia ar rămâne neschimbată. Îl vei avea în continuare pe preşedintele Statelor Unite. De aceea nu văd de ce nu ai permite *tuturor* ostaticilor din acest autocar să plece.

Branson zise admirativ:

— Dumnezeule, ce gest splendid. Nobil, aş putea spune. Ei, dar dacă faceţi asta, electoratul va cere ca să se schimbe constituţia şi să vi se permită să conduceţi timp de trei mandate, în loc de două.

Zâmbi şi continuă, fără nici o schimbare a tonului.

— În nici un caz, domnule preşedinte. În afară de faptul că mă cutremur la gândul că aţi putea sta în Casa Albă următorii treisprezece ani, întotdeauna am visat să am o mână de cărţi cu patru aşi în ea. Iar acum am patru. Unul nu este suficient. Şi v-aţi gândit că dacă aţi rămâne singurul ostatic de pe podul Golden Gate, guvernul, în persoana vicepreşedintelui dumneavoastră, căruia i-ar plăcea nespus să stea în spatele mesei din Biroul Oval, ar putea fi extrem de tentat să câştige un gen de nemurire prin lichidarea acestei bande de criminali care v-au capturat pe dumneavoastră şi pe prietenii arabi? Nimic drastic, bineînţeles – nimeni care speră să devină preşedinte nu ar distruge acest pod. Un singur avion de vânătoare-bombardier supersonic din Alameda ar face o treabă frumoasă. Iar dacă una dintre bombe ar rata puţin, ah, ghinion, un caz de forţă majoră şi o eroare a pilotului.

Preşedintele vărsă o cantitate mare de gin şi martini pe covor.

Branson se uită pe rând la Quarry, Milton şi Hendrix, şi spuse:

— Domnilor.

Apoi coborî din autocar. Cei trei îl urmară. Preşedintele avu grijă să nu-i privească plecând. Părea să fi găsit ceva extrem de interesant în adâncurile băuturii rămase în pahar.

Afară, Branson i se adresă lui Van Effen.

— Adu înapoi aici carul de televiziune şi echipa. Ai grijă ca toate companiile TV să fie anunţate.

Van Effen aprobă din cap.

— Nu ar fi potrivit să lăsaţi naţiunea să sufere, într-un suspans chinuitor. Dumneavoastră unde vă duceţi?

— La capătul sudic, cu aceşti trei domni.

— Ca escortă pentru siguranţa lor? Nu vă pot crede pe cuvânt?

— Nu e vorba de asta. Vreau să inspectez progresul făcut la barieră. Scutesc o plimbare pe jos, asta e tot.

Cei patru se urcară în maşina de poliţie şi porniră.

Revson, încă singur în autocarul presei, îi privi plecând, după care îşi întoarse privirea la cele trei foi mici de hârtie de pe genunchii lui. Fiecare dintre ele era mai mică decât o carte poştală obişnuită şi toate trei erau acoperite cu un scris mic, citeţ, dar neinteligibil. Focaliză camera şi le fotografie pe fiecare de trei ori – Revson îşi acoperea întotdeauna pariurile. Luă apoi pe rând fiecare hârtie, îi dădu foc şi strivi resturile înnegrite din scrumieră. Era o hârtie neobişnuită, căci nu scoase nici un pic de fum. Derulă filmul din aparat, îl sigilă şi îl înfăşură într-o folie de plumb foarte subţire. Aşa cum îi promisese lui O'Hare, rezultatul nu era mai mare decât o jumătate de ţigară.

Îşi reîncărcă aparatul şi ieşi afară. Atmosfera de suspans şi incitare crescuse vizibil. Se adresă unui reporter din apropiere – nu-i ştia pe nici unul pe nume, ceea ce era de înţeles.

— Ceva nou?

— Branson tocmai a trimis din nou după dubiţa televiziunii.

— Ştii de ce?

— N-am idee.

— Probabil că nimic important. Poate că şi-a dorit întotdeauna să apară la televizor. Poate că vrea doar să menţină presiunea asupra naţiunii şi guvernului – şi a guvernelor arabe, căci de data asta cele trei companii mari vor fi pregătite de acţiune, sateliţii vor fi pregătiţi şi în aşteptare, şi la fel tot Golful Persic. Executivii companiilor mari vor vărsa lacrimi de crocodil pentru nefericirea iubitului lor preşedinte şi, în acelaşi timp, abia se vor abţine să nu sară în sus de bucurie. Cel mai mare spectacol de pe pământ şi încă gratuit. Care sunt şansele ca Branson să dea un spectacol târziu la două noaptea?

Revson făcu încă vreo douăsprezece fotografii. Şansele să fie descoperit că nu făcuse fotografii deloc erau foarte mici, dar din principiu, Revson îşi acoperea întotdeauna pariurile. Se îndreptă cu un aer indiferent spre locul unde O'Hare stătea sprijinit de ambulanţa lui şi scoase o ţigară din pachet.

— Un foc, doctore?

— Sigur.

O'Hare scoase o brichetă şi o aprinse. Revson protejă flacăra cu palma de adierea foarte slabă de vânt şi, în acelaşi timp,

strecură filmul în palma lui O'Hare.

— Mulţumesc, doctore.

Se uită indiferent în jur. Nu era nimeni care să-i poată auzi.

— Cât durează ca să o ascunzi?

— Un minut. Am un loc potrivit.

— Două minute şi apoi îţi vei primi pacientul.

O'Hare intră în ambulanţă, în timp ce Revson se îndreptă spre mijlocul podului, unde April Wednesday, prudentă, stătea singură, o circumstanţă care, în mod normal, era foarte greu de realizat pentru ea. Îl privi pe Revson, îşi umezi buzele şi încercă să-i zâmbească. Nu reuşi însă prea bine.

— Cine e tipul acela solid, cu faţă demnă de încredere, care stă lângă motorul ambulanţei? întrebă Revson.

— Grafton. Associated Press. Un bărbat drăguţ.

— Du-te şi prăbuşeşte-te graţios în braţele lui. Discreţia e esenţială. Nu vrem agitaţie inutilă. Dar mai întâi aşteaptă să ajung în partea cealaltă a podului. Vreau să fiu la o distanţă sigură când te îmbolnăveşti.

Când ajunse în partea îndepărtată a podului, Revson se întoarse şi privi în urmă. April începuse deja să meargă în direcţia ambulanţei. Mersul ei părea un pic nesigur, dar nu exagerat. O fi speriată, se gândi Revson – ceea ce era sigur, de altfel – dar ştie să se prefacă.

April era la vreo cinci metri distanţă de Grafton, când acesta o văzu prima dată. Sau, mai exact, când ea îi atrase atenţia pentru prima dată. Grafton îi privi cu curiozitate mersul uşor împleticit, o curiozitate care se transformă repede în îngrijorare. Făcu repede doi paşi în faţă şi o prinse de umeri. Ea se sprijini cu graţie de el, cu ochii şi buzele strânse de durere.

— April Wednesday, spuse el. Ce s-a întâmplat, fetiţo?

— Am o durere teribilă. Acum m-a apucat.

Vocea ei era răguşită şi se cuprinsese cu braţele.

— Parcă… parcă ar fi un atac de cord.

— De unde să ştii tu? spuse Grafton cu înţelepciune, cu un ton liniştitor. Oriunde ar fi inima ta, în mod sigur nu e în partea dreaptă a stomacului. Nu mă înţelege greşit, dar unii oameni sunt cu adevărat norocoşi.

O prinse cu fermitate de braţ.

— E un doctor la numai cinci metri de aici.

Revson îi privi din partea îndepărtată a podului cum dispăreau în partea din spate a ambulanţei. Din câte vedea, el fusese singura persoană care urmărise scurtul spectacol.

Branson se îndepărtă fără să se grăbească de bariera sudică, pe jumătate terminată, în aparenţă satisfăcut de modul în care avansa lucrul. Ajunse la autocarul din spate şi se urcă alături de Chrysler.

— Ceva revelaţii interesante?

— Nu, domnule Branson. Au început să se repete şi să devină plictisitori. Puteţi asculta înregistrarea sau să citiţi transcrierea, dar nu merită.

— Sunt sigur. Povesteşte-mi.

— Pot să opresc, domnule Branson? Nu merită să-i ascultaţi.

— Niciodată n-au meritat. Ei bine?

— Aceeaşi poveste veche. Despre plată. Încă se mai ceartă.

— Dar vor plăti.

— Fără îndoială. Problema e dacă să plătească acum sau să tragă de timp. La ultimul sondaj de opinie, au fost patru pentru, doi nehotărâţi, doi împotrivă. Regele, prinţul şi Kharan vor ca banii să ne fie plătiţi acum – bani ai Trezoreriei, bineînţeles. Primarul Morrison este de aceeaşi părere.

— Este de înţeles. El ar plăti şi un miliard de dolari într-o oră, numai ca să asigure siguranţa podului lui iubit.

— Cartland şi Muir nu s-au hotărât în nici o direcţie, singura diferenţă fiind că generalul este dispus să lupte cu noi până la moarte. Preşedintele şi Hansen sunt împotriva plăţii.

— Şi asta e de înţeles. Hansen nu a luat nici o decizie în toată viaţa lui, iar preşedintele ar trage de timp la infinit, sperând să se întâmple un miracol, sperând să salveze naţiunea de pierderea unei jumătăţi de miliard de dolari – pentru care, pe bună dreptate sau nu, el va fi acuzat – să-şi salveze obrazul şi imaginea prezidenţială. Lasă-i să fiarbă în suc propriu.

Se răsuci, când Peters apăru în pragul uşii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic care să ne afecteze pe noi, domnule. Se pare că domnul O’Hare are o problemă medicală. Ar vrea să vă vadă cât

mai curând posibil.

Când intră în ambulanţă, Branson o găsi pe April întinsă pe patul lateral rabatabil, cu o porţiune de cincisprezece centimetri din abdomen expusă discret, şi cu faţa albă ca varul. Lui Branson nu-i plăcea cine ştie ce să se afle în prezenţa oamenilor bolnavi, iar fata era, evident, bolnavă. Se uită întrebător la O'Hare.

— Am aici o tânără doamnă foarte bolnavă, domnule Branson. Vreau să fie dusă imediat la spital.

— Ce s-a întâmplat?

— Uitaţi-vă la faţa ei.

Era într-adevăr cenuşie, un efect obţinut uşor prin aplicarea unei pudre de talc fără miros.

— Şi la ochi.

Aceştia erau opaci, cu pupilele dilatate enorm, efectul primeia dintre cele două înţepături pe care i le administrase O'Hare. Asta pe lângă faptul că ochii ei erau foarte mari încă de la început.

— Luaţi-i pulsul.

Branson ridică fără tragere de inimă încheietura subţire şi îi dădu drumul aproape imediat.

— E foarte rapid, spuse el.

Şi chiar aşa era. Probabil că O'Hare fusese prea minuţios în această privinţă. Rata pusului lui April, când aceasta intrase în ambulanţă, fusese probabil suficient de mare ca să nu mai fie necesară şi a doua injecţie.

— Vreţi să pipăiţi umflătura de pe partea dreaptă a abdomenului ei?

— Nu, nu vreau, spuse Branson cu tărie.

— S-ar putea să fie un apendice deranjat. Sau o peritonită. Semnele există. Dar nu am echipament corespunzător pentru diagnosticare, nici aparate cu raze X, nu am cum să execut o intervenţie chirurgicală abdominală şi, bineînţeles, nici anestezist. E nevoie de spital, şi repede.

— Nu!

April se ridicase în pat, cu teama întipărită pe faţă.

— Nu! Nu la spital! O să mă taie! Operaţie! N-am fost în viaţa mea la spital.

O'Hare îi puse mâinile pe umeri, cu fermitate şi fără să se obosească să fie blând, şi o apăsă înapoi în jos.

— Şi dacă nu sunt bolnavă? Dacă e doar o durere de stomac sau altceva? Domnul Branson nu mă va lăsa să mă întorc. Singura lovitură din viaţa mea. Şi mi-e frică!

— E mai mult decât o durere de burtă, fetiţo.

— Puteţi să vă întoarceţi, zise Branson. Dar numai dacă faceţi ceea ce spune doctorul.

Făcu semn cu capul spre uşă şi coborî.

— Ce credeţi că are, de fapt?

— Un doctor nu e obligat să discute starea sănătăţii unui pacient cu un neprofesionist.

O'Hare dădea semne că-şi pierduse răbdarea.

— Pot să-ţi spun un lucru, Branson. Scapă cu jumătatea aceea de miliard de dolari şi probabil că vei fi socotit un fel de erou. S-a întâmplat deseori înainte, deşi nu la acest nivel, recunosc. Dar dacă fata asta moare pentru că nu i-ai permis accesul la o îngrijire medicală corespunzătoare, vei deveni cel mai detestat om din America. Nu se vor opri până nu te vor prinde. CIA te va găsi, oriunde te-ai ascunde în lume – şi ei nu se vor obosi să te aducă la tribunal.

Branson nu dădea nici un semn că şi-ar fi pierdut răbdarea.

— Nu trebuie să mă ameninţi, doctore, zise el cu blândeţe. Va primi îngrijire medicală. Ţi-o ceream doar ca pe o favoare.

— Confidenţial?

Branson aprobă din cap.

— Nu trebuie să fii doctor ca să-ţi dai seama că e un copil destul de bolnav. Dar există mai multe moduri de a fi bolnav. Este ameninţată de apendicită sau peritonită? Nu cred. Este un copil iritabil, sensibil, care a ajuns la capătul puterilor. Sub presiune, ca acum, asta poate produce o traumă emoţională sau dereglări psihosomatice care pot cauza simptomele pe care le-am văzut. Se întâmplă rar, dar e posibil. În medicină, există o stare numită sindrom malthusian, în care o persoană îşi poate produce singură – simulând, dacă vreţi – simptomele unei boli care nu există. Nu în acest caz – dacă este aşa ceva, atunci o face involuntar. Dar îmi înţelegi poziţia – nu vreau să risc. S-ar putea să fie nevoie de diagnostic medical intensiv sau de evaluare psihiatrică. Cea din urmă nu o pot face – nu sunt psihiatru. În ambele cazuri trebuie să merg la spital. Pierdem timpul.

— Nu vă mai reţin mult. Aveţi ceva împotrivă să percheziţionăm ambulanţa?

O’Hare îl privi fix.

— Pentru ce Dumnezeu? Ce crezi că transport? Cadavre? Narcotice… ei bine, aşa ceva am, chiar destule. Ce crezi că pot scoate de pe pod, în afară de lucrurile cu care am venit? Sunt doctor, nu agent FBI.

— Bine, să uităm asta. Altă întrebare. V-ar deranja să trimit un paznic – pentru observare?

— Trimite şi zece. Vor observa al naibii de puţin.

— Asta ce naiba înseamnă?

— Înseamnă că Harben – chirurgul-şef – îşi tratează unitatea ca pe un nou-născut. Nu ar da un ban pe tine şi pe podul tău. Dacă vreunul dintre oamenii tăi ar încerca să intre cu forţa în sala de urgenţe, ar chema zece lunetişti acolo în zece minute. Nu glumesc – l-am văzut făcând asta.

— Bine, trecem şi peste asta. Nu este important.

— Iată un lucru care este important. Dă-le telefon, spune-le să pregătească sala de operaţii şi ca doctorul Huron să ne aştepte.

— Doctorul Huron?

— Psihiatrul şef.

— Bine, spuse Branson, şi zâmbi slab. Ştiaţi că ruta preşedintelui este întotdeauna trasată astfel încât să nu fie niciodată la mai mult de câteva minute de cel mai apropiat spital? Pentru orice eventualitate. Convenabil, nu?

— Foarte.

O’Hare se întoarse spre şofer şi-i spuse:

— Porneşte sirena.

În timp ce ambulanţa se îndrepta spre turnul sudic, pe lângă ea trecu o dubiţă de televiziune şi un camion cu generatorul, care veneau din cealaltă direcţie. Imediat, cameramanii, fotografii şi reporterii începură să se apropie de arena de televiziune dinainte. Unii dintre cameramani erau atât de entuziasmaţi de ocazie, încât consumară peliculă pentru camionul care se apropia, ca şi cum ar fi fost un spectacol fără precedent.

Revson nu se alătură acelui avânt. El porni în direcţie contrară şi se aşeză din nou pe scaunul lui din autocarul presei. Desfăcu baza aparatului de fotografiat, scoase transmiţătorul miniaturizat,

îl băgă în buzunar, căută în sac şi băgă o rolă de film de rezervă în baza aparatului. Tocmai prindea la loc placa de bază, când simţi că era observat. Ridică privirea. Nişte ochi albaştri sub un păr galben, un cap semănând oarecum cu un cub de zahăr şi un zâmbet inexpresiv. Revson crezu în acel zâmbet la fel cum credea în Moş Crăciun. Branson se orientase perfect atunci când îşi alesese locotenentul.

— Revson, nu-i aşa?

— Da. Van Effen, cred.

— Da. De ce nu eşti acolo, cu ceilalţi, ca să înregistrezi acest moment istoric pentru posteritate?

— În primul rând, ce ar fi de înregistrat? În al doilea rând, ochiul mare al camerei de filmat poate oferi o imagine mult mai bună posterităţii decât mine. În al treilea rând, dacă-mi scuzi exprimarea banalizată, ceea ce urmăresc eu este factorul uman. Şi în al patrulea rând, prefer să schimb filmul la umbră.

— Pare un aparat excepţional.

— Este.

Revson îşi permise un zâmbet de mic proprietar, care se apropie de un rânjet.

— Produs şi asamblat în Suedia. O specie rară. Singurul aparat de fotografiat din lume care poate face poze color, alb-negru şi, în acelaşi timp, este o cameră de filmat.

— Pot să arunc o privire? Şi eu sunt un pasionat al aparatelor de fotografiat.

— Sigur.

Aerul condiţionat al autocarului nu mai funcţionează corect, îşi spuse Revson.

Van Effen examină aparatul cu ochiul unui cunoscător. Parcă din întâmplare, mâna lui atinse clema cu arc care ţinea placa de la bază. O duzină de casete şi role se rostogoliră pe scaunul de lângă Revson.

— Îmi cer scuze. Se pare că nu sunt deloc un pasionat al aparatelor de fotografiat.

Întoarse aparatul şi se uită admirativ la baza găurită.

— Foarte, foarte ingenios.

În timp ce Revson aştepta, conştient în mod acut de umflătura formată de transmiţător în buzunarul lateral, Van Effen puse

meticulos casetele şi rolele la loc, închise capacul şi îi întinse aparatul înapoi lui Revson.

— Scuză-mi curiozitatea.

— Ei, oricum, se vede că ai mers la o şcoală bună.

— Asta se vede întotdeauna.

Van Effen îi oferi zâmbetul lui gol şi plecă.

Revson nu îşi şterse fruntea, pentru că nu era un gest care să-i stea în fire. Dacă ar fi fost genul acela, şi-ar fi şters fruntea. Se întrebă dacă Van Effen observase cele două cleme micuţe din interiorul bazei aparatului. Probabil că da. Îşi dăduse seama de semnificaţia lor? La fel de probabil că nu. Ar fi putut fi nişte cleme de prindere pentru orice articol secret.

Revson se răsuci pe scaun. Ostaticii coborau din autocarul lor, preşedintele înlocuindu-şi încruntătura întunecată cu o expresie calmă, hotărâtă, de om de stat. Revson văzu că chiar şi Van Effen îi privea. Coborî din autocar pe uşa opusă şoferului, aşa încât nu putea să fie văzut de spectatori şi participanţi, îşi sprijini coatele de balustrada exterioară, pentru un scurt moment de contemplare, apoi deschise mâna dreaptă, în care ţinea transmiţătorul. Citise undeva că un obiect solid, care accelera cu zece metri pe secundă, avea nevoie de numai trei secunde ca să ajungă de pe pod în Golden Gate, şi se îndoi serios că omul responsabil pentru acele cifre ştia să numere. Nimeni nu observase nimic. Revson îşi acoperise din nou pariul.

Intră fără grabă şi silenţios în autocar, închise uşa în spatele lui şi coborî, mult mai puţin silenţios, pe uşa opusă. Van Effen întoarse capul, îi zâmbi şi apoi îşi întoarse din nou atenţia spre circul în plină desfăşurare.

Ca şi înainte, Branson regizase totul până la perfecţiune. Ostaticii şi reporterii erau aşezaţi pe locurile lor, fotografii şi cameramanii aveau poziţiile lor strategice. Totuşi, de data aceasta exista o diferenţă minoră faţă de ocazia precedentă. De data aceasta, Branson avea două camere TV, în loc de una. Fără alte întârzieri, Branson, calm, relaxat şi la fel de sigur pe sine ca oricând, îşi reîncepu războiul psihologic. Pe lângă faptul că era un general înnăscut şi un regizor înnăscut, ar fi putut fi şi un om de televiziune înnăscut. Îşi împărţea atenţia în mod egal între camerele de filmat şi cei aşezaţi în faţa lui. După o prezentare

total inutilă a propriei persoane, a preşedintelui, regelui şi prinţului, prima lui referire fu făcută, după cum era de aşteptat, la aparatele de filmat.

— În această după-amiază avem două camere de filmat. Una pentru ilustra companie pe care o aveţi în faţă, iar cealaltă îndreptată în sens invers, spre sud, sau spre ţărmul de pe partea oraşului San Francisco. Cea de a doua este o cameră de urmărire cu obiectiv telescopic de mărire, care, de la opt sute de metri, poate oferi claritatea bună a rezoluţiei obţinută la o distanţă de trei metri. Cum în această după-amiază nu este deloc ceaţă, îşi va putea îndeplini perfect funcţia. Şi anume…

Branson ridică învelişul de pânză de pe o cutie largă, dreptunghiulară şi apoi, cu microfonul în mână, se duse şi se aşeză pe scaunul lăsat intenţionat liber, lângă preşedinte. Făcu semn spre obiectul pe care-l dezvelise.

— Un gest de curtoazie al oaspeţilor noştri adunaţi aici. Un televizor color splendid. Cel mai bun care poate fi obţinut. American, bineînţeles.

Preşedintele trebuia să spună ceva. În definitiv, majoritatea ochilor aşa-numiţi civilizaţi din lume erau fixaţi asupra lui. Aşa că spuse, cu un sarcasm clar şi cu un dispreţ rece:

— Presupun că nu ai plătit televizorul, Branson.

— Asta nu e important. Ideea este că nu vreau ca dumneavoastră şi invitaţii dumneavoastră să vă simţiţi nişte cetăţeni de clasă inferioară, privaţi de acest lux. Toată lumea va putea să urmărească în detaliu cum vom ataşa prima dintre încărcăturile noastre explozive de unul din cablurile de pe turnul sudic şi mi se pare că ar fi fost nedrept să nu vă acord acelaşi privilegiu. În definitiv, la o distanţă de şapte sute de metri şi o înălţime de peste o sută cincizeci de metri, ar fi dificil chiar şi pentru cel mai ager ochi să aprecieze punctele mai frumoase ale operaţiunii. Dar televizorul de aici vă va arăta tot ce doriţi.

Branson zâmbi şi încheie:

— Sau ce nu doriţi. Şi acum, vă rog să vă îndreptaţi atenţia spre vehiculul care coboară rampa din autocarul din spate.

Se uitară cu toţii în direcţia aceea. Ceea ce vedeau apărea şi pe ecranul televizorului din faţa lor. Vehiculul părea o maşină de golf miniaturizată şi demontată. Era cu autopropulsie, dar

silenţioasă, evident alimentată electric. Şoferul, Peters, stătea pe o platformă micuţă, în spate, exact deasupra bateriilor. Pe platforma de oţel plată din faţa lui era o bobină mare de frânghie foarte subţire, iar în faţă de tot un vinci mic, cu doi tamburi.

Peters opri vehiculul la picioarele rampei. Din partea din spate a autocarului apărură patru oameni. Primii doi cărau o panglică de pânză cu explozivi, evident foarte grea – similară cu cea pe care o arătase Branson mai devreme la televizor. Cei doi puseră banda cu multă grijă pe platforma vehiculului, lângă frânghie. Ceilalţi doi bărbaţi duceau nişte obiecte de vreo doi metri lungime: unul era un harpon, celălalt o bară de oţel cu secţiune în H, cu cleme de înşurubare stil fluture la un capăt şi un scripete încastrat la celălalt.

— Uneltele noastre, zise Branson. Ar trebui să vă daţi seama pentru ce sunt ele utile, dar, pentru orice eventualitate, vă voi explica în timp ce vor fi folosite. Două lucruri prezintă un interes deosebit: explozivii şi frânghia. Acea bandă de explozivi are trei metri lungime şi conţine treizeci de explozivi puternici stil stup, fiecare cântărind câte două kilograme şi jumătate. Frânghia, care are o lungime de patru sute de metri, pare, şi este, mai subţire decât aţa obişnuită, dar cum este făcută din nylon cu miez de oţel, are o rezistenţă de patru sute de kilograme, adică exact de cinci ori mai mult decât este necesar.

Îi făcu semn lui Peters, care aprobă din cap, manevră volanul circular şi porni în direcţia turnului sudic. Branson se uită direct în obiectivul camerei TV.

— Pentru cei dintre dumneavoastră care nu ştiu – în afară de locuitorii din San Francisco există mulţi oameni care nu o ştiu – aceste turnuri sunt nişte structuri extrem de solide.

Pe ecranul televizorului din faţa lui şi pe al milioanelor de televizoare din întreaga lume, apăru turnul sudic, văzut de foarte aproape.

— Aceste turnuri sunt făcute din nişte cutii cu laturi de oţel, numite celule. Fiecare dintre ele are cam mărimea unei cabine de telefon, dar sunt de două ori mai înalte, sunt nituite una de alta şi sunt conectate prin trape. Fiecare turn e format din peste cinci mii de astfel de celule. Ele conţin lifturi şi scări – o lungime totală uluitoare, de treizeci şi şapte de kilometri.

Căută sub scaun şi scoase un manual.

— Aşa cum vă daţi seama, ar fi foarte uşor pentru un necunoscător să se rătăcească în interiorul unui astfel de labirint. Odată, în timpul construcţiei podului, doi oameni au petrecut o noapte întreagă în interiorul turnului nordic, încercând să iasă şi chiar şi Joseph Strauss, proiectantul şi constructorul acestui pod, se putea rătăci total în interiorul turnului. Cu acest gând în minte, Strauss a scris acest manual de douăzeci şi şase de pagini – adică nu chiar acesta, care este o copie pe care am avut norocul s-o găsesc – manual prin care se dau instrucţiuni inspectorilor, relativ la modul cum să-şi găsească drumul în interiorul turnurilor.

Făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

— În acest moment, doi dintre oamenii mei, fiecare având o copie a acestui manual – deşi nu prea au nevoie de el, căci folosesc liftul – se află aproape de vârful turnului din est, cel care este cu faţa spre golf. Ei nu cară cu ei nimic altceva decât o greutate de 7,5 kilograme, al cărei scop îl veţi descoperi în curând. Vreţi vă rog să observaţi înaintarea cartului electric?

Camera TV coborî, ascultătoare, şi se fixă asupra lui Peters, care mergea pe partea opusă a podului. Chiar în timp ce-l priveau, el încetini şi opri aproape direct sub cea mai joasă dintre traversele masive în cruce ale turnului sudic.

— Înălţarea, vă rog, zise Branson.

Camera telescopică se focaliză din nou asupra şeii – zona de oţel curbată pe deasupra căreia trecea cablul – de pe turnul dinspre golf. Aproape imediat apărură în imagine doi oameni, lângă şa, nişte siluete micuţe pentru cei care le priveau direct, din centrul podului, dar în prim-plan pentru cei care se uitau la televizor.

— Exact la timp, zise Branson, cu o oarecare satisfacţie. În aceste operaţii, coordonarea este esenţială. Îndrăznesc să spun că nici unul la zece mii dintre dumneavoastră n-ar vrea să se afle acum în locul celor doi. Sincer să fiu, nici eu. Un singur pas greşit şi urmează o cădere de două sute de metri, până în Golden Gate. O cădere de numai şapte secunde, dar când loveşti apa cu o viteză de o sută zece kilometri pe oră este ca şi cum ai cădea pe beton. Cei doi sunt însă la fel de în siguranţă cum aţi fi dumneavoastră în strana unei biserici. Li se spune oameni

păianjeni – lucrătorii pe care îi puteţi vedea stând pe stâlpi, la sute de metri deasupra străzilor, în New York sau în Chicago, când construiesc un nou zgârie-nori.

Camera se îndreptă din nou spre Peters. Acesta scoase un pistol, neobişnuit atât prin lungimea ţevii, cât şi prin diametrul ei, ochi în sus şi trase. Nici aparatul de filmat, nici ochii spectatorilor nu reuşiră să vadă natura proiectilului. La patru secunde după aceea, camera îl arătă pe Bartlett, unul dintre oamenii de lângă şa, care ţinea în mâini un cordon verde. Începu să-l depene rapid. La capătul cordonului era un scripete, care era la rândul lui ataşat la celălalt capăt de frânghie. Trecură două minute şi jumătate înainte ca frânghia să ajungă în mâinile lui Bartlett.

Acesta prinse bine frânghia, în timp ce partenerul lui, Boyard, desfăcu cordonul şi scripetele. Bartlett desfaşură alţi patru metri, tăie bucata de frânghie cu un cuţit şi i-o întinse lui Boyard, care prinse un capăt de o bară şi un altul de fâşia scripetelui. Apoi trecură frânghia prin scripete, printr-o gaură din vârful acestuia, până la o greutate de plumb în formă de pară, pe care cei doi o luaseră cu ei. Dădură drumul la greutate şi la frânghie, care căzu rapid până la nivelul podului.

Peters prinse greutatea, desfăcu nodul frânghiei, dar nu o scoase. În loc de asta, o trecu prin scripete, în bara de oţel şi un inel de la capătul harponului, după care le legă pe toate trei împreună. Înfăşură de câteva ori celălalt capăt al frânghiei în jurul unuia dintre tamburii vinciului şi porni motorul electric.

Vinciul, deşi mic, era puternic şi rapid. Distanţa dintre pod şi şa fu acoperită în mai puţin de un minut şi jumătate. Dinspre nord sufla o briză uşoară, care părea că se înteţeşte la altitudine, iar frânghia şi greutatea ei se legănau destul de mult, lovind traversele, uneori chiar cu forţă, în timp ce urca. Peters nu părea îngrijorat, având privirea fixată asupra lui Bartlett. Când frânghia şi încărcătura ei se apropiară de vârf, Bartlett făcu un semn orizontal cu braţul. Peters încetini viteza vinciului. Bartlett făcu o mişcare lentă în sus, iar apoi o întinse la orizontală. Peters opri vinciul şi desfăşură frânghia, lăsând pe tambur o singură buclă.

Bartlett şi Boyard traseră spre ei bara de oţel şi harponul, le detaşară, împreună cu greutatea de plumb, trecură frânghia prin scripete şi legară din nou greutatea de plumb. Apoi întinseră bara

cu secţiune în H pe o distanţă de vreo doi metri şi prinseră capătul interior de o traversă, strângând la maxim clamele-fluture. Bartlett îi făcu semn lui Peters, care desfăcu ultima buclă de pe tambur. Greutatea şi frânghia căzură rapid în jos.

Două minute mai târziu, frânghia urca din nou, de data aceasta cu panglica de pânză cu explozibili, care se legăna desfăşurată pe toată lungimea ei, şi era prinsă de frânghie cu două catarame puternice de metal, la un capăt al panglicii. Spre deosebire de ocazia precedentă, Peters ridica acum sfoara cu multă prudenţă, tamburul rotindu-se foarte încet şi uneori oprindu-se de tot. Generalul Cartland îl întrebă pe Branson:

— Omul de la vinci încearcă să elimine legănarea?

— Da. Nu vrem ca banda cu explozivi să se izbească de una dintre traverse.

— Bineînţeles. Am uitat cât de sensibili sunt detonatorii cu fulminat de mercur.

— Detonatorii sunt în buzunarul lui Bartlett. Dar şi focoasele pot fi foarte sensibile. De aceea am plasat bara aceea sus – ca să ofer mai mult spaţiu liber. Totodată, este cam greu, chiar şi pentru doi oameni puternici, să ridice o greutate de optzeci de kilograme – nu cincizeci, cum aţi estimat dumneavoastră, domnule general – peste o sută cincizeci de metri pe verticală.

Văzură cum explozivul trecea lin de a doua traversă de sus.

— Deci puneţi o panglică acolo, una pe cablul opus şi alte două pe turnul nordic? întrebă Cartland.

— Nu. Ne-am răzgândit în privinţa asta. Bănuim că acele cabluri de suspendare – şi nu uitaţi că sunt peste douăzeci şi şapte de mii de sârme înfăşurate în interiorul tecii de metal – s-ar putea să fie mult mai solide decât cele pe care l-am folosit pentru test. Aşa că vom folosi toate cele patru panglici la turnul sudic, câte o pereche pentru fiecare cablu. În felul acesta mergem la sigur. Iar dacă capătul sudic al podului cade în Golden Gate, mi se pare raţional să cred că şi capătul nordic îl va urma. Nu am reuşit să determinăm dacă turnul nordic – nu uitaţi că în acel moment va susţine cea mai mare parte a celor o mie trei sute de metri ai deschiderii podului – va fi tras în jos, dar pare aproape o certitudine.

Van Effen făcu doi paşi rapizi în faţă şi ridică pistolul

mitralieră. Primarul Morrison, care se ridicase pe jumătate de pe scaun, se lăsă încet la loc, dar cu pumnii încă încleştaţi şi o privire înnebunită de furie.

Bartlett şi Boyard trecuseră deja harponul în jurul frânghiei şi trăgeau explozivii spre ei, cu o mişcare constantă şi prudentă. În scurt timp acestea dispărură din raza de acoperire a camerei de televiziune telescopice. La fel dispăru şi Bartlett, imediat după aceea, cu excepţia capului şi umerilor.

— Introduc detonatorii? întrebă Cartland.

Branson aprobă din cap şi Cartland făcu semn spre secţiunea de cablu cea mai apropiată de ei. În acel punct, în centrul podului, cablul cobora până aproape la lungimea unui braţ.

— De ce atâta muncă? Nu ar fi fost mai simplu să fixaţi încărcăturile aici?

— Mai simplu, da, dar nu există nici o garanţie că secţionarea cablurilor la mijlocul podului ar duce la prăbuşirea acestuia. Nu ai de unde să ştii. Ceea ce e sigur este că nimeni nu a făcut vreodată un astfel de test de control, ca experiment. Podurile suspendate sunt scumpe. Dacă cablurile ar fi tăiate aici, turnurile ar fi în continuare într-un echilibru relativ, din punct de vedere al greutăţii. Poate că podul s-ar înclina, mai mult sau mai puţin, dar nu va cădea în apă. Aşa însă, succesul e garantat. Doar nu vă aşteptaţi să cer două sute de milioane de dolari pentru o treabă de mântuială, nu-i aşa?

Generalul Cartland nu spuse nimic.

— În plus, dacă lucrurile merg prost, adică dacă vă dovediţi zgârciţi cu banii, am intenţia să declanşez explozivii imediat după ce decolăm. Nu vreau să fiu mai aproape de opt sute de metri de trei sute de kilograme de exploziv puternic, când acesta va sări în aer.

— Vrei să spui că dispozitivul de detonare se află într-unul din aceste elicoptere? întrebă cu prudenţă preşedintele.

Branson scoase un oftat răbdător.

— Întotdeauna am susţinut că toţi candidaţii la preşedinţie ar trebui să treacă un test de verificare a coeficientului de inteligenţă. Bineînţeles că aşa este. În cel mai apropiat. Ce vă aşteptaţi să fac? Să apăs un buton din interiorul unuia dintre autocare şi apoi să mă prăbuşesc cu autocarul şi podul pe fundul

lui Golden Gate?

Branson îşi îndepărtă privirea de la preşedinte şi se uită din nou la televizorul din faţa lui. Bartlett, cu Boyard ajutându-l să-şi menţină echilibrul, înfăşurase banda de pânză în jurul cablului, şi strângea a doua panglică care fixa banda în poziţie. După aceea, se trase în spate, împreună cu Boyard, ca să îşi admire opera. Camera de filmat se concentră apoi asupra secţiunii de cablu prinsă în îmbrăţişarea mortală a explozibilului.

Branson zâmbi larg.

— Ei, nu-i aşa că e o imagine splendidă?

Cartland păstră o faţă imobilă şi zise:

— Depinde de punctul de vedere.

Capitolul 7

Vicepreşedintele Richards închise televizorul. Arăta gânditor, şocat şi îngrijorat, toate în acelaşi timp. Când vorbi, aceste emoţii se reflectară în vocea lui.

— A fost un spectacol remarcabil de eficient. Trebuie să recunoaştem că amicul nostru cel ticălos ştie exact ce vrea şi are capacitatea să-şi îndeplinească numeroasele lui ameninţări. Cel puţin aşa mi se pare mie, dar eu abia am sosit aici. Dumneavoastră sunteţi de altă părere, domnilor?

Vicepreşedintele era un sudist înalt, plăcut şi volubil, căruia îi plăcea să bată – unii ar fi putut spune să pleznească – pe umăr, dureros, pe cei prea încrezători, şi era un gurmand recunoscut pe plan mondial, fapt atestat clar de silueta lui amplă. Nu era nici pe departe neputinciosul descris de Hagenbach. Părerea lui Hagenbach provenea din faptul că aveau nişte personalităţi total diferite. Vicepreşedintele era un om puternic, viclean, inteligent şi remarcabil de bine informat asupra unei game largi de subiecte. Dacă avea vreun defect, acesta era, spre deosebire de Hagenbach, dorinţa insaţiabilă de putere. Branson nu exagerase

prea mult când sugerase că în ochii lui Richards apărea o privire melancolică, de câte ori intra în Biroul Oval din Casa Albă.

Richards se uită fără prea mare speranţă la cei adunaţi în biroul supraveghetorului spitalului. Hagenbach, Hendrix şi cei doi secretari stăteau în jurul unei mese mici. Newson şi Carter, ca pentru a demonstra exclusivismul celor mai înalte eşaloane militare, stăteau la o altă masă, mai mică. O'Hare, cu braţele încrucişate la piept şi sprijinit de un calorifer, avea acea expresie ciudată, puţin amuzată, puţin condescendentă, pe care o rezervă majoritatea doctorilor pentru cei care nu sunt doctori. April Wednesday stătea pe un scaun, în colţ, tăcută şi singură.

Din tăcerea care urmă rezulta clar că nici unul dintre domnii prezenţi nu avea o altă părere.

Amabilitatea lui Richards se preschimbă într-o oarecare iritare.

— Tu, Hagenbach, ce propui să facem?

Hagenbach se abţinu. Chiar dacă era şeful FBI-ului, trebuia să acorde respectul cuvenit, deşi nesincer, vicepreşedintelui.

— Sugerez să aşteptăm transcrierea mesajului lui Revson, domnule.

— Transcrierea! Transcrierea! Era necesar ca acest om al tău să complice lucrurile trimiţându-l codat?

— În aparenţă, nu. Revson are aproape o manie pentru secrete, trebuie să recunosc asta, şi este extraordinar de prudent în privinţa securităţii. Acelaşi lucru poate fi spus şi despre mine. Sunt de acord, mesajul a ajuns în siguranţă şi fără probleme. Pe de altă parte, aşa cum ne-a spus domnişoara Wednesday, Branson s-a gândit să percheziţioneze ambulanţa. Cu puţin noroc, ar fi putut să dea peste ceva. Dar nu şi peste acest microfilm.

Ridică privirea, când un tânăr, îmbrăcat într-un costum cenuşiu impecabil, de agent de bursă de pe Wall Street, intră pe uşă şi îi întinse două foi de hârtie tipărite.

— Îmi cer scuze că a durat atât de mult, domnule. A fost destul de dificil.

— Aşa este Revson.

Hagenbach citi repede hârtiile, total indiferent la nerăbdarea celorlalţi. Apoi îl privi din nou pe tânăr.

— Îţi place şi îţi apreciezi poziţia în organizaţia noastră, Jacobs?

— Nu trebuie să spuneţi asta, domnule.

Hagenbach încercă să zâmbească, dar, ca întotdeauna, nu reuşi să spargă bariera de gheaţă.

— Îmi cer scuze.

Preocuparea deosebită a lui Hagenbach faţă de acea problemă reieşea din faptul că nu mai fusese auzit cerând scuze nimănui, până atunci.

— Nici asta nu este nevoie să o spuneţi, domnule.

Jacobs ieşi din cameră.

— Iată ce spune Revson, zise Hagenbach. „Pentru a vă oferi timpul maxim de a obţine ceea ce cer pentru necesităţile mele imediate, voi începe cu asta”.

Amiralul Newson tuşi.

— Subordonaţii dumneavoastră vi se adresează întotdeauna pe un astfel de ton poruncitor?

— De obicei nu. Apoi continuă: „Vreau patru sute de metri de cordon subţire albastru sau verde, containere cilindrice impermeabile pentru mesaje scrise şi o lanternă morse cu intensitate luminoasă variabilă. Mai am nevoie de un tub de spray, două stilouri – unul alb, unul roşu – şi un pistol cu aer comprimat CAP. Vă rog să comandaţi imediat toate acestea. Fără ele, nu pot spera să acţionez.”

— N-am înţeles nimic, zise generalul Carter. Ce înseamnă aceşti termeni?

— Nu sunt sigur că ar trebui să vă spun, zise Hagenbach. Nu mă refer la dumneavoastră personal, generale. Ofiţerii superiori, miniştrii şi, bineînţeles, ofiţerii superiori de poliţie pot avea acces la astfel de informaţii. Dar sunt şi civili de faţă.

O’Hare spuse sec:

— Doctorii nu vorbesc. Şi, ceea ce e şi mai important, nu dezvăluie informaţii secrete presei.

Hagenbach îi aruncă o privire, după care i se adresă lui April.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Wednesday?

— Eu mi-aş pierde capul dacă îmi arătaţi şi o menghină. N-ar fi nevoie să o folosiţi, imaginea ei ar fi suficientă. Altfel, nu voi vorbi.

Hagenbach i se adresă lui Hendrix:

— Cum se comportă Branson cu menghinele şi cu doamnele tinere?

— Nu e cazul. Chiar dacă este un maestru al crimei, are o reputaţie remarcabilă pentru galanteria faţă de femei. Nu a executat niciodată un jaf în care să fie implicată o femeie, şi cu atât mai puţin care să ducă la rănirea ei.

— Dar domnul Revson mi-a spus…

— Eu cred că Revson a vrut mai curând să păreţi speriată, zise Hagenbach. Aşa că v-a dat un motiv ca să fiţi speriată.

April Wednesday sări, indignată:

— Nu are nici un fel de scrupule.

— În viaţa particulară este un model de integritate. În meserie – ei bine, dacă are scrupule, atunci a ascuns foarte bine acest fapt, până acum. Cât despre obiectele pe care le-a cerut, tubul de spray conţine exact acelaşi gaz paralizant pe care l-a folosit Branson atât de eficient pe pod. Nu produce efecte permanente – prezenţa domnişoarei Wednesday atestă asta. Stilourile – arată ca nişte stilouri obişnuite – trag cu nişte ace fine ascuţite, care şi ele sunt paralizante.

— De ce două culori? întrebă amiralul Newson.

— Cele roşii te doboară puţin mai permanent.

— Să înţeleg că „puţin mai permanent” înseamnă permanent?

— E posibil. Pistolul cu aer comprimat – ei bine, acesta are avantajul că este absolut silenţios.

— Şi partea aceea cu CAP-ul?

Ezitarea lui Hagenbach trăda o anumită reţinere.

— Înseamnă gloanţe cu cap special.

— Ce înseamnă special?

Reţinerea lui Hagenbach se transformă în ceva ce semăna a stânjeneală.

— Cianură.

După o tăcere scurtă, dar de înţeles, Richards întrebă:

— Acest Revson al tău e un descendent direct al lui Attila?

— Este extrem de eficient în operaţiuni, domnule.

— Nu mă îndoiesc, dacă e dotat cu un astfel de armament letal. A ucis vreodată?

— La fel ca mii de poliţişti.

— Şi care este „scorul” lui până în prezent?

— Sincer, nu ştiu, domnule. Revson nu scrie decât lucrurile esenţiale, în rapoartele lui.

— Numai lucrurile esenţiale.

Ecoul lui Richards avea o notă seacă. Vicepreşedintele clătină din cap şi nu mai spuse nimic.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă.

Hagenbach scrise repede într-un carneţel, deschise uşa şi îi întinse notiţa unui om de afară.

— Aceste articole să ajungă aici într-o oră.

— Să continuăm. „În puţinul timp pe care l-am avut, am încercat să fac o evaluare a caracterului lui Branson. În concepţia originală, planificare, organizare şi execuţie, omul este de-a dreptul strălucit. Ar fi fost un general excelent, căci modul în care evaluează strategia şi tactica este demn de un maestru. Dar nimeni nu poate fi perfect. Are scăpările lui, pe care sper să le pot folosi ca să-l dobor. Are o încredere divină în propria infailibilitate. Această încredere poartă în ea seminţele propriei distrugeri. Nimeni nu este infailibil. În al doilea rând, are o vanitate colosală. Ar fi putut foarte uşor să ţină acele interviuri televizate – nu am văzut decât unul dintre mesajele de dragoste dintre Branson şi public, dar probabil că vor mai urma şi altele – să zicem la turnul din sud. Dar nu, el a trebuit să o facă chiar în mijloc, încercuit de propriul lui corp privat de presă. În locul lui, eu aş fi scos tot corpul de presă de pe pod în primele cinci minute. Se pare că pur şi simplu nu s-a gândit că în rândurile presei pot fi agenţi infiltraţi. În al treilea rând, ar fi trebuit să-i percheziţioneze pe doctor şi pe domnişoara Wednesday, şi apoi ambulanţa, dacă era necesar aruncând toate articolele medicale în Golden Gate, înainte să le permită să părăsească podul. Cu alte cuvinte, nu este suficient de prudent în privinţa securităţii. Cum rezolvăm problema cu ei? Nu am nici o idee încă. Aş avea nevoie de nişte idei. Am câteva sugestii, dar nu cred că vreuna dintre ele este practică. Nimeni nu poate înfrunta şaptesprezece oameni puternic înarmaţi. Dar din acei şaptesprezece numai doi contează. Câţiva dintre ceilalţi cincisprezece sunt inteligenţi, dar numai Branson şi Van Effen sunt nişte conducători naturali. Pe aceştia doi aş putea să-i ucid.”

— Să-i ucidă!

Ochii şocaţi ai lui April Wednesday străluceau pe faţa ei palidă.

— Omul acesta e un monstru.

Hagenbach spuse sec:

— Măcar este un monstru realist.

Apoi, continuă să citească:

— „Este posibil, dar nu este înţelept. S-ar putea ca ceilalţi să reacţioneze exagerat şi nu aş vrea să fiu răspunzător de sănătatea preşedintelui şi a prietenilor lui. Aceasta este penultima variantă. Ar fi posibil să fie plasat sub pod un submarin, în timpul nopţii, aşa încât să se vadă numai vârful conului? În felul acesta aş putea transmite mesaje şi aş putea lua tot ce am nevoie. La ce altceva ar fi bun, nu ştiu. De exemplu, nu mi-l pot imagina pe preşedinte coborând şaizeci de metri pe o scară de frânghie. Ar cădea după primii trei metri. Când oamenii lui Branson fixează încărcăturile, ar fi posibil să se trimită un şoc de două mii de volţi prin cabluri? Ştiu că asta ar încărca electric întregul pod, dar cei care vor sta pe drum sau în interiorul autocarelor vor fi în siguranţă”.

— De ce două mii de volţi? întrebă Richards.

Hagenbach spuse aproape ca o scuză:

— Tensiunea scaunului electric.

— Îi datorez o scuză umbrei lui Attila.

— Da. „Un dezavantaj al acestei metode este posibilitatea ca cineva, să spunem preşedintele, să se sprijine cu coatele de marginea podului sau să stea pe una dintre barierele de siguranţă. Asta ar însemna noi alegeri prezidenţiale. Am nevoie de părerea unui expert. Sau s-ar putea ţinti o rază laser, după plasarea încărcăturilor? Raza ar tăia prin pânză. Dacă încărcătura cade pe pod, va detona la impact, dar cum cea mai mare parte a forţei se va disipa în aer, daunele produse drumului nu vor fi mari. Sunt sigur că nu vor dărâma podul. Problema este că e posibil ca raza laser să detoneze încărcătura. Consultaţi specialiştii. E posibil să fie introduşi oameni în turn, sub acoperire? Ceaţa naturală ar fi potrivită. Foc de petrol provocat, în funcţie de direcţia vântului? Nu ştiu. Dar ideea este să ajungă oameni în vârf, să trimită liftul jos şi apoi să taie alimentarea ascensoarelor. Orice persoană care va ajunge în vârf după ce urcă o sută cincizeci de metri pe o scară nu va fi în formă prea bună. Este posibilă introducerea unor droguri în mâncare? Ceva care să-i adoarmă pentru jumătate de oră, poate o oră, şi să nu aibă o acţiune prea rapidă? Dacă cineva

s-ar prăbuşi după prima înghiţitură, vă închipuiţi care ar fi reacţia lui Branson. Tăvile individuale de mâncare ar trebui marcate, aşa încât şaptesprezece dintre ele să ajungă la cei şaptesprezece care ne interesează”.

Hagenbach îl privi pe O’Hare.

— Există astfel de droguri?

— Sunt sigur că există. Nu este specialitatea mea, dar doctorul Isaacs – şeful Secţiei de Medicamente şi Narcotice – ştie mai mult decât oricine din ţară despre astfel de preparate. Caterina de Medici nu i-ar fi făcut faţă.

— Asta e util.

Hagenbach îşi întoarse privirea spre ultimul paragraf al transcrierii.

— „Vă rog să mă anunţaţi care sunt sugestiile dumneavoastră. Tot ce pot face eu pentru moment este să încerc să dezactivez detonatorul radio care declanşează încărcăturile, fără să las vreun semn că s-a umblat la el. Asta n-ar trebui să fie prea complicat în sine. Problema cea mare va fi să ajung la blestemăţia aceea. Sunt sigur că se află într-unul din elicoptere, iar acestea sunt scăldate în lumină noapte şi zi, şi sunt foarte bine păzite. O să încerc”. Asta e tot.

— Ai menţionat o penultimă variantă, spuse Newson. Care ar fi ultima?

— Ştiu la fel de multe ca şi dumneavoastră. Dacă are o ultimă variantă, atunci a ţinut-o pentru sine. Şi acum, mai bine decât să dăm foile din mână în mână, voi ordona să se facă xeroxuri după ele. În câteva minute veţi avea fiecare câte un exemplar.

Ieşi din cameră, se apropie de Jacobs, omul care îi dăduse textul transcris, şi îi spuse încet:

— Trimite asta la xerox. Zece copii.

Arătă ultimul paragraf şi zise:

— Astupă asta. Şi ai grijă ca originalul să ajungă la mine, nu la altcineva.

Jacobs se întoarse în câteva minute, conform promisiunii. Împărţi şase dintre copii, iar pe cele rămase şi originalul i le dădu lui Hagenbach, care împături originalul şi îl băgă în buzunar. Apoi studiară toţi şapte cu atenţie raportul. O dată. Încă o dată. Şi încă o dată.

Generalul Carter spuse, aproape plângându-se:

— Revson nu prea lasă loc şi imaginaţiei mele să lucreze. Se pare că nu a uitat nimic. Poate că nu e una dintre zilele mele bune.

— Atunci nu este nici a mea, zise Newson. Se pare că omul dumneavoastră a acoperit destul de bine terenul, Hagenbach. Pare un om pe care e foarte util să-l ai de partea ta.

— Este. Dar chiar şi Revson are nevoie de spaţiu de manevră. Şi nu are aşa ceva.

Quarry spuse, cu o voce ezitantă:

— Ştiu că acesta nu e domeniul meu, dar am impresia că cheia o constituie elicopterele. Avem mijloacele ca să le distrugem?

— Asta nu e o problemă, spuse Carter. Avioane, tunuri, rachete, rachete antitanc ghidate prin cablu. De ce?

— Este singurul mod în care pot pleca Branson şi oamenii lui. Şi atâta timp cât el rămâne pe pod, nu poate detona încărcăturile. Şi atunci, ce se va întâmpla?

Carter îl privi fără admiraţie pe Secretarul Trezoreriei.

— Îmi vin în cap trei lucruri. În primul rând, Branson ar putea cere o macara mobilă, ar arunca elicopterele în Golden Gate şi ar cere alte două, într-o oră, altfel ne va trimite un pacheţel în care să se afle urechile preşedintelui. În al doilea rând, indiferent dacă va fi un obuz, o rachetă sau un proiectil, e imposibil să limitezi efectul exploziei, şi unii dintre privitorii nevinovaţi ar putea sfârşi în aceeaşi stare ca elicopterele. În al treilea rând, v-aţi gândit că explozia care va distruge dispozitivul de detonare prin radio a încărcăturilor explozive ar putea în acelaşi timp să le declanşeze? Chiar dacă este distrus numai capătul unui cablu, podul se va înclina şi va ajunge într-un unghi în care nimic care nu este plat sau ancorat de pod, nu va avea nici o şansă să rămână acolo. Dacă se întâmplă asta, domnule secretar, iar preşedintele şi oaspeţii lui vor şti că dumneavoastră sunteţi omul responsabil, nu cred că ultimul gând al lor, atunci când autocarul în care se află va ajunge pe fundul lui Golden Gate, va fi unul de recunoştinţă.

Quarry oftă.

— Ar fi mai bine să mă limitez la număratul banilor. V-am spus că acesta nu este terenul meu.

— Sugerez să meditǎm cu toţii în linişte douăzeci de minute şi să vedem ce idei ne vin, zise Richards.

Făcură asta, iar după trecerea celor douăzeci de minute, Hagenbach întrebă:

— Ei bine?

Se părea că nu era nimic bine. Tăcerea era profundă.

— În cazul acesta, propun să începem să ne gândim care dintre variantele lui Revson este cea mai puţin îngrozitoare.

Întoarcerea ambulanţei în centrul podului în jurul orei şase seara fu întâmpinată cu căldură şi interes. Chiar şi faptul că eşti sub reflector, sub ochii întregii lumi, îşi pierde efectul dramatic, dacă nu ai nimic de făcut. În afara transmisiunilor televizate ale lui Branson, centrul podului oferea prea puţine mijloace de distracţie.

Când April, palidă şi părând încă zguduită, coborî din ambulanţă, Branson fu primul care o întâmpină.

— Cum vă simţiţi?

— Ca o proastă.

April îşi suflecă mâneca, arătând înţepăturile pe care O'Hare i le făcuse mai devreme în acea zi.

— Două înţepături mici şi sunt ca nouă.

April se îndepărtă şi se aşeză greoi pe unul dintre scaunele răspândite în jurul ei. Colegii ei se strânseră în jur.

— Mie nu mi se pare chiar ca nouă, îi spuse Branson lui O'Hare.

— Dacă vrei să spui că nu şi-a revenit încă la normal, sunt de acord. Aceleaşi simptome, cauze diferite. Ultima dată când ai văzut-o era prea agitată. Acum e prea liniştită. Se pare că am presupus corect – a fost doar o traumă emoţională. A dormit zdravăn două ore, sedată puternic. Somnifere, asta e tot. Doctorul Huron, psihiatrul, nu a vrut s-o lase să se întoarcă, dar ea a făcut atâta gălăgie că dacă nu se întoarce pierde ultima ei şansă, şi aşa mai departe, încât el a decis că e mai bine să o lase. Nici o grijă. Am adus cu mine suficient sedativ ca să ne ajungă o săptămână aici.

— De dragul nostru, al tuturor, sper să nu fie nevoie de el.

Revson aşteptă ca ultimul dintre cei care-i urau bun venit lui

April să plece de lângă ea şi să se ducă în faţa televizorului, un spectacol de un interes deosebit, căci tot programul era dedicat în exclusivitate reluării transmisiunii de mai devreme a lui Branson. Revson constată, fără surprindere, că nimeni nu era mai interesat de acel program decât însuşi Branson. Dar, în definitiv, nici Branson nu era mai ocupat decât ceilalţi. Se părea că singura persoană care avea cât de cât o activitate era Chrysler, care vizita autocarul din spate la intervale regulate. Revson se întrebă de ce.

Se duse şi se aşeză lângă fată. Ea îl privi cu răceală.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea rămase tăcută.

— Nu-mi spune. Cineva te-a întors împotriva mea.

— Da. Tu. Nu-mi plac ucigaşii. Mai ales cei care-şi planifică crimele următoare cu sânge rece.

— Haide, haide. E o exprimare cam dură.

— Da? Arme cu cianură? Stilouri mortale? Cu ace trase în spate, presupun.

— Vai, ce aspră eşti. Să-ţi spun trei lucruri. Unu, aceste arme sunt folosite numai pentru urgenţe absolute şi atunci numai pentru a salva vieţi, ca să-i împiedice pe cei răi să-i împuşte pe cei buni, deşi poate că tu ai prefera să se întâmple invers. Doi, pentru un mort nu contează cum a fost împuşcat. Trei, ai tras cu urechea.

— Am fost invitată să ascult.

— Oamenii fac greşeli. E clar că au invitat pe cine nu trebuia. Aş putea să fac băşcălie şi să spun că am o datorie faţă de contribuabili, dar nu am dispoziţia necesară.

April se uită la faţa lui dură, ascultă vocea din care dispăruse orice urmă a căldurii obişnuite amestecată cu sarcasm şi îşi dădu seama că, într-adevăr, el nu era într-o dispoziţie prea bună.

— Am o sarcină de îndeplinit, iar tu nu ştii despre ce vorbeşti, aşa că vom trece peste scrupulele tale morale. Presupun că ai adus echipamentul pe care l-am cerut. Unde e?

— Nu ştiu. Doctorul O’Hare ştie. Nu ştiu din ce motiv nu a vrut să-mi spună, în eventualitatea în care am fi interogaţi şi ambulanţa percheziţionată.

— Nu ştii din ce motiv! Dintr-un motiv evident şi excelent. O’Hare nu e prost.

O uşoară roşeaţă apăru în obrajii palizi, dar el o ignoră.

— Tot echipamentul?

— Aşa cred.

April încerca să vorbească înţepat.

— Uită de mândria ta rănită. Dar nu uita că eşti băgată în treaba asta până la gât. Hagenbach are ceva instrucţiuni pentru mine?

— Da. Dar nu mi le-a spus mie. I le-a spus doctorului O'Hare.

Vocea ei era acidă şi amară.

— Presupun că asta înseamnă că nici domnul Hagenbach nu e un prost.

— Nu pune lucrurile astea atât de mult la inimă, zise el, bătând-o uşor pe mână şi zâmbindu-i cu căldură. Ai făcut o treabă excelentă. Îţi mulţumesc.

Ea încercă un zâmbet timid.

— Poate că eşti puţin uman, până la urmă, domnule Revson.

— Paul. Nu se ştie niciodată.

Revson îi zâmbi din nou, se ridică şi plecă. Cel puţin era suficient de semiuman ca să nu îi mai rănească amorul propriu, spunându-i că ultimele gesturi fuseseră destinate în întregime lui Branson, care îşi pierduse pentru o clipă interesul faţă de ecran – el nu apărea în clipa aceea – şi le aruncase o privire pătrunzătoare. Deşi asta putea să nu însemne nimic. Branson avea obiceiul să arunce tuturor priviri pătrunzătoare. April era frumoasă şi poate că se gândise că ea îşi risipea frumuseţea într-o companie nepotrivită.

Revson se aşează pe un scaun, nu prea departe de Branson, şi urmări ultimele douăzeci de minute ale transmisiunii. Schimbarea de planuri între grupul preşedintelui şi vârful turnului sudic fusese realizată extrem de bine şi impactul general era tot ce-şi dorise Branson. Acesta privea cu atenţie emisiunea. Faţa lui nu trăda nici un semn de satisfacţie, dar, în general, faţa lui Branson exprima exact ceea ce vroia el şi nu era o oglindă a gândurilor şi sentimentelor lui interioare. Când transmisiunea se încheie, Branson se ridică şi se opri puţin lângă scaunul lui Revson.

— Revson, nu?

Revson aprobă din cap.

— Cum ţi se par toate astea?

— La fel ca tuturor celorlalţi oameni, presupun.

Asta era, îşi spuse Revson. Acesta era călcâiul lui Ahile. Branson ştia că era un geniu, dar nu-l deranja ca oamenii să o spună.

— Am un sentiment de uluială totală. Mi se pare de necrezut că se întâmplă toate astea.

— Dar se întâmplă, nu? E un început foarte promiţător, nu crezi?

— Pot să te citez?

— Desigur. Consider-o o declaraţie în exclusivitate, dacă vrei. Cum vezi evoluţia scenariului?

— Exact cum ai programat-o. Nu văd ce v-ar putea opri. Îi aveţi la mila voastră, din nefericire.

— Din nefericire?

— Cum altfel? Nu vreau să exagerez partea cu datoria de cetăţean american, dar deşi eşti un maestru al crimei, un geniu în propriul tău stil imoral, pentru mine rămâi un escroc, un escroc atât de bun încât poţi face o scară în spirală să pară o scară de pompieri.

— Îmi place asta. Pot să te citez şi eu?

Branson părea sincer încântat. Nu prea putea fi definit ca o persoană cu obrazul subţire.

— Nu există drept de copyright verbal.

— Din păcate, se pare că mă bucur de o dezaprobare universală.

Branson nu părea prea nefericit din cauza asta.

— Ai un aparat de fotografiat foarte neobişnuit.

— Aproape, dacă nu chiar unic.

— Pot să arunc o privire?

— Dacă doreşti. Dar dacă vrei asta doar din motivul pe care cred eu că-l ai, şi anume ca să-l examinezi, atunci ai întârziat cu vreo patru ore.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că abilul dumitale locotenent, Van Effen, are o minte la fel de bănuitoare. El a desfăcut deja în bucăţi aparatul meu de fotografiat.

— Nici o staţie radio? Nici o armă ofensivă?

— Poţi să te uiţi.

— Nu mai este necesar.

— O întrebare. Nu vreau să-ţi umflu şi mai mult egoul deja supradimensionat…

— Nu ţi se pare că rişti cam mult, Revson?

— Nu. Ai reputaţia unui răufăcător non-violent.

Revson flutură din mână.

— De ce toate acestea? Ai fi putut câştiga o avere în orice afacere ai fi intrat.

Branson oftă.

— Am încercat. Dar afacerile sunt aşa de plictisitoare, nu crezi? Asta măcar îmi dă ocazia să-mi exercit majoritatea capacităţilor.

Făcu o pauză şi apoi spuse:

— Şi dumneata eşti puţin cam ciudat. Un fotograf. Nu arăţi, nu vorbeşti şi nu te porţi ca un fotograf.

— Cum ar trebui să arate, să vorbească şi să se poarte un fotograf? Te uiţi în oglindă când te bărbiereşti. Ce vezi, un criminal? Eu văd un vicepreşedinte de pe Wall Street.

— *Touché*. La ce ziar sau revistă eşti?

— Sunt independent, dar sunt acreditat la *Times* din Londra.

— Însă eşti american?

— Ştirile nu au frontiere. Nu mai au. Prefer să lucrez pentru străinătate, unde există acţiune.

Revson zâmbi slab.

— Cel puţin până azi. Asta însemna înainte Asia de Sud-Est. Nu mai e cazul. Acum prefer Europa şi Orientul Mijlociu.

— Şi atunci, ce cauţi aici?

— O pură întâmplare. Tocmai treceam pe aici, venind de la New York, spre o însărcinare specială, în China.

— Când trebuie să pleci acolo?

— Mâine.

— Mâine? Atunci vei dori să pleci de pe pod în noaptea asta. Aşa cum am spus, membrii presei pot pleca când vor.

— Cred că eşti nebun, Branson.

— China poate să mai aştepte?

— China poate să mai aştepte. Asta dacă nu plănuieşti să-l răpeşti pe preşedintele Mao.

Branson îi adresă acel zâmbet care nu-i ajungea niciodată în

ochi şi se îndepărtă.

Revson, cu aparatul la ochi, se opri în faţa uşii din dreapta a autocarului din spate, care era deschisă.

— Eşti amabil? spuse el.

Chrysler se răsuci. Îl privi pe Revson oarecum surprins, după care zâmbi.

— De ce am această onoare?

— Pentru că aparatul meu a obosit să facă fotografii lui Branson şi mahărilor din jur. Te deranjează? Acum fac o galerie a gangsterilor lui Branson.

Revson zâmbi, ca să înlăture ofensa.

— Tu eşti Chrysler, nu? Expertul în telecomunicaţii?

— Da, aşa îmi spun ei.

Revson făcu două sau trei fotografii, îi mulţumi lui Chrysler şi plecă. Pentru impresie şi culoare locală mai făcu câteva fotografii oamenilor lui Branson. Toţi păreau contaminaţi de masiva încredere în sine a lui Branson şi erau bucuroşi, unii chiar dornici, să răspundă cererilor lui Revson. După ce termină cu fotografiile, Revson traversă spre partea vestică a podului, se aşeză pe o bornă şi aprinse o ţigară, gânditor.

După câteva minute, O'Hare se apropie, cu mâinile în buzunarele halatului alb. Sute de fotografii şi mii de cuvinte scrise fuseseră deja transmise la capătul sudic al podului şi acum existau cel puţin douăzeci de oameni de la presă care nu aveau nimic mai bun de făcut decât să se plimbe, fără ţintă, pe pod. Revson îi făcu câteva fotografii de rutină lui O'Hare, care veni şi se aşeză lângă el.

— Am văzut că ai discutat cu domnişoara Wednesday. Suferă de un oarecare grad de ranchiună, nu-i aşa?

— April a noastră ar fi putut fi mai fericită. Ai totul?

— Şi arme şi instrucţiuni.

— Tot ce am cerut este ascuns?

— Aşa aş spune. Cele două stilouri sunt prinse de carnetul meu medical, ca să le poată vedea toată lumea. Noi, doctorii, suntem nişte modele de eficienţă. Arma cu gloanţe cu cap de cianură este în unitatea de intervenţie cardiacă. Aceasta este sigilată cu ceară şi trebuie spart sigiliul, ca să poată fi deschisă.

Unitatea este sigilată. Oricum, nu ar fi contat prea mult dacă o deschideau. Arma este într-un fund fals, pe care trebuie să ştii cum să-l deschizi. Vreau să spun că nu se poate deschide accidental. Trebuie să ştii cum. Iar eu ştiu.

— Se pare că te distrezi foarte bine, doctore.

— Ei bine, da. Este o schimbare plăcută faţă de tratarea unghiilor încarnate.

— Sper că-ţi va face plăcere să intri sub prevederea „Strict secret" pentru restul vieţii. Cum de cari aceste unităţi ciudate în spitalul tău?

— De obicei nu o fac. Dar directorul tău pare să fie în termeni foarte apropiaţi cu echivalentul lui din CIA. Îţi spun eu, am fost complet invadaţi de experţi.

— Asta înseamnă că te vom trece de două ori la strict secret pe viaţă. Cordonul şi containerele mele?

O'Hare părea la kilometri întregi depărtare.

— Cordonul şi containerele?

O'Hare se întoarse pe pământ.

— Modestia mă obligă să recunosc că aici eu am fost cu ideea. Patru containere. Goale. Cu etichete pe care scrie „Probe de laborator". Cine poate pune întrebări despre aşa ceva? Cordonul este înfăşurat în jurul unei bucăţi de lemn pătrate, cu două cârlige şi două momeli ataşate la un capăt.

— Ai de gând să pescuieşti peste balustrada podului?

— Voi pescui. Este destul de plictisitor aici, ştii.

— Ceva îmi spune că starea asta nu va mai dura mult. Presupun că nu este necesar să te întreb despre gazul paralizant.

O'Hare zâmbi larg.

— De fapt, aş prefera să o faci.

— E chiar necesar să vorbeşti engleză ca englezii?

— Ţi-am spus. Am fost educat la Londra. Este un tub de spray, aşezat chiar pe biroul meu. Oricine poate să-l vadă. Produs, conform etichetei, al unei companii cunoscute de spray-uri. Oamenii îi spun „parfum Prestige" din New York. Destul de atrăgător. Mă refer la culoare. Verde de pădure, cred. O versiune redusă a tubului lor de două sute de grame. Presiunea freonului de trei ori mai mare decât cea normală. Eficient până la trei metri distanţă.

— Oamenii de la Prestige ştiu despre asta?

— Dumnezeule, nu. CIA nu-şi prea face probleme cu drepturile de producător.

O'Hare zâmbi, aproape visător.

— Pe spatele tubului scrie „înmiresmat şi picant" şi „A nu se lăsa la îndemâna copiilor". Pe partea din faţă scrie „Lemn de santal". Nu ţi-l imaginezi pe Branson sau pe unul dintre micuţii lui care nu ştie cum miroase lemnul de santal, pulverizând puţin ca să-l încerce?

— Nu. O să iau stilourile mai târziu, la noapte. Acum, care au fost instrucţiunile lui Hagenbach?

— Ale lui Hagenbach şi companiei. O întâlnire de comitet şi o decizie unanimă. Au participat vicepreşedintele, împreună cu amiralul Newson, generalul Carter, Hendrix, Quarry şi Milton.

— Şi, pe lângă ei, tu şi April Wednesday.

— Noi, profanii, ne cunoaştem locul. Am păstrat o tăcere totală. În primul rând, nu există nici o posibilitate de electrificare a podului. Nu se poate face nimic cu riscul ca preşedintele sau regele să nu stea unde se află acum şi să-şi pârlească pantalonii. Voltajul poate fi produs, dar nu la acel wattaj. În nici un caz pentru atâtea tone de oţel. În plus, victimele potenţiale ar trebui să fie legate la pământ. O pasăre poate să se legene în perfectă siguranţă pe un cablu de înaltă tensiune.

Doctorul făcu o scurtă pauză şi continuă.

— A doua referinţă a experţilor a fost cea referitoare la razele laser. Te întrebai dacă pot tăia învelişul de pânză al centurilor cu explozive. Categoric, au spus băieţii de la Berkeley. Dar căldura extraordinar de puternică generată când o rază laser loveşte un obiect solid ar arde sârma de punte – cred că aşa au numit-o – din detonator.

— Bum?

— Aşa cum ai spus, „Bum". Totuşi, au fost de acord cu patru lucruri. Pot asigura un submarin. Se pare că va fi nevoie de o navigare subacvatică destul de critică ca să ajungă acolo şi de nişte jonglerii dificile ca să menţină apoi vasul în poziţie. În afară de maree, mai există o mulţime de curenţi ticăloşi în Golden Gate. Dar amiralul crede că are omul potrivit pentru aşa ceva. Şi în absenţa unei instrucţiuni clare, a propus să parcheze submarinul

sub autocarul din faţă, adică autocarul presei.

— A fost o omisiune a mea. Au dreptate, bineînţeles.

Revson privi indiferent în jur, dar nimeni nu le acorda atenţie, cu excepţia generalului Cartland, un fanatic al formei fizice, care mărşăluia într-o parte şi în alta, pe secţiunea centrală a podului. El le aruncă o privire pătrunzătoare în trecere, dar asta nu însemna nimic. Generalul Cartland arunca întotdeauna priviri pătrunzătoare, în trecere. Hansen, ministrul energiei, care avea un exces de energie nervoasă de consumat, era angajat şi el în acel gen de exerciţiu, dar atenţia lui era îndreptată exclusiv asupra vârfurilor propriilor pantofi. Nu mergea împreună cu Cartland. Nu pentru că ar fi existat vreo antipatie între ei. Pur şi simplu, nu aveau nimic în comun.

O'Hare continuă.

— Au fost de acord cu sugestia ta ca turnul sudic să fie ocupat. Cum nu ai specificat dacă să fie ocupată secţiunea estică sau cea vestică, sunt puţin în beznă. Previziunile meteorologice sunt destul de bune. Se aşteaptă o ceaţă groasă înainte de răsărit, care să dureze până la zece dimineaţa. Ar fi bine să aibă dreptate. Vântul va sufla mâine dinspre vest, aşa că nu se pune problema unei acoperiri cu fum de petrol ars. Dar încă nu ştiu ce porţiune a turnului să ocupe.

— Mai este un articol de care am uitat să te întreb. E vorba de lanterna acoperită cu fascicul variabil...

— O am.

— Dacă dau de ea Branson şi compania?

— Recuzită medicală, dragă prietene. Examinare oculară, dilatarea pupilelor şi aşa mai departe. Ştii morse?

Revson spuse, răbdător:

— Am vrut-o doar ca să pot citi cărţi noaptea, în autocar.

— Scuze. Unul dintre momentele mele de scăpare. De pe partea estică a podului, o îndrepţi cam la patruzeci şi cinci de grade dreapta. Vor avea doi oameni care să vegheze cu schimbul, toată noaptea. Bineînţeles, ei nu vor putea să-ţi semnalizeze, aşa că pentru „mesaj recepţionat şi înţeles", vor trage o rachetă de artificii din Chinatown. Urmată de multe altele, ca să nu trezească suspiciuni. Declanşarea focurilor de artificii, a pocnitorilor sau cum le mai spune este ilegală în acest oraş, dar în Chinatown poliţia

este toleranță și indulgentă în privința asta. E vorba de trecutul național chinezesc. Ar trebui să vezi Anul Nou chinezesc. La scurt timp după ce am sosit – acum numai câteva luni…

Revson interveni din nou, cu o voce și mai răbdătoare:

— Sunt din San Francisco.

— Ah, bine. Dar tot nu știi ce secțiune a turnului sudic vor…

— Voi afla.

— Pari foarte sigur de tine.

— Nu chiar. Dar sunt sigur de April Wednesday a noastră. Branson i-a acordat mai mult decât o simplă privire trecătoare. O voi ruga să-și folosească farmecele feminine ca să descopere care cablu urmează pentru tratamentul cu explozive. Și când.

— Tot ești foarte sigur de tine. Acum. Sugestia ta în legătură cu drogarea mâncării. Aprobare unanimă. Masa de seară. Doctorul Isaacs – el este specialistul nostru în narcotice, la spital – s-a ocupat de amestec în cazanul lui de vrăjitoare. Șaptesprezece surprize neplăcute.

— Foarte repede lucrat.

Revson era neliniștit.

— Cum vor fi identificate surprizele?

— Nici o problemă. Mâncare obișnuită de avion pe obișnuitele tăvi de plastic ale liniilor aeriene. Acele tăvi vor avea niște mânere. Tăvile rele, dacă mă pot exprima astfel, vor avea zimți pe partea interioară a mânerelor. Subțiri, dar suficient ca să fie detectate de niște degete sensibile.

— Ei bine, doctore nu ai pierdut timpul, dacă pot spune așa. Evident, va trebui să fim foarte prudenți. Dacă există ceva ce poate merge prost, atunci va merge prost – una dintre legile lui Murphy sau ceva de genul acesta. Mă voi numi singur chelner-șef – cu aprobarea anterioară a lui Branson. Apoi, o voi trimite pe April Wednesday, pentru o verificare de rutină, când vor sosi furgonetele cu mâncare, și va rămâne acolo până după distribuirea mâncării. În ambulanță, vreau să spun.

— De ce?

— Legea lui Parkinson. Dacă ceva merge prost, voi doi veți fi primii suspectați – voi ați părăsit podul și v-ați întors. În al treilea rând, trebuie să iau legătura cu autocarul prezidențial.

— Cum?

— Găsesc eu un mod.

— Iar autocarul presei?

— Nu pot garanta. Nu sunt un geniu. Dacă unul sau doi dintre ei iau o tavă „greşită” – ei bine, mă pot ocupa de unul sau doi bandiţi care au luat tăvi „bune”.

O’Hare îl privi pe Revson cu o oarecare lipsă de admiraţie.

— Nu-ţi pasă cum foloseşti oamenii, nu?

— Am nişte sarcini de îndeplinit şi fac tot ce pot. Cântăresc probabilităţile, deşi nu ştiu care sunt acestea.

Revson făcu o pauză şi apoi spuse:

— Lupt în întuneric. Sunt un orb, dacă vrei, şi am mâinile legate la spate. Poate că ar trebui să te mai gândeşti la ultima ta remarcă.

O’Hare se gândi.

— Îmi cer scuze. Stilourile şi lanterna te vor aştepta, când vrei. Şi încă ceva. Au aprobat intenţia ta de a neutraliza dispozitivul de declanşare.

— Apreciez asta. Nu ai vreo poţiune magică care să mă facă invizibil?

— Din păcate, nu.

O’Hare se răsuci pe călcâie şi plecă.

Revson îşi aprinse o altă ţigară, o fumă, aruncă mucul peste marginea podului, se ridică şi se îndreptă agale spre şirul de scaune. April stătea tot acolo unde o lăsase. Se aşeză lângă ea.

— Când va sosi furgoneta cu mâncare, vreau să te duci la ambulanţă. Pentru o verificare.

Ea nu îl privi.

— Am înţeles, domnule. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Revson inspiră adânc.

— Ar trebui să încerc să-mi ascund iritarea, pe care cei din epoca victoriană ar numi-o exasperare crescândă. Credeam că ne-am despărţit ca prieteni.

— Nu-mi place să fiu o păpuşă fără creier.

— Cu toţii suntem nişte păpuşi. Şi eu fac ceea ce mi se spune. Nu-mi place întotdeauna, dar am o treabă de îndeplinit. Te rog, nu-mi face sarcina mai grea decât este deja. Doctorul îţi va spune

de ce te afli acolo. Şi tot el îţi va spune când să pleci.

— Bine, domnule Revson. Ca membru cooptat cu forţa în serviciul dumitale secret, voi face ceea ce mi se cere.

Revson se hotărî să nu ofteze din nou.

— Înainte de asta, aş vrea să discuţi cu domnul Branson. Am impresia că a pus ochii lui reci pe tine.

Ea întoarse capul spre el încet şi îl supuse tratamentului total al ochilor ei verzi şi luminoşi.

— Şi tu la fel, bineînţeles?

Revson rezistă privirii ei câteva secunde, după care se uită la asfaltul podului Golden Gate.

— Eu încerc să mă uit în altă parte. În plus, ochii mei nu sunt ca ai unui cod. Află de la el pe care cablu intenţionează să fixeze următoarea încărcătură explozivă – şi când. Aşteaptă câteva momente după ce plec şi apoi aranjează o întâlnire întâmplătoare.

Se uită din nou la ea. Ochii fetei erau mai mari şi mai verzi ca oricând şi aveau o sclipire aproape vicleană. April zâmbea. Nu era cine ştie ce zâmbet, dar era prezent.

— O să ajungi să mă faci la fel de prefăcută şi şireată ca tine.

— Doamne fereşte.

Revson se ridică şi se întoarse la locul lui de pe bariera de protecţie, care era la mai puţin de douăzeci de metri de linia de demarcaţie vopsită, unde un om aşezat în mijlocul podului, cu un pistol mitralieră Schmeisser, stătea în permanenţă de pază. Generalul Cartland se apropia, cu un mers militar *in excelsis*. Revson se ridică, îşi înălţă aparatul de fotografiat şi făcu trei instantanee rapide.

— Pot să vorbesc puţin cu dumneavoastră, domnule?

Cartland se opri.

— Nu. Nu dau interviuri, nici în exclusivitate, nici de alt fel. Sunt un spectator al acestui circ blestemat, dar nu şi actor.

După care, porni mai departe.

Revson i se adresă din nou, în mod deliberat pe un ton aspru.

— Ar fi mai bine să vorbiţi cu mine, domnule general.

Cartland se opri din nou. Privirea lui glacială pătrunse prin ochii lui Revson în adâncurile lor albastre.

— Ce ai spus?

Fiecare cuvânt era rostit răspicat, încet şi cu grijă. Revson se

afla pe terenul de paradă, un ofiţer în faţa curţii marţiale, căruia urma să i se smulgă emblema şi gradele şi să i se rupă sabia pe genunchi.

— Nu mă ignoraţi, domnule.

Asprimea fusese înlocuită acum de deferenţă.

— Lui Hagenbach nu i-ar plăcea.

— Hagenbach?

Cartland şi Hagenbach, doi oameni care gândeau aproape la fel, erau atât de intimi cât puteau fi doi singuratici ca ei.

— Ce legătură ai tu cu Hagenbach?

— Vă sugerez să veniţi şi să staţi lângă mine, domnule general. Vă rog să vă relaxaţi şi să păreţi indiferent.

Lui Cartland nu-i stătea deloc în fire să se relaxeze şi să „pară indiferent”, dar se strădui. Se aşeză şi întrebă:

— Repet, ce legătură ai tu cu Hagenbach?

— Domnul Hagenbach este foarte important pentru mine. El îmi plăteşte salariul, atunci când îşi aminteşte.

Cartland îl privi lung, după care, pentru a demonstra că nu semăna total cu Hagenbach, zâmbi. Zâmbetul nu era deloc la fel de îngheţat ca expresia lui.

— Ei, ei. Un prieten la nevoie este un adevărat prieten. Cum te numeşti?

— Paul Revson.

— Revson? Revson! James mi-a vorbit despre tine. Şi nu numai o dată.

— Domnule, probabil că sunteţi singura persoană din Statele Unite care îi cunoaşte prenumele.

Cartland aprobă din cap.

— Da, nu sunt prea mulţi. Ştii că te are în vedere ca să ocupi scaunul „fierbinte” peste cinci ani?

— Ar trebui să şi trăiesc atât de mult.

— Ei, ei.

Cartland părea să fie foarte ataşat de „ei, ei”.

— O infiltrare foarte frumoasă, dacă pot spune aşa.

— Ideea şefului, nu a mea.

Revson se ridică şi mai făcu câteva fotografii.

— Culoarea locală, spuse el parcă cerându-şi scuze. Vă rog să nu spuneţi colegilor dumneavoastră din autocarul prezidenţial…

— Colegi? Clovni!

— Vă rog să nu spuneţi nici unuia dintre clovni că m-aţi întâlnit.

— Retractez remarca făcută. Preşedintele îmi e prieten personal.

— Asta se ştie, domnule. Preşedintele şi clovnii. Nu l-aş include nici pe primar printre cei din urmă. Dacă vreţi să le vorbiţi în particular, faceţi o plimbare. Autocarul dumneavoastră are un microfon.

— Dacă spui tu, Revson.

— Sunt sigur, domnule. Există un casetofon care înregistrează totul în autocarul de la spate. Dumneavoastră l-aţi auzit. Nu eu.

— Eu l-am auzit. De tine n-am auzit niciodată.

— Domnule general Cartland, ar trebui să intraţi în organizaţia noastră.

— Crezi?

— Retractez şi eu. Pentru un şef al Statului Major, orice transfer nu poate fi decât o retrogradare.

Cartland zâmbi din nou.

— Ca să inventez o frază nouă: spune-mi tot.

Revson se ridică, făcu câţiva paşi, mai făcu câteva poze, se întoarse, se aşeză şi îi spuse totul. Când termină, generalul Cartland zise:

— Ce vrei să fac eu?

— Nu vreau. Nimeni nu dă ordine şefului Statului Major.

Şeful de Stat Major redeveni şef de Stat Major.

— La subiect, Revson.

— Luaţi-i la o plimbare pe prietenii dumneavoastră sedentari. Spuneţi-le de microfonul din autocar. Spuneţi-le cum să-şi identifice tăvile cu mâncare „bună”.

— Nici o problemă. Asta e tot?

— Încă ceva, domnule general. Ezit puţin în privinţa asta, dar, aşa cum aţi spus, voi trece direct la subiect. Se ştie – cel puţin eu ştiu – că în mod obişnuit purtaţi o armă.

— E de domeniul trecutului. Mi-au luat-o.

— Dar mai aveţi tocul?

— Da.

— Vă voi da un înlocuitor care va intra perfect în tocul

dumneavoastră de 0,22.

— Ţi-ai făcut bine temele, Revson. Va fi o plăcere.

— Gloanţele sunt cu vârf de cianură, domnule.

Cartland nu ezită.

— Plăcerea rămâne.

Capitolul 8

Furgoneta cu mâncarea de seară sosi la ora 19:30. Ocupanţii autocarului prezidenţial erau în apropierea barierei din nord, reuniţi într-o conversaţie animată. April Wednesday se îndreptă în tăcere spre ambulanţă, sub privirea atentă a unuia dintre paznici. Revson rămase pe un scaun, aparent pe jumătate adormit. Tresări, când o mână îl atinse pe umăr.

— Mâncarea, prietenul meu în drum spre China, spuse Branson cu zâmbetul lui.

Revson se îndreptă pe scaun.

— Să ne aşteptăm şi la vin?

— Cele mai bune recolte ce se pot cumpăra cu bani.

— Care bani?

— Întrebările irelevante mă plictisesc.

Branson îl cântărea din priviri.

Revson se ridică şi privi în jur.

— Onoraţii tăi oaspeţi…

— Au fost informaţi.

— Ar fi trebuit să le oferi timp măcar pentru cocteilul lor dinainte de cină. Nu şi prietenilor arabi ai preşedintelui…

— Au timp de asta. Mâncarea e sub formă de bufet fierbinte.

Branson îl privi din nou examinator.

— Ştii, Revson, devi interesant. Aş putea chiar să spun că mă intrigi. Există o anumită – cum să o numesc – intransigenţă, la tine. Tot nu te văd ca pe omul din spatele aparatului de fotografiat.

— Iar eu nu te văd ca pe omul din spatele celui mai mare jaf din toate timpurile. E prea târziu ca să te mai întorci pe Wall Street?

Branson îl bătu pe umăr.

— Hai să mergem să gustăm una din acele recolte superioare, pentru binele preşedintelui.

— Explică-te.

— Cine ştie ce au pregătit prietenii noştri medici din Presidio?

— Nu m-am gândit la asta. Nu ai încredere în nimeni?

— Nu.

— Eu? Să fiu un cobai?

— Da. Tu şi Cartland mă neliniştiţi.

— O slăbiciune. N-ar trebui să le mărturiseşti. Ia-o înainte, MacDuff.

Ajungând la furgoneta cu mâncare, Branson i se adresă însoţitorului îmbrăcat în alb cu dungi albastre.

— Cum te numeşti?

Însoţitorul schiţă un salut ciudat.

— Tony, domnule Branson.

— Ce vinuri ai?

— Trei roşii, trei albe, domnule Branson.

— Aşează-le în faţa noastră, Tony. Domnul Revson aici de faţă este un *sommelier* recunoscut pe plan mondial. Un judecător al vinurilor, cu alte cuvinte.

— Da, domnule.

Şase sticle şi şase pahare apărură pe bufet.

— Doar câte un sfert în fiecare pahar, zise Revson. Nu vreau să cad de pe pod în timpul nopţii. Ai pâine şi sare?

— Da, domnule Revson.

Era clar că Tony era de părere că se afla în prezenţa unor lunatici.

Revson gustă toate cele şase vinuri, intercalând între degustări pâinea şi sarea. La sfârşit, spuse:

— Toate sunt la fel de bune. Trebuie să le povestesc cârciumarilor francezi despre asta. Cel mai bun vin californian e pe măsura celui mai bun franţuzesc.

— Se pare că îţi datorez scuze, Revson, spuse Branson.

— Nu e cazul. Hai să o facem din nou. Sau vrei să bem

împreună dintr-unul dintre vinurile – hm – aprobate?

— Cred că ar fi mai sigur aşa, zise Tony, care, evident, considera că se afla lângă doi nebuni.

— Sugerez unul de-ale tale. Un Gamay Bransoneaujolais, din podgoriile din Almaden.

— Ah.

Branson se gândi o clipă şi apoi întrebă:

— Tony?

— Domnul Revson are gusturi excelente, domnule.

Îşi băură vinul pe îndelete.

— Sunt de acord cu aprecierile voastre, spuse Branson. Eşti gata să serveşti cina, Tony?

— Da, domnule, răspunse Tony, zâmbind. Am servit deja o porţie. Acum vreo douăzeci de minute, aş spune. Domnului Hansen. A înhăţat o farfurie şi a spus că un ministru al energiei are nevoie de energie.

— Mi se pare corect.

Branson întoarse leneş capul.

— În autocar, presupun?

— Nu, domnule. Şi-a luat tava şi a trecut de bariera de protecţie din est. Acolo.

Tony privi în direcţia respectivă, arătând cu degetul, după care spuse încet:

— Isuse!

— Isuse, ce?

— Priviţi.

Se uitară. Hansen se apleca uşor de pe barieră, căzu pe drum şi rămase acolo, cu corpul cutremurându-se. Branson şi Revson traversară drumul cu şase benzi şi ajunseră la el în tot atâtea secunde.

Hansen vomita violent. Îi vorbiră, dar el părea incapabil să le răspundă. Corpul lui intră în nişte convulsii ciudate şi înspăimântătoare.

— Stai aici, zise Revson. Îl chem pe O'Hare.

O'Hare şi April erau împreună, la sosirea lui. Cum era de înţeles, fu întâmpinat de nişte priviri mirate.

— Repede, spuse Revson. Cred că domnul Hansen – înfometat, se pare – a ales o tavă greşită. Mi se pare că este într-o

formă foarte proastă.

O’Hare ţâşni în picioare. Revson îi blocă calea.

— Cred că doctorul Isaacs a preparat o poţiune mai puternică decât şi-a imaginat. Dacă acesta este efectul pe care-l are, vreau să te duci acolo şi să pui diagnosticul de intoxicaţie alimentară. Cheamă un analist chimist, sau cum îi numiţi voi. Nimeni, dar nimeni, nu trebuie să mai guste din mâncare. Nu vreau să am o crimă în masă pe conştiinţă.

— Am înţeles.

O’Hare îşi luă geanta de urgenţe şi ieşi în viteză.

— Ce s-a întâmplat, Paul? întrebă April.

— Nu ştiu. Cineva a făcut o greşeală. Poate că eu sunt cel ce trebuie condamnat. Rămâi aici.

Când ajunse în partea cealaltă a podului, Branson era în picioare, iar O’Hare se ridica şi el, încet. Revson îi privi pe amândoi şi apoi i se adresă lui O’Hare.

— Ei bine?

O’Hare lăsă să cadă mâna moale pe care o ţinea de încheietură.

— Mi-e teamă că domnul Hansen este mort.

— Mort?

Pentru prima dată, era evident că Branson era şocat.

— Cum poate fi mort?

— Vă rog. Pentru moment, eu sunt la comandă. Această farfurie de plastic din centru e aproape goală. Presupun că Hansen a mâncat-o toată.

O’Hare se aplecă peste mort şi inspiră adânc. Nasul i se încreţi. Se ridică încet în picioare.

— Nu poate fi salmonela. Asta durează. Nici măcar botulină. Este rapidă, dar nu atât de rapidă.

O’Hare îl privi pe Branson.

— Vreau să vorbesc la spital.

— Nu înţeleg. Poate că ai vrea să vorbeşti mai întâi cu mine?

O’Hare avea o voce obosită.

— Presupun. Mirosul – provine din pancreas – este inconfundabil. O formă de intoxicaţie alimentară. Nu ştiu. Doctorii au şi ei specializările lor, iar aceasta nu este a mea. Spitalul, te rog.

— Te deranjează dacă ascult?

— Poţi să asculţi cât vrei.

O’Hare era la telefonul din partea din spate a autocarului prezidenţial. Branson ţinea în mână telefonul-derivaţie al preşedintelui. Revson stătea în următorul fotoliu adânc.

— Cât durează ca să-l contactaţi pe medicul particular al lui Hansen? întrebă O’Hare.

— Suntem în legătură cu el chiar acum.

— Aştept.

Aşteptară cu toţii. Se priveau unul pe celălalt, încercând însă să nu o facă. Telefonul deveni din nou activ.

— O’Hare?

— Domnule?

— Hansen este – era – în recuperare după cel de-al doilea lui atac de cord – aproape fatal.

— Mulţumesc, domnule. Asta explică totul.

— Nu chiar.

Branson îşi recăpătase echilibrul lui permanent.

— Vreau doi analişti chimişti aici, care să determine sursa acestei intoxicaţii, dacă aşa o numiţi. Tava de mâncare. Examinări separate. Dacă nu sunt de aceeaşi părere, unul dintre ei va cădea de pe pod.

O’Hare spuse, cu o voce şi mai obosită:

— Avem astfel de specialişti în San Francisco. Eu cunosc doi. Singurul lucru pe care îl au în comun este totalul dezacord dintre ei.

— Caz în care vor fi aruncaţi amândoi de pe pod. Ia legătura cu ei în clipa asta.

O’Hare luă legătura. Revson îi spuse lui Branson:

— Numai un american poate avea acest dar de a-şi face prieteni şi de a influenţa oamenii.

— Discut cu tine mai târziu. O’Hare?

— Vor veni. Numai dacă le promiţi imunitate. La naiba, Branson, de ce să fie puse în pericol vieţile lor?

Branson se gândi.

— Vieţile lor nu vor fi ameninţate. Lasă telefonul. Am nevoie de el.

Făcu un semn pe fereastră. După câteva secunde, intră Van Effen. Îşi ţinea Schmeisser-ul într-o manieră indiferentă. Branson se duse în partea din spate a autocarului.

— Dă-mi voie să vorbesc cu Hendrix, zise el.

Nu trecură mai mult de două secunde, înainte ca Hendrix să răspundă.

— Hendrix?

Vocea lui Branson era la fel de lipsită de emoţie ca întotdeauna.

— Am promis imunitate doctorilor care vin aici. Vreau ca tu şi vicepreşedintele să-i însoţiţi.

Urmă o scurtă pauză, după care Hendrix reveni la telefon.

— Domnul Richards e de acord. Dar nu îl vei opri pe vicepreşedinte ca ostatic.

— Şi eu sunt de acord.

— Am cuvântul tău?

— Atâta cât valorează el. Trebuie să mă crezi, nu? Nu te afli în poziţia să te tocmeşti.

— Aşa este. Am un vis, Branson.

— Ştiu. Dar părerea mea este că nişte cătuşe la încheieturi sunt total lipsite de eleganţă. Ne vedem peste câteva minute. Trimite carul de televiziune. Anunţă reţelele de televiziune.

— Iar?

— Cred că este foarte important ca naţiunea să afle de acest *modus operandi* al guvernului.

Branson închise telefonul.

În rulota de comunicaţii de lângă Presidio, Hendrix închise şi el telefonul şi se uită la cei şase oameni strânşi în jurul lui. I se adresă lui Hagenbach.

— Ei bine, ai auzit. Hansen e mort. De fapt, nu e greşeala nimănui. De unde să ştim că avea probleme cu inima? Şi cum – şi de ce – nu a ştiut nimeni de asta?

Hagenbach spuse, cu efort:

— Eu am ştiut. Ca aproape toţi oficialii superiori ai guvernului, Hansen era extrem de secretos cu sănătatea lui fizică. A fost în Bethesda de două ori în ultimele nouă luni, iar a doua oară a fost o chestie riscantă. S-a raportat că a fost tratat pentru

suprasolicitare, epuizare. Aşa că, dacă trebuie învinovăţit cineva, cred că eu sunt acela.

— Asta e o prostie şi o ştiţi, zise Quarry. Cine ar fi putut să prevadă asta? Nu e greşeala dumneavoastră şi, categoric, nici a doctorului Isaacs. El ne-a spus că drogul era perfect sigur pentru orice adult sănătos. Nu putem pune la îndoială cuvântul unui om cu reputaţia lui. Nu avea de unde să ştie că Hansen nu era un adult sănătos, şi cu atât mai puţin să anticipeze că acesta va alege o tavă greşită. Şi acum, ce se va întâmpla?

— E evident ce se va întâmpla acum, spuse Hendrix. Noi şapte vom fi înfieraţi în public drept criminali.

Echipa de televiziune sosise în centrul podului, dar pentru moment era inactivă. Cei doi doctori specialişti analizau mâncarea şi, în ciuda prezicerii lui O'Hare, de data aceasta păreau să fie de acord. Preşedintele vorbea încet cu vicepreşedintele. După expresia de pe feţele lor se părea că nu aveau prea multe lucruri despre care să discute.

Branson era singur cu Hendrix, în autocarul prezidenţial.

— Chiar vrei să cred că tu şi Hagenbach nu ştiaţi nimic despre asta? întrebă Branson.

Hendrix răspunse obosit:

— Nimic. Au fost mai multe cazuri de botulină în oraş, în ultimele zile.

Arătă spre televizorul din mijlocul drumului.

— Dacă te-ai uitat cât de cât la televizor, ai auzit despre asta.

Arătă din nou spre furgoneta cu mâncare, unde cei doi doctori lucrau concentraţi.

— Au fost convinşi care este problema încă înainte să sosească.

Se abţinu să adauge că el le spusese doctorilor să nu găsească mai mult de o duzină de cazuri de otrăvire.

— Ai nişte vieţi în mâinile tale, Branson.

— Toţi avem. Du-te la telefon. Cere altă mâncare caldă. Primele trei porţii, alese la întâmplare, vor fi pentru preşedinte, rege şi prinţ. Ai înţeles, nu?

Revson era în ambulanţă, cu O'Hare şi April Wednesday. Ea

stătea întinsă pe pat, acoperită cu o pătură.

— Chiar trebuie să-mi faci asta? spuse ea moleşită.

— Da. Nu-ţi plac instrumentele de tortură.

— Aşa e. Poate că nu eşti chiar un monstru, aşa cum credeam eu. Dar doctorul O'Hare...

— Doctorul O'Hare, aşa cum ar spune el în limba lui natală, este altă mâncare de peşte. Ce a zis Branson?

— Acelaşi cablu. Pe partea golfului, zise ea somnoroasă.

Ochii fetei se închiseră. O'Hare îl luă pe Revson de braţ şi spuse încet:

— Ajunge.

— Cât timp?

— Două ore. Nu mai puţin.

— Stilourile.

O'Hare scoase stilourile de pe carneţelui lui.

— Ştii ce faci?

— Sper.

Revson se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Vei fi interogat.

— Ştiu. Vrei şi lanterna?

— Mai târziu.

Kylenski era cel mai în vârstă dintre cei doi doctori care examinaseră tăvile cu mâncare.

— Colegul meu şi cu mine am găsit douăsprezece tăvi infectate, îi spuse el lui Branson.

Branson se uită la Van Effen şi apoi din nou la Kylenski.

— Numai atât? Douăsprezece? Nu şaptesprezece?

Kylenski avea barbă cenuşie, mustaţă cenuşie şi o privire aristocratică acvilină.

— Douăsprezece. Mâncare stricată. Un gen de botulină. Nici măcar nu e nevoie să o guşti. E suficient să o miroşi. Sau, cel puţin pentru mine e suficient. Se pare că nu a fost şi cazul lui Hansen.

— Letală?

— În mod normal, nu, în această concentraţie. Nu mâncarea infectată l-a ucis pe Hansen. Cel puţin nu direct. Dar, aproape sigur, a fost responsabilă de reactivarea bolii îndelungate şi grave

de inimă, ceea ce a dus la moartea lui.

— Care ar fi fost efectul asupra unui adult cu o sănătate normală?

— Incapacitare. Vomitări violente, posibil hemoragii stomacale, insconştienţă sau ceva apropiat de asta.

— Deci, omul respectiv ar fi devenit destul de neajutorat?

— Incapabil să acţioneze. Foarte probabil, incapabil chiar şi să gândească.

— Ce perspectivă splendidă. Pentru unii.

Branson se uită din nou la Van Effen.

— Ce crezi?

— Cred că vreau să ştiu ceea ce vreţi să ştiţi şi dumneavoastră.

Van Effen se întoarse spre Kylenski.

— Această otravă, sau ce este ea – a putut fi introdusă în mod deliberat?

— Cine naiba ar fi făcut aşa ceva?

— Răspundeţi la întrebare, zise Branson.

— Orice doctor specializat în acest domeniu, orice cercetător, chiar şi un asistent de laborator competent, pot produce cultura de toxină necesară.

— Dar era nevoie de un doctor sau de cineva asociat în vreun fel cu profesia de medic? Adică era nevoie de cunoştinţe medicale şi de facilităţi de laborator?

— În mod normal, da.

Branson îi spuse însoţitorului furgonetei:

— Ieşi din spatele bufetului, Tony.

Tony se apropie. Teama de pe faţa lui nu putea fi confundată.

— Nu e chiar atât de cald, Tony, spuse Branson. De fapt, se face chiar răcoare. De ce transpiri?

— Nu-mi place toată această violenţă şi armele.

— Nimeni nu te-a ameninţat cu violenţa şi nu a îndreptat vreo armă spre tine, deşi nu sunt sigur că asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat, Tony. Eu sugerez că suferi de conştiinţă vinovată.

— Eu? Conştiinţă?

Tony îşi şterse fruntea. Dacă nu conştiinţa îl deranja, atunci era sigur vorba de altceva.

— Pentru Dumnezeu, domnule Branson…

— Basmele sunt basme, dar ele nu presupun atâtea coincidenţe în acelaşi timp. Numai un prost ar accepta asta. Trebuie să existe un mod de a identifica tăvile. Care este acest mod, Tony?

— De ce nu-l laşi în pace, Branson?

Vocea vicepreşedintelui era în acelaşi timp aspră şi dispreţuitoare.

— E un simplu şofer de furgonetă.

Branson îl ignoră.

— Cum trebuiau identificate farfuriile?

— Nu ştiu! Nu ştiu! Nici măcar nu ştiu despre ce vorbiţi!

Branson se întoarse spre Kowalski şi Peters.

— Aruncaţi-l în Golden Gate.

Vocea lui era la fel de uniformă şi indiferentă ca oricând.

Tony scoase un sunet animalic, dar nu opuse nici o rezistenţă când Kowalski şi Peters îl luară de câte un braţ şi începură să-l tragă de acolo. Tenul lui deveni cenuşiu şi pe faţă îi curgeau râuleţe de sudoare. Când vorbi, vocea lui era un croncănit aspru şi năucit.

— Să mă arunce de pe pod! Asta este crimă! Crimă! Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu…

— În continuare o să-mi spui că ai nevastă şi trei copii, spuse Branson.

— Nu am pe nimeni.

Tony dădu ochii peste cap şi picioarele i se înmuiară, aşa încât fu nevoie să fie târât peste drum. Vicepreşedintele şi Hendrix porniră să intercepteze acel trio. Se opriră când Van Effen îşi ridică Schmeisser-ul.

Van Effen i se adresă lui Branson:

— Dacă ar exista un mod de identificare al acestor farfurii, asta ar fi o informaţie importantă şi periculoasă. I-aţi încredinţa lui Tony o astfel de informaţie?

— Niciodată. Suficient?

— Va spune tot ce ştie. Presupun că nu prea multe.

Ridică vocea şi zise:

— Aduceţi-l înapoi.

Tony fu adus înapoi şi eliberat. Se prăbuşi epuizat pe drum, se

luptă să se ridice în picioare şi se agăţă tremurând de vagonetul cu mâncare. Vocea lui era la fel de zguduită ca corpul lui tremurător.

— Nu ştiu nimic despre acele tăvi. Vă jur!

— Spune-ne ce ştii.

— M-am gândit că e ceva în neregulă atunci când mi-au încărcat mâncarea în furgonetă.

— La spital?

— La spital? Eu nu lucrez la spital. Eu lucrez la Selznick's.

— Îi cunosc. Cei care furnizează mâncare pentru activităţi în aer liber. Da?

— Mi s-a spus că mâncarea e gata şi să mă duc acolo. De obicei încarc şi plec în cinci minute. Dar acum a durat trei sferturi de oră.

— Ai văzut pe cineva de la spital, când aşteptai la Selznick's?

— Nu.

— Vei mai trăi puţin, Tony. Asta dacă nu mănânci blestemata aia de mâncare.

Branson se întoarse spre O'Hare.

— Asta înseamnă că rămâneţi dumneavoastră şi fragila domnişoară Wednesday.

— Vrei să insinuezi că vreunul dintre noi a adus instrucţiuni secrete de la presupuşii otrăvitori?

În vocea lui O'Hare era mai mult dispreţ decât mirare.

— Da. Să vină domnişoara Wednesday.

— Las-o în pace, spuse O'Hare.

— Ia spune: cine comandă aici?

— Atunci când e vorba de un pacient al meu, eu. Dacă o vrei aici, va trebui să o cari pe sus. Doarme în ambulanţă, sub sedative. Nu poţi să mă crezi pe cuvânt?

— Nu. Kowalski, du-te şi verifică. Ştii cum, două degete înfipte în abdomen.

Kowalski se întoarse în zece secunde.

— Doarme tun.

Branson se uită la O'Hare.

— Ce convenabil. Poate că nu ai vrut să fie supusă unui interogatoriu?

— Eşti un prost psiholog, Branson. După cum ştii, domnişoara

Wednesday nu este croită după tiparul unei eroine. Crezi că i-ar fi încredinţat cineva nişte informaţii vitale?

Branson nu răspunse.

— În afară de asta, singurul lucru bun despre tine care s-a spus este acela că nu molestezi femei.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus şeful Poliţiei, Hendrix. Pare să ştie foarte multe despre tine.

— Confirmi asta, Hendrix?

Hendrix răspunse scurt:

— De ce nu?

— Atunci rămâi dumneata, doctore, zise Branson.

— Ca suspect principal? Îţi pierzi controlul, Branson.

Făcu semn spre cadavrul lui Hansen, acoperit cu un cearceaf, pe o targă.

— Nu vreau să o fac pe sfântul, dar ca doctor, slujba mea e să salvez vieţi, nu să le iau. Nu vreau să fiu eliminat din Registrul Medicilor. De altfel, nu am părăsit ambulanţa, de la sosirea rulotei cu mâncare. Nu puteam să identific blestematele tale de tăvi şi să fiu în ambulanţă, în acelaşi timp.

— Kowalski? spuse Branson.

— Pot garanta asta, domnule Branson.

— Dar ai vorbit cu câteva persoane, după ce te-ai întors şi înainte să sosească rulota cu mâncare.

— A vorbit, spuse Kowalski. Cu destul de mulţi. La fel şi domnişoara Wednesday.

— Pe ea s-o lăsăm de-o parte. Cu cine a vorbit bunul nostru doctor, aici de faţă?

— Cu destul de mulţi.

— Cu cineva în particular? Adică o convorbire mai lungă, ceva de genul acesta?

— Da.

Kowalski părea să fie un observator extrem de capabil sau să aibă o memorie neplăcut de bună. Sau ambele.

— De trei ori. De două ori cu domnişoara Wednesday…

— Las-o pe doamnă. Ea a avut destul timp să vorbească cu el în ambulanţă, pe drumul spre spital sau la întoarcere. Altcineva?

— Revson. O discuţie lungă.

— Ai auzit ceva?

— Nu. Eram la treizeci de metri depărtare şi în direcţie opusă bătăii vântului.

— Şi-au dat ceva unul celuilalt?

— Nu.

Kowalski era categoric.

— Despre ce aţi vorbit? îl întrebă Branson pe O'Hare.

— Privilegiu profesional.

— Adică să-mi văd de treaba mea, nu?

O'Hare nu spuse nimic. Branson îl privi pe Revson.

— Eu nu am privilegii medicale, zise Revson. Despre bani şi regi. Am vorbit cu cel puţin treizeci de persoane, inclusiv cu oamenii tăi, de când am sosit. De ce singularizezi acest caz?

— Speram să-mi spui tu asta.

— Nu e nimic de spus.

— Eşti destul de calm, nu?

— O conştiinţă curată. Ar trebui să încerci şi tu asta cândva.

— Domnule Branson, interveni din nou Kowalski. Revson a avut o discuţie lungă şi cu generalul Cartland.

— Oh. Tot despre bani şi regi, domnule general?

— Nu. Am discutat despre posibilităţile de a arunca de pe acest pod unele elemente indezirabile.

— Dacă o spuneţi dumneavoastră, pot să o cred. A fost o discuţie fructuoasă?

Cartland îl privi rece şi nu răspunse.

Branson se uită gânditor la Van Effen.

— Am sentimentul, doar un sentiment, ţine cont, că avem un spion în mijlocul nostru.

Van Effen se uită la el cu faţa lui impasibilă şi nu spuse nimic.

Branson continuă:

— Cred că îl putem elimina din calcule pe doctor. În afară de faptul că i-am verificat scrisorile de acreditare, am senzaţia ciudată că există un agent profesionist pe acest pod. Asta îl exclude din nou pe O'Hare, care este aici din întâmplare, oricum. Ai aceeaşi senzaţie ca şi mine?

— Da.

— Cine?

Van Effen nu ezită.

— Revson.

Branson îi făcu semn lui Chrysler.

— Revson pretinde că este corespondent acreditat al ziarului *The Times* din Londra. Cât ar dura să verifici asta?

— Folosind consola de telecomunicaţii prezidenţială?

— Da.

— Câteva minute.

— Presupun că vă aşteptaţi să mă arăt indignat, dar nu are rost să mă obosesc, zise Revson. De ce eu? De ce presupui că este unul dintre ziarişti? De ce nu unul dintre oamenii tăi?

— Pentru că i-am ales personal.

— La fel cum şi-a ales şi Napoleon mareşalii. Şi aminteşte-ţi câţi dintre ei s-au întors împotriva lui, în final. Cum te poţi aştepta de la o loialitate plină de devotament din partea unei bande de ticăloşi ca aceştia, oricât de personal i-ai fi ales, nu înţeleg.

— Deocamdată ne ocupăm de tine, spuse liniştitor Van Effen.

Îl atinse pe Branson pe braţ şi îi arătă spre vest.

— S-ar putea să nu avem prea mult timp.

— Ai dreptate.

Nori întunecaţi, de rău augur, se apropiau dinspre Pacific, deşi păreau să se afle încă la kilometri depărtare.

— Publicului nu i-ar plăcea deloc să-şi vadă preşedintele şi vicepreşedintele, ca să nu mai vorbim de prietenii lor arabi, stând uzi într-o furtună. Spune-i lui Johnson să aranjeze camerele şi decorul.

Aşteptă gânditor ca Van Effen să facă asta şi după aceea merse împreună cu el spre locul unde Revson stătea singur.

— Revson mi-a spus că i-ai cercetat deja aparatul de fotografiat, îi spuse Branson lui Van Effen.

— Da. Dar nu l-am desfăcut bucăţi.

— Poate că ar trebui.

— Sau poate că nu ar trebui.

Pentru prima dată, Revson se arătă mânios.

— Ştiţi că este nevoie de o pregătire de cinci ani ca să învеţi cum să asamblezi un astfel de aparat? Aş prefera să-l ţineţi la voi cât va dura toată chestia asta, decât să-l distrugeţi.

— Eu cred că mergi la cacealma, spuse Branson.

— Sunt de acord, îi spuse Van Effen lui Revson, aproape

alinător. O să-l punem pe Chrysler s-o facă. El este cel mai genial mecanic pe care-l cunosc. Va rămâne intact.

Apoi, i se adresă lui Branson:

— I-am mai percheziţionat şi geanta, tapiţeria scaunului, sub scaun şi compartimentul de bagaje de deasupra. Curate.

— Percheziţionează-l şi pe el.

— Pe mine?

Pe faţa lui Revson se citea o agresivitate destul de pronunţată.

— Am fost deja percheziţionat.

— Dar numai în căutare de arme.

Dacă Revson ar fi ascuns fie şi un bob de orez, inclusiv în căptuşeala hainelor, Van Effen l-ar fi găsit. În afară de chei, monezi şi un cuţitaş inofensiv, nu găsiră decât hârtii.

— Nimic neobişnuit, spuse Van Effen. Permis de conducere, asigurare socială, cărţi de credit, cărţi de acreditare pentru presă…

— Cărţi de acreditare, spuse Branson. Îl identifică vreuna ca lucrând pentru *Times?*

— Iat-o.

Van Effen îi întinse cartea de vizită lui Branson.

— Mie mi se pare destul de autentică.

— Dacă este cine sau ce credem noi că este, e improbabil să fi angajat un falsificator de doi bani.

Îi întinse înapoi cartea de acreditare, cu o uşoară încruntătură pe faţă.

— Altceva?

— Da.

Van Effen deschise un plic lung.

— Un bilet de avion. Pentru Hong Kong.

— Are data de mâine?

— Da. De unde aţi ştiut?

— Mi-a spus el. Deci, ce crezi?

— Nu ştiu.

Pentru o clipă, când Van Effen pipăi neatent stilourile lui Revson, el şi Branson fură doar la un fir de păr de moarte. Dar Van Effen, cu mintea la altceva, puse capacele la loc şi deschise paşaportul lui Revson. Răsfoi rapid paginile.

— E clar că se plimbă mult. O mulţime de vize din Asia de Sud-Est, ultima în urmă cu doi ani. O grămadă de ştampile din Orient. Nu prea multe europene sau din Londra, dar asta nu înseamnă nimic. Vameşii de la paşapoarte din Anglia şi din cea mai mare parte a Europei pun ştampile pe paşapoarte numai dacă fac exces de zel. Cum vi se par toate astea?

— Se leagă cu ceea ce pretinde el, cu ceea ce mi-a spus. Tu?

— Dacă el e tipul cel rău, aş numi asta o acoperire exagerată. De ce nu din Milwaukee? Sau din San Francisco?

— Eşti din San Francisco? întrebă Branson.

— Prin adopţie.

— Cine ar petrece zece ani călătorind prin lume, doar ca să-şi stabilească un trecut, un alibi ca acesta? întrebă Van Effen.

Chrysler se apropie. Branson îl privi puţin surprins.

— Gata deja?

— Preşedintele are o linie directă cu Londra. Sper că nu vă deranjează. Revson e curat. Este corespondent acreditat al lui *Times* din Londra.

— Branson vrea să-mi desfaci bucăţi aparatul de fotografiat, îi spuse Revson lui Chrysler. Există o bombă cu ceas sau un transmiţător radio înăuntru. Ai grijă să nu te arunci singur în aer. După aceea, ar fi bine să reuşeşti să-l faci la loc.

Chrysler se uită la Branson, care aprobă din cap. Chrysler zâmbi, luă aparatul şi plecă.

— Asta e tot? întrebă Revson. Sau vrei să-mi deşurubez şi tocurile false?

Branson nu se arătă amuzat.

— Tot nu sunt satisfăcut. De unde să ştiu că Kylenski nu este înţeles cu otrăvitorii? De unde să ştiu că nu a primit instrucţiuni să găsească numai douăsprezece tăvi otrăvite, ca să ne adoarmă suspiciunile? Ar fi trebuit să fie şaptesprezece tăvi. Ar fi trebuit – trebuie să existe cineva pe pod capabil să le identifice. Vreau ca tu, Revson, să guşti dintr-una dintre tăvile declarate bune de Kylenski.

— Vrei ca eu… vrei să mă omori pe mine cu botulină, în eventualitatea în care Kylenski a făcut o greşeală? Să fiu al naibii dacă o fac. Nu sunt un cobai uman.

— Atunci o să încercăm câteva dintre ele pe preşedinte şi pe

prietenii lui arabi. Cobai regali, dacă vrei. Asta ar trebui să intre în istoria medicinei. Dacă se opun, o să-i hrănim cu forţa.

Revson tocmai vroia să sublinieze faptul evident că, la fel de bine, ar fi putut să-l forţeze şi pe el să mănânce, dar se răzgândi imediat. Cartland nu avusese încă ocazia să îi informeze pe cei din autocarul prezidenţial cum puteau fi identificate tăvile otrăvite. În afară de O'Hare, el era singurul care putea face asta. Revson întoarse palmele în sus:

— Dumnezeu ştie cum te simţi după aceea, dar mă încred în cei doi doctori de aici. Dacă ei spun că sunt atâtea tăvi necontaminate, atunci îi cred. Aşa că poţi să ai cobaiul plebeu pe care l-ai vrut.

Branson îl privi cu atenţie.

— De ce te-ai răzgândit?

Revson spuse, pe un ton conversaţional:

— Ştii, Branson, eşti mult prea suspicios. După expresia locotenentului tău, Van Effen, aş spune că e de acord cu mine.

Nu era nimic rău să plaseze sămânţa neînţelegerii între ei, îşi spuse Revson.

— Unii oameni ar putea interpreta asta ca un semn de slăbiciune sau de nesiguranţă. Sunt de acord pentru că nu am încredere în instinctul tău. Există o fisură în orice armură. Am început să cred că încrederea ta în propria infailibilitate s-ar putea să se bazeze pe un teren nesigur. În plus, de plebei te poţi dispensa. De preşedinţi şi regi, nu.

Branson îi acordă zâmbetul lui încrezător şi se întoarse spre Tony.

— Pune pe bufet zece tăvi necontaminate.

Tony execută ordinul.

— Şi acum, Revson, pe care vrei să o guşti?

— Eşti alunecos, Branson. Încă mă mai bănuieşti că aş putea identifica tăvile otrăvite. Ce ar fi să alegi tu pentru mine?

Branson aprobă din cap şi arătă spre una dintre tăvi. Revson înaintă, ridică tava indicată şi o mirosi încet şi cu prudenţă. Îşi mişcă încet vârfurile degetelor şi nu găsi nici o indentaţie pe partea inferioară a mânerelor de plastic. Tava era curată. Luă o lingură, o înfipse în centrul a ceea ce părea a fi musaca de cartofi şi gustă carnea. Se strâmbă, mestecă, înghiţi, apoi repetă

procesul. Puse jos tava, dezgustat.

— Nu e pe gustul tău? întrebă Branson.

— Dacă aş fi fost într-un restaurant, aş fi trimis-o înapoi la bucătărie. Mai mult, aş fi dus-o eu acolo şi aş fi vărsat-o în capul bucătarului – deşi persoana care a făcut asta nu poate fi numit bucătar.

— Crezi că e contaminată?

— Nu. Doar al naibii de prost gătită.

— Poate că vrei să mai guşti una?

— Nu, n-aş vrea. De altfel, ai spus o singură probă.

Branson zise, cu un glas persuasiv.

— Haide. Fii cooperant.

Revson se încruntă, dar cooperă. Şi tava următoare era curată. Execută acelaşi spectacol şi abia terminase, când Branson îi întinse o altă tavă.

Aceasta avea zimţi pe partea inferioară a mânerului.

Revson desfăcu plasticul, mirosi bănuitor, gustă puţin şi o scuipă imediat.

— Nu ştiu dacă e contaminată sau nu, dar are un gust şi un miros mai rău decât cele dinainte. Dacă este posibil aşa ceva.

Împinse tava sub nasul lui Kylenski, care o mirosi şi apoi i-o trecu colegului lui.

— Ei bine? întrebă Branson.

Kylenski era ezitant.

— S-ar putea. Un caz marginal, la limită. Ar fi nevoie de un test în laborator.

Se uită gânditor la Revson.

— Fumezi?

— Nu.

— Bei?

— Numai la onomastici şi funeralii.

— Asta ar putea fi explicaţia, zise Kylenski. Unii nefumători şi nebăutori pot avea un simţ extrem de acut al gustului şi mirosului. E evident că Revson e unul dintre aceştia.

Fără să consulte pe nimeni, Revson examină alte şase tăvi. Le împinse pe toate deoparte şi îi spuse lui Branson.

— Vrei părerea mea, atât cât valorează ea?

Branson aprobă din cap.

— Cea mai mare parte a acestor tăvi – nu toate, dar majoritatea – sunt contaminate. La unele e doar o bănuială. Altele put de-a binelea. Eu cred că tot blestematul ăsta de lot e contaminat. În diverse grade.

Branson se uită la Kylenski.

— E posibil?

Kylenski părea jenat.

— Se întâmplă. Botulina poate varia ca grad de concentraţie. Anul trecut, în New England, au fost afectate două familii. Zece în total. Printre altele, mâncaseră sandvişuri. Din nou microbul botulinei. Cinci au murit, doi au fost uşor bolnavi, trei au fost neafectaţi. Dar pe sandvişuri se găsise acelaşi pateu.

Branson şi Van Effen se traseră deoparte.

— Suficient? întrebă Van Effen.

— Vrei să spui că nu are rost să mai continuăm cu chestia asta?

— Riscaţi să vă pierdeţi credibilitatea, domnule Branson.

— Sunt de acord. Nu sunt mulţumit, dar sunt de acord. Problema este că, de fapt, nu avem decât cuvântul lui Revson pentru asta.

— Dar a identificat douăzeci de tăvi contaminate, în total: mai multe decât era necesar.

— Cine spune asta? Revson?

— După toate dovezile, tot nu-l credeţi?

— E prea calm, prea relaxat. E evident că e bine pregătit, extrem de competent – şi sunt al naibii de sigur că nu în fotografie.

— S-ar putea să se ocupe şi de asta.

— Nu m-aş mira.

— Deci veţi trata acest caz ca pe o otrăvire intenţionată?

— În faţa publicului nostru telespectator? Cine să mă contrazică? Există un singur microfon, şi va fi în mâna mea.

Van Effen se uită spre turnul sudic.

— Furgoneta cu mâncare numărul doi e pe drum.

Branson adună pe poziţii camerele de televiziune, pe onoraţii invitaţi, reporterii şi fotografii într-un timp foarte scurt. Nori de ploaie negri se apropiau constant de ei dinspre vest. Printre cei

aşezaţi, singura schimbare în compoziţie era aceea că scaunul lui Hansen fusese ocupat de vicepreşedinte. Camerele începură să filmeze şi Branson, aşezat lângă Preşedinte, vorbi la microfon.

— Îi chem pe telespectatorii din America şi din lume să fie martorii unei crime atroce care a fost comisă pe acest pod acum o oră, o crimă datorită căreia sunt sigur că vă voi convinge că nu toţi criminalii sunt cei aflaţi în afara legii. Vă rog să vă uitaţi la acest bufet cu mâncare. Aşa cum vedeţi, este acoperit cu tăvi cu mâncare. Tăvi cu mâncare inofensive, chiar dacă nu prea apetisante, s-ar spune, de genul celor servite pasagerilor de marile linii aeriene. Dar sunt ele cu adevărat inofensive?

Se întoarse spre omul de lângă el şi camera se focaliză asupra lor.

— Acesta este doctorul Kylenski, expert şef în medicina legală, pe coasta de vest. Un specialist în otrăvuri. Sunt inofensive aceste tăvi, doctore Kylenski?

— Nu.

— Va trebui să vorbiţi mai tare, doctore.

— Nu. Nu sunt inofensive. Unele dintre ele sunt contaminate.

— Câte dintre ele?

— O jumătate, poate mai multe. Nu am resurse de laborator la îndemână.

— Contaminate. Asta înseamnă infectate. Cu ce sunt infectate, doctore?

— Cu un virus. Botulină. O sursă gravă a unei forme de intoxicaţie alimentară.

— Cât de gravă? Poate fi mortală?

— Da.

— În mod frecvent?

— Da.

— În mod normal apare natural – la mâncarea stricată, lucruri de genul acesta?

— Da.

— Dar se poate fabrica sintetic sau artificial o astfel de cultură într-un laborator?

— Asta este o exprimare destul de vagă.

— Ne adresăm în principal neprofesioniştilor.

— Da.

— Şi poate fi injectată sintetic în mâncare deja preparată, care altfel ar fi inofensivă?

— Presupun că da.

— Da sau nu?

— Da.

— Mulţumesc, doctore Kylenski. Asta e tot.

Revson, tot fără aparatul lui de fotografiat, stătea lângă ambulanţă, cu O'Hare.

— Pentru o persoană care nu a fost niciodată într-un tribunal, Branson pare să se descurce destul de bine ca procuror.

— Totul se datorează televizorului.

Branson continuă:

— Trebuie să spun tuturor celor care priviţi că autorităţile – armată, poliţie, FBI, guvern sau alte organizaţii – au făcut o încercare deliberată de a ucide sau cel puţin a incapacita pe aceia dintre noi care am pus stăpânire pe grupul prezidenţial şi pe acest pod. Trebuie să se afle pe acest pod cineva care să ştie cum să identifice tăvile otrăvite şi să aibă grijă ca ele să ajungă în mâinile potrivite – adică în ale mele şi ale colegilor mei. Din fericire, încercarea a eşuat, dar a existat totuşi o victimă, pe care o voi menţiona mai târziu. Până atunci, o să vă atrag atenţia asupra faptului că a sosit a doua furgonetă cu mâncare.

O cameră oferi imediat această imagine telespectatorilor.

— Pare incredibil ca autorităţile să fie atât de obtuze încât să încerce aceeaşi mişcare din nou, dar, pe de altă parte, ele s-au dovedit deja incredibil de obtuze. Aşa că vom alege trei tăvi la întâmplare şi le vom oferi preşedintelui, regelui şi prinţului. Dacă ei vor supravieţui, vom presupune că mâncarea este necontaminată. Pe de altă parte, dacă se vor îmbolnăvi – sau mai rău – lumea va şti că vina nu îmi poate fi atribuită mie. Suntem în contact radio-telefonic permanent cu autorităţile militare şi ale poliţiei, de pe mal. Au un minut să ne spună dacă mâncarea este contaminată sau nu.

Primarul Morrison se ridică în picioare. Van Effen îşi înălţă puţin Schmeisser-ul, dar Morrison îl ignoră şi i se adresă lui Branson:

— În afară de umilinţa adusă preşedintelui şi invitaţilor lui regali, nu ai putea alege pe cineva aflat puţin mai jos pe scară ierarhică, pentru experimentul acesta?

— Cum aţi fi dumneavoastră?

— Cum aş fi eu.

— Dragul meu primar, curajul dumneavoastră personal nu poate fi pus la îndoială. Acesta este bine cunoscut. Nu însă şi inteligenţa. Dacă trebuie să supunem pe cineva testului, atunci o vom face cu cei trei oameni care probabil că sunt cele mai importante persoane din Statele Unite, astăzi. Dispariţia lor prematură din scenă ar produce un efect inhibitor maxim asupra potenţialilor otrăvitori. Pe vremuri, sclavii gustau mâncarea conducătorilor lor. Mi se pare destul de amuzant ca rolurile să fie inversate. Vă rog să staţi jos.

— Ticălos megaloman, spuse Revson.

O'Hare aprobă din cap.

— Este mai mult de atât. Ştie al naibii de bine că şansele ca mâncarea să fie otrăvită sunt infime, şi totuşi continuă jocul. Nu numai că savurează propriul spectacol, dar îi dă o nuanţă de sadism, mai ales prin umilirea preşedintelui.

— Crezi că e bolnav? Mental? Cu certificat?

— Nu sunt psihiatru. Ar fi putut obţine tot ce vrea fără acest teatru şi fără spectacole de televiziune. Ceea ce este sigur este că are ceva împotriva societăţii în general şi a preşedintelui, în particular. Desigur, vrea banii, dar mai vrea şi altceva. Să devină o vedetă pe plan naţional – sau internaţional.

— În cazul acesta, a început bine. De fapt, a mers cât de departe se putea. Iar acum pare că răzbună totul. Dumnezeu ştie ce.

Se uitară cum trei tăvi cu mâncare erau aduse spre şirurile de scaune.

— Crezi că vor gusta chestia aia? întrebă O'Hare.

— O vor mânca. În primul rând, nu vor suporta umilinţa de a fi hrăniţi cu forţa în faţa a milioane de telespectatori. Curajul preşedintelui este cunoscut – îţi aminteşti dosarul lui din timpul celui de-al doilea război mondial, în Pacific. Mai mult, ca preşedinte trebuie să dea un exemplu naţiunii – dacă refuză să

mănânce, în timp ce prietenii lui petrolişti o fac, va fi ca şi mort la alegerile următoare. La fel, prietenii petrolişti îşi vor pierde obrazul, dacă preşedintele mănâncă şi ei nu.

Mâncară cu toţii. După ce Chrysler făcu un semn negativ din autocarul prezidenţial, Branson făcu semn cu capul spre tavă. Preşedintele – inevitabil, el nu era un om care să se lase dominat de cineva – îşi luă furculiţa şi cuţitul. Nu se putea spune că mânca cu o poftă nereţinută, dar mesteca destul de convins şi îşi termină mai mult de jumătate din mâncare înainte să lase jos tacâmurile.

— Ei? zise Branson.

— Nu aş oferi-o invitaţilor mei de la Casa Albă, dar este acceptabilă.

În ciuda umilinţei adânci pe care o simţea, preşedintele îşi păstrase un *sang-froid* rezonabil.

— Puţin vin nu ar fi stricat.

— Veţi primi cât doriţi, în câteva clipe. Totodată, îmi imaginez că mulţi oameni se vor simţi fortificaţi, destul de curând. Între timp, dacă mai sunteţi interesaţi, vă anunţ că vom fixa a doua fâşie de explozibili la ora nouă, mâine dimineaţă. Ora din San Francisco, bineînţeles. Iar acum, îndreptaţi camera spre targa de acolo.

Doi oameni stăteau în picioare la capătul unei tărgi acoperite cu un cearceaf. La un ordin al lui Branson, traseră la o parte porţiunea de sus a pânzei. Camerele prinseră în prim-plan faţa palidă şi descompusă a mortului, menţinură imaginea zece secunde interminabile şi apoi se întoarseră din nou spre Branson.

— John Hansen, ministrul energiei, spuse acesta. Declarat mort în urma otrăvirii cu botulină. Poate pentru prima dată în istorie, un criminal căutat de poliţie acuză autorităţile legale de crimă. Crimă de gradul doi, dar totuşi crimă.

Hagenbach îşi dădu frâu liber furiei. Puteau fi identificate fraze de genul „diavol, nebun, macabru, ticălos mârşav”, dar restul erau de nereprodus. Newson, Carter, Milton şi Quarry tăceau pentru moment, dar feţele lor arătau clar că erau total de acord cu convingerile exprimate de Hagenbach. Acesta, fiind şi el om, îşi pierdu până la urmă suflul.

— Ne-a făcut să picăm foarte prost, spuse Milton.

În acele circumstanţe, afirmaţia lui reţinută era remarcabilă.

— Prost?

Quarry privi în jur, căutând un alt cuvânt, apoi renunţă.

— Dacă mai face o chestie de genul acesta – dacă *noi* mai facem ceva de genul acesta – Branson va avea toată naţiunea de partea lui. Ce e de făcut în continuare?

— Aşteptăm veşti de la Revson, spuse Hagenbach.

— Revson?

Amiralul Newson părea lipsit de entuziasm.

— Nu prea s-a evidenţiat până acum.

— O sută la unu că nu a fost greşeala lui Revson, zise Hagenbach. Şi să nu uităm că decizia finală a fost a noastră. Suntem cu toţii responsabili, domnilor.

Rămaseră aşezaţi în jurul mesei, împovăraţi de acea responsabilitate intolerabilă, fiecare dintre ei fiind un Atlas care purta pe umeri propria lui lume.

Capitolul 9

Pe podul Golden Gate, evenimentele serii se desfăşurară destul de rapid, dar într-o manieră ordonată. Mai întâi apăru o ambulanţă specială, care luă targa pe care se afla cadavrul lui Hansen. Fu executată o autopsie, care se dovedi o pierdere de timp, dar se pare că era obligatorie, prin lege, atunci când o persoană murea în circumstanţe neobişnuite. Doctorul Kylenski şi colegul lui însoţiră ambulanţa, ceea ce era evident că le făcea plăcere. Reporterii, captivii şi paznicii lor serviră masa de seară, primele două categorii cu o lipsă de apetit sesizabilă, dar explicabilă, dar cu o sete – la fel de sesizabilă şi de explicabilă – atât de pronunţată, încât fu necesară comandarea unor provizii suplimentare de lichide. Plecară şi cele două caruri de televiziune şi, la scurt timp după aceea, cele două furgonete cu mâncare. Ultimii care plecară fură vicepreşedintele Richards şi Hendrix.

Vicepreşedintele petrecuse mult timp într-o discuţie lungă şi cu adevărat particulară cu preşedintele, la fel cum făcuseră şi generalul Cartland şi Hendrix. Branson observase cu amuzament ambele cupluri, dar nu le acordase prea multă atenţie. După expresiile lor sumbre şi deprimate, era clar că discuţiile fuseseră total infructuoase. Nici nu se putea aştepta la un alt rezultat. Era posibil şi ca Branson să fi simţit o oarecare euforie, după efectul dramatic al ultimei lui transmisiuni televizate – nu-ţi puteai da seama de asta după expresia feţei lui.

Branson se apropie de Kowalski, chiar în timp ce Richards şi Hendrix se îndreptau spre maşina de poliţie care-i aştepta.

— Ei bine?

— Garantez cu viaţa, domnule Branson. I-am supravegheat în permanenţă pe Hendrix şi pe vicepreşedinte. Revson nu s-a apropiat nici o clipă la mai puţin de douăzeci de metri de ei.

Branson sesiză că Kowalski, un tânăr cu adevărat strălucit, îl privea cu o expresie de curiozitate abia înfrânată. Branson îi oferi obişnuitul lui zâmbet gol, abia schiţat.

— Te întrebi ce mă deranjează la Revson?

— Nu mă întreb, domnule. Sunt interesat. Vă cunosc de trei ani, domnule. N-aş fi crezut că sunteţi genul căruia să i se năzare din senin.

— Nu?

Branson se întoarse şi îi strigă lui Richards.

— Aşteptaţi.

Apoi i se adresă din nou lui Kowalski:

— Ce vrea să însemne asta?

— Ei bine, Revson. A fost percheziţionat amănunţit. A trecut toate testele. Poate că dacă eu şi băieţii am şti ce…

— Toate testele. Cu brio. Poate că mult prea bine. Tu ai fi gustat cinele acelea încântătoare cu botulină?

— Nu, pe legea mea.

Ezită şi completă:

— Hm, dacă ar fi fost un ordin al dumneavoastră…

— Şi cu o armă la spate?

Kowalski nu spuse nimic.

— Revson nu primeşte ordine de la mine, zise Branson. Şi nu a avut nici o armă la spate.

— Poate că primeşte ordine de la altcineva.

— Poate că da. Ţine-l sub supraveghere, Kowalski.

— Chiar dacă va trebui să stau treaz toată noaptea.

— Ştii, cred că aş aprecia asta.

Branson se îndreptă spre maşina de poliţie. Kowalski rămase în urmă, privindu-l gânditor.

Vicepreşedintele şi Hendrix stăteau nerăbdători lângă uşile deschise ale maşinii de poliţie. Branson se apropie şi spuse:

— Nu aţi uitat termenul limită, nu-i aşa, domnilor?

— Termenul limită?

Branson zâmbi.

— Nu vă prefaceţi că pricepeţi greu, domnule vicepreşedinte. Transferul anumitor bani în Europa. Jumătate de miliard de dolari – plus, bineînţeles, cheltuielile mele de un sfert de milion. La prânz. Mâine.

Încruntătura îngheţată a lui Richards l-ar fi putut transforma pe loc pe Branson în stană de piatră. Branson rămase neafectat.

— Şi nu uitaţi de clauza de penalizare. Două milioane de dolari pentru fiecare oră de întârziere. Şi, bineînţeles, graţierea totală. Mă aştept ca asta să dureze ceva, presupun că Congresul va fi destul de iritat pe această temă. Dar noi – prietenii mei şi cu mine – ne putem odihni confortabil în Marea Caraibelor, până soseşte graţierea. Vă urez o seară bună, domnilor.

Se îndepărtă şi se opri la uşa deschisă a autocarului din spate. Revson era acolo, punându-şi pe umăr cureaua aparatului de fotografiat, pe care tocmai îl primise de la Chrysler. Acesta din urmă îi zâmbi lui Branson.

— Curat ca lacrima, domnule Branson. Pe cuvântul meu, aş vrea şi eu aşa un aparat.

— Vei putea să-ţi iei o duzină, foarte curând. Mai ai vreun aparat, Revson?

— Da, spuse Revson, oftând. Vrei să ţi-l aduc?

— Aş prefera să nu o faci. Vrei să îl iei tu, Chrysler?

— Cinci rânduri mai în spate, scaunul din interior, zise îndatoritor Revson. Este pe scaun.

Chrysler se întoarse cu aparatul de fotografiat şi i-l arătă lui Branson.

— Un Asahi-Pentax. Am avut şi eu unul. Chestiile astea sunt

atât de pline de echipament electronic miniaturizat, încât nu ai putea ascunde nici o boabă de mazăre înăuntru.

— Presupunând, bineînţeles, că acesta nu e doar o carcasă goală.

— Ah.

Chrysler îl privi pe Revson.

— E încărcat?

Revson negă, clătinând din cap. Chrysler îl deschise, chiar în clipa în care Van Effen ajungea alături de ei, şi se uită la partea din spate a aparatului.

— Este articolul autentic, spuse Chrysler şi închise la loc partea din spate.

Revson îşi luă aparatul şi îi spuse lui Branson, cu un ton la fel de rece ca şi faţa:

— Poate că vrei să te uiţi şi la ceasul meu. Poate e un transmiţător radio tranzistorizat. Toţi investigatorii buni din benzile desenate poartă aşa ceva.

Branson nu spuse nimic. Chrysler îl prinse de încheietură pe Revson şi apăsă butoanele de pe ambele părţi ale ceasului. Apărură nişte cifre roşii luminate, unele indicând data, celelalte ora. Chrysler dădu drumul mâinii lui Revson.

— Digital. Nu ar putea ascunde nici un grăunte de nisip în interiorul lui.

Revson se răsuci pe călcâie cu un dispreţ deliberat şi se îndepărtă. Chrysler intră în autocar.

— Tot sunteţi neliniştit, domnule Branson? spuse Van Effen. De acord, este iritat. Dumneavoastră nu aţi fi, dacă aţi fi fost trecut prin foc, aşa cum l-aţi trecut pe el? De altfel, dacă ar avea ceva de ascuns, nu şi-ar fi arătat atât de deschis animozitatea, ar fi încercat să treacă cât mai neobservat.

— Poate că aşa se aşteaptă să reacţionăm. Sau poate că e curat.

Branson părea gânditor, şi aproape îngrijorat.

— Dar nu pot scăpa de sentimentul că ceva este în neregulă, iar această senzaţie nu m-a înşelat niciodată înainte. Sunt convins, nu mă întreba de ce, că cineva de pe podul acesta are un mijloc de comunicare cu cineva de pe mal. Vreau să fie percheziţionate toate persoanele – inclusiv distinşii noştri oaspeţi

– şi la naiba cu sensibilitatea doamnelor. Fiecare centimetru al lucrurilor lor, fiecare centimetru al autocarelor.

— Imediat, domnule Branson.

În vocea lui Van Effen se simţea consimţământul, dar nu prea mult entuziasm.

— Şi camerele de odihnă?

— Da.

— Şi ambulanţa?

— Cred că la asta voi participa personal, spuse Branson.

O'Hare ridică privirea surprins, când Branson intră în ambulanţă.

— Nu-mi spune că botulina a lovit din nou?

— Nu. Sunt aici ca să percheziţionez ambulanţa.

O'Hare se ridică de pe scaun, cu o faţă încordată.

— Nu permit civililor să-mi atingă instrumentele medicale.

— Acestui civil îi vei permite. Dacă este necesar, îl voi chema pe unul dintre oamenii mei şi, fie sub ameninţarea pistolului, fie legat, îmi vei permite să percheziţionez ambulanţa.

— Şi ce naiba cauţi?

— Asta e problema mea.

— Deci nu te pot opri. Te avertizez că avem destul de multe medicamente periculoase şi echipament chirurgical aici. Dacă te otrăveşti sau îţi tai vreo arteră, doctorul aici de faţă nu o să te ajute.

Branson îi făcu semn cu capul spre April Wednesday, care dormea liniştită pe pat.

— Ridic-o.

— S-o ridic – ce crezi…

— Fă-o imediat sau chem un paznic.

O'Hare ridică corpul uşor al fetei în braţe. Branson bătu cu pumnul în fiecare centimetru al saltelei subţiri, o ridică, se uită sub ea şi zise:

— Aşeaz-o la loc.

Apoi începu o verificare minuţioasă a echipamentului medical din ambulanţă. Ştia exact ce căuta şi nimic din ceea ce vedea nu semăna nici pe departe cu ce spera să găsească. Se uită în jur, luă lanterna suspendată pe peretele ambulanţei, o aprinse şi

învârti partea de sus, deschizând şi apoi închizând obturatorul.

— O lanternă ciudată, O'Hare.

O'Hare spuse, obosit:

— Este o lanternă oftalmică. Toţi doctorii au aşa ceva. Poţi diagnostica diverse boli prin dilatarea pupilelor.

— Asta poate fi util. Vino cu mine.

Branson coborî treptele din spate ale ambulanţei, ocoli prin faţă şi deschise brusc uşa şoferului. Şoferul, care se uita într-o revistă în lumina din ce în ce mai slabă, întoarse capul surprins.

— Ieşi! spuse Branson.

Omul coborî şi Branson, fără să ofere nici o explicaţie, îl percheziţionă temeinic din cap până în picioare. Apoi urcă în cabina şoferului, examină tapiţeria, deschise diverse sertare şi lumină interiorul cu lanterna. Coborî şi îi spuse şoferului:

— Deschide capota motorului.

Şoferul execută ordinul. Branson inspectă cu atenţie compartimentul, tot cu ajutorul lanternei, şi nu găsi nimic care să merite atenţie. Merse din nou în spatele ambulanţei şi urcă. O'Hare îl urmă, luă politicos lanterna din mâna lui Branson şi o puse la locul ei. Branson arătă un tub de metal, prins cu o clamă cu arc.

— Ce este aceea?

O'Hare dădea impresia credibilă a unui om a cărui răbdare se apropia de sfârşit.

— Un spray de împrospătare a aerului.

Era tubul de Prestige fals care conţinea gazul paralizant.

Branson ridică tubul.

— Lemn de santal, spuse el. Ai un gust exotic în materie de parfumuri.

Scutură tubul, ascultă clipocitul dinăuntru şi prinse spray-ul înapoi în clemă. O'Hare spera că umezeala de pe fruntea lui nu era vizibilă.

În fine, Branson îşi îndreptă atenţia spre cutia mare de lemn unsă de pe podea.

— Şi aici ce este?

O'Hare nu răspunse. Branson se uită la el. O'Hare se sprijinea neglijent cu cotul de un dulăpior, pe faţa lui citindu-se un amestec de nerăbdare şi indiferenţă plictisită.

— M-ai auzit, zise Branson cu asprime.

— Te-am auzit. Numai că m-am săturat de tine, Branson. Dacă te aştepţi să-ţi arăt supunere sau respect, atunci eşti nebun. Încep să cred că eşti analfabet. Nu vezi literele acelea mari şi roşii? Acolo scrie „Unitate de intervenţie cardiacă”. Echipament de urgenţă pentru pacienţii care au, sau care se aşteaptă să aibă în curând un atac de cord.

— De ce este sigiliul acela mare şi roşu în faţă?

— Nu este numai un sigiliu roşu. Întreaga unitate este sigilată ermetic. Întreg interiorul acelei cutii şi tot echipamentul pe care îl conţine sunt sterilizate complet înainte de sigilarea cutiei. Nu se injectează un ac nesterilizat în inima sau în apropierea inimii unui pacient.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş sparge sigiliul?

— Ţie, nimic. Numai că ai produce cel mai neiertător păcat din orice spital. Ai face ca întreg conţinutul să fie inutil. Iar după modul în care te porţi, preşedintele este un prim candidat la un atac de cord, în orice clipă.

O’Hare era extrem de conştient de faptul că tubul de spray era la numai câţiva centimetri de mâna lui. Dacă Branson spărgea sigiliul şi începea să caute mai amănunţit, avea intenţia să folosească tubul fără să se mai gândească de două ori. Branson nu prea era genul de persoană de la care să se aştepte să nu recunoască un pistol cu aer comprimat cu cianură, dacă îl vedea.

Faţa lui Branson era total lipsită de expresie.

— Preşedintele…

— Mai curând aş renunţa la licenţă, decât să-i fac vreo asigurare de sănătate preşedintelui. Eu sunt doctor. De două ori înţepăturile tale şi umilirea publică l-au dus într-o stare foarte apropiată de apoplexie. Nu se ştie niciodată, poate a treia oară ai noroc. Dă-i drumul, sparge blestematul acela de sigiliu. Ce mai contează încă o moarte pe conştiinţa ta?

— Nu am fost responsabil de moartea nimănui, în toată viaţa mea.

Branson coborî din ambulanţă, fără să-l mai privească pe O’Hare. Doctorul se duse la uşa din spate şi se uită în urma lui, gânditor. Revson se plimba pe şosea, iar Branson nu îi aruncă nici un cuvânt şi nici o privire, comportament nepotrivit pentru el,

care era adeptul aruncării unor priviri pătrunzătoare, de obicei fără nici un motiv. Revson se uită după el puţin uimit, apoi se apropie de ambulanţă.

— Tocmai ai fost trecut prin măcinătoare? întrebă el.

— Poţi s-o mai spui o dată.

O'Hare vorbea cu convingere.

— Şi tu?

— Nu, eu nu. Eu am fost percheziţionat atât de des că nimeni nu se mai deranjează s-o facă. Cred că au fost destul de meticuloşi cu ceilalţi. Am auzit mai multe ţipete feminine de protest.

Se uită după Branson, care se îndepărta.

— „Creierul" nostru pare neobişnuit de preocupat.

— S-a comportat puţin ciudat când a plecat.

— Evident, doar a lovit în gol.

— Da.

— Nu a investigat containerul tău sigilat – unitatea cardiacă?

— Atunci a început să se poarte ciudat. Sunt destul de sigur că era gata să spargă sigiliul, când i-am explicat că aşa ar desteriliza echipamentul şi l-ar face inutil. I-am mai spus că îl consider pe preşedinte un candidat aproape sigur pentru un atac de cord şi că îl privesc pe el ca principala cauză. Şi atunci a plecat.

— Eu aş zice că e de înţeles. Nu vrea să-şi piardă ostaticul principal.

— Nu asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. A mai spus ceva amuzant când a plecat, că nu a fost responsabil de moartea nimănui, în toată viaţa lui.

— Din câte ştiu eu, e adevărat. Poate că nu a vrut să-şi strice imaginea.

— S-ar putea. S-ar putea.

Dar expresia nedumerită rămăsese pe faţa lui O'Hare.

Van Effen îl privi pe Branson cu o curiozitate care nu i se vedea şi pe faţă.

— Ei bine, cum aţi găsit ambulanţa şi pe bunul doctor? Curaţi?

— Ambulanţa, da. La naiba cu toate. Am uitat efectiv să-l controlez şi pe O'Hare.

Van Effen zâmbi.

— Se întâmplă. Stâlpi de corectitudine morală. Mă duc eu să-l percheziţionez.

— La tine cum a mers?

— Am fost zece şi am fost foarte meticuloşi – şi extrem de rău primiţi. Dacă ar fi existat şi un singur dolar de argint pe podul Golden Gate, l-am fi găsit. Nu am găsit nici unul.

Dar Branson şi oamenii lui căutaseră în locuri greşite şi pe oamenii greşiţi. Ar fi trebuit să-l percheziţioneze pe şeful poliţiei, Hendrix, înainte să părăsească podul.

Hagenbach, Milton, Quarry, Newson şi Carter stăteau în jurul unei mese lungi dreptunghiulare, în vagonul de comunicaţii. Pe un bufet încastrat în perete erau sticle cu lichior şi, judecând după nivelul de lichid din sticle şi din paharele din faţa celor cinci oameni, acestea nu se aflau acolo doar cu scop decorativ. Cei cinci păreau să se concentreze numai asupra a două lucruri: să nu vorbească unul cu celălalt şi să nu se uite unul la celălalt. Fundul paharelor lor părea să exercite o fascinaţie unică. Prin comparaţie, un priveghi obişnuit ar fi putut fi calificat drept o sală de distracţii.

O sonerie sună încet la capătul vagonului. Un poliţist îmbrăcat într-o cămaşă cu mânecă scurtă, aşezat în faţa unei console de telefoane, ridică unul dintre ele şi vorbi încet. Apoi se răsuci şi spuse:

— Domnule Quarry. Washington-ul.

Quarry se ridică în picioare cu aerul unui aristocrat francez care mergea la ghilotină şi se îndreptă spre pupitrul de comunicaţii. Sfârşitul conversaţiei lui fu semnalat de o serie de mormăituri abătute. În cele din urmă, spuse:

— Da, conform planului.

După care se întoarse şi se trânti pe scaunul lui.

— Banii au fost pregătiţi, în caz că vor fi necesari.

— Ţi se pare că nu ar fi necesari? întrebă Milton, cu o voce aspră.

— Trezoreria a mai fost de acord să-i amânăm cu douăzeci şi patru de ore, de mâine la prânz.

Dispoziţia lugubră a lui Milton nu se schimbă.

— Cu cererile de penalizare ale lui Branson, asta înseamnă

alte cincizeci de milioane.

— Un mizilic faţă de ce a cerut.

Milton încercă să zâmbească.

— Poate astfel una din minţile noastre strălucite are timpul să vină cu o idee strălucită.

După care căzură din nou în tăcerea pe care nimeni nu părea dornic să o spargă. Hagenbach se întinse după o sticlă de scotch, se servi şi oferi sticla celorlalţi. Apoi reveniră la inspectarea posomorâtă a paharelor lor.

Sticla nu avea să se odihnească prea mult. Richards şi Hendrix intrară şi, fără să spună nimic, se aşezară greoi pe cele două scaune libere. Mâna vicepreşedintelui se întinse după sticlă doar cu o fracţiune de secundă înaintea celei a lui Hendrix.

— Cum am arătat la televizor în seara asta? întrebă Richards.

— Groaznic. Dar nu mai rău decât noi şapte stând aici, fără să ne vină nici măcar o idee, zise Milton şi oftă. Şapte dintre cele mai inteligente minţi ale guvernului şi forţelor de ordine. Cel mai bun lucru pe care-l facem este să bem scotch. Nu ne vine nici măcar o idee.

— Cred că e posibil să aibă Revson vreuna, spuse Hendrix.

Scoase o bucată de hârtie din interiorul unei şosete şi i-o întinse lui Hagenbach.

— Pentru dumneavoastră.

Hagenbach despături biletul, înjură şi strigă operatorului.

— Decodificatorul meu. Repede.

Hagenbach revenise în afaceri şi, aşa cum era de aşteptat, se întoarse spre Hendrix – nu l-ar fi întrebat niciodată pe Richards.

— Cum erau treburile acolo? Ceva ce nu ştim? Cum a murit Hansen?

— Ca să o spun brutal, de foame, de lăcomie. Se pare că a înhăţat una dintre tăvi înainte să poată fi avertizat care erau cele periculoase şi cum puteau fi identificate.

Milton oftă.

— Întotdeauna a fost un mâncăcios vorace. Chiar dependent, s-ar putea spune. Presupun că era ceva în neregulă cu metabolismul lui. Nu-i frumos să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar întotdeauna i-am spus că îşi săpa mormântul cu dinţii. Şi iată ce s-a întâmplat.

— Nu a fost o greşeală a lui Revson?

— În nici un caz. Dar să-ţi spun partea cea mai rea. Omul tău, Revson, este suspectat foarte puternic. Branson, după cum am putut constata cu toţii, este un tip foarte inteligent şi este convins că există cineva infiltrat în mijlocul lor. Şi pare foarte convins că acesta este Revson. Cred că se bazează numai pe instinct. Nu l-a putut prinde cu nimic pe Revson.

— Care şi el este un tip foarte inteligent.

Hagenbach făcu o pauză, după care îl privi pătrunzător pe Hendrix.

— Dacă Branson este atât de bănuitor pe Revson, cum l-a lăsat să se apropie la mai puţin de un kilometru de tine, când ştia că vii la ţărm?

— Revson nu s-a apropiat de mine. Generalul Cartland mi-a dat mesajul. Iar Revson i l-a dat lui.

— Deci Cartland cunoaşte situaţia?

— Ştie tot atât de mult cât noi. Revson îi va da pistolul cu cianură. N-aş fi crezut că şeful nostru de stat major este atât de însetat de sânge. Parcă abia aşteaptă să-l folosească.

— Cunoşti reputaţia lui Cartland în calitate de comandant de tancuri, în al doilea război mondial, zise Carter. După toţi italienii şi nemţii relativ decenţi, prin comparaţie, pe care i-a ucis, crezi că o să-şi facă griji pentru câţiva ticăloşi adevăraţi?

— Tu ştii mai bine. Oricum, am intrat într-una din camerele lor oribile de odihnă şi am băgat biletul în ciorap. Bănuiam că eu şi vicepreşedintele vom fi percheziţionaţi la plecarea de pe pod. Nu a fost cazul. Revson era dreptate. Branson este mult prea încrezător şi neglijent cu precauţiunile de securitate.

Revson şi O’Hare îl priviră pe Van Effen plecând. Revson se îndepărtă şi el câţiva paşi, făcându-i semn lui O’Hare să-l urmeze.

— Ei bine, prietenul nostru te-a percheziţionat destul de serios. Nu cred că a apreciat prea mult remarca ta că speri să-ţi fie pacient într-o zi.

O’Hare ridică privirea spre norii întunecaţi şi ameninţători, care se aflau acum aproape exact deasupra lor. Vântul se înteţea şi şaptezeci de metri mai jos, în Golden Gate, se vedeau valuri cu creste albe.

— Se pare că ne aşteaptă o noapte urâtă, spuse O'Hare. Ne-am simţi mai bine în ambulanţă, cred, şi am nişte whisky şi brandy excelente acolo. Înţelegi, folosite doar pentru resuscitarea celor bolnavi şi în stare proastă.

— O să ajungi departe în profesia ta. Bolnav şi în stare proastă, exact acestea sunt simptomele mele. Dar aş prefera să fiu ajutat aici, afară.

— De ce?

Revson îi aruncă o privire compătimitoare.

— Dacă nu ai fi avut norocul să fiu eu aici, probabil că ai fi fost obiectul principal al suspiciunilor lui Branson. Nu te-ai gândit că s-ar putea ca în timpul cercetării ambulanţei să-ţi fi plasat un microfon micuţ, pe care nu l-ai descoperi nici dacă ai căuta o săptămână?

— Mă gândesc acum. Profesiunea medicală duce lipsă de minţi viclene.

— Gin ai?

— Ce ciudat că mă întrebi. Da, am.

— Ăsta e bun pentru mine. I-am spus lui Branson că nu beau şi de aceea am mirosul unui câine de vânătoare. N-aş vrea să mă vadă cu un pahar cu ceva de culoarea ambrei în mână.

— Nişte minţi foarte, foarte viclene.

O'Hare dispăru în ambulanţă şi reapăru după scurt timp cu două pahare, cel cu lichid incolor pentru Revson.

— Sănătate.

— Chiar aşa. Nu m-aş mira ca, în următoarele douăzeci şi patru de ore, sănătatea să nu mai existe în cantităţi prea mari.

— Criptic, da?

— Psihic.

Revson se uită gânditor la cel mai apropiat elicopter.

— Mă întreb dacă pilotul, Johnson parcă, are de gând să doarmă în elicopter la noapte.

O'Hare se prefăcu că e străbătut de un fior.

— Te-ai suit vreodată într-un elicopter?

— Oricât ar părea de ciudat, nu.

— Eu am făcut-o, de câteva ori. Te asigur că strict în interes de serviciu. Aceste chestii ale armatei sunt prevăzute cu scaune de pânză cu rame de oţel, dacă aşa se numesc. Pentru mine nu ar

fi prea mare diferenţă între aşa ceva şi un pat cu cuie.

— Aşa bănuiesc şi eu. Probabil că se va culca cu amicii lui din autocarul din spate.

— Se pare că elicopterul te interesează ciudat de mult.

Revson aruncă o privire în jur. Nu putea să-i audă nimeni.

— Mecanismul de detonare pentru explozive e acolo, înăuntru. Am intenţia – bagă de seamă că am spus am intenţia – să-l dezactivez la noapte.

O'Hare rămase tăcut câteva clipe, după care spuse cu blândeţe:

— Eu cred că ar trebui să te consult. Pentru spaţiul dintre urechi. Va exista cel puţin un paznic înarmat care va patrula. Ştii că podul este luminat puternic toată noaptea. Aşa că ar trebui să te dematerializezi…

— De santinelă pot să mă ocup eu. Luminile vor fi oprite atunci când vreau eu.

— Abracadabra!

— Am trimis deja un mesaj la ţărm.

— Nu ştiam că agenţii secreţi sunt şi magicieni. Ai scos un porumbel zburător din pălărie şi…

— Hendrix l-a dus la ţărm, pentru mine.

O'Hare îl privi fix o clipă şi apoi spuse:

— Mai bei un pahar?

— În seara asta nu am de gând să mă îmbăt, mulţumesc.

— Atunci mai iau eu unul.

Luă amândouă paharele şi reapăru numai cu al lui.

— Tipul acela, Kowalski, are aspectul general şi ochii unui şoim. Nici eu nu stau prea prost cu vederea. Nu şi-a luat ochii de la tine tot timpul cât vicepreşedintele şi Hendrix au fost aici. Sunt sigur că din ordinul lui Branson.

— Şi eu. De la cine altcineva? Nu m-am apropiat deloc de Hendrix. I-am dat mesajul lui Cartland, şi el i l-a dat lui Hendrix. Kowalski era prea ocupat cu urmărirea mea, ca să îi observe pe Cartland şi Hendrix.

— La ce oră se sting luminile?

— Nu ştiu încă. Voi trimite un semnal.

— Asta înseamnă că generalul Cartland e la curent cu tot?

— Cum altfel? Apropo, i-am promis generalului pistolul cu

cianură. Poţi să i-l dai tu?

— Găsesc eu o metodă.

— Presupun că nu ai cum să refaci sigiliul de pe unitatea cardiacă, după ce l-ai spart, nu?

— Pentru eventualitatea că suspiciosul domn Branson îmi vizitează din nou ambulanţa? Nu.

O'Hare zâmbi şi continuă:

— Dar, întâmplător, am două sigilii de rezervă în cutie.

Revson zâmbi şi el.

— Perfect. Un om nu se poate gândi la toate. Tot de partea legii şi ordinii? Tot ţi-ar plăcea să-l vezi pe Branson purtând o pereche frumoasă şi strălucitoare de brăţări?

— A devenit o dorinţă foarte clară.

— S-ar putea să fie nevoie să-ţi încalci puţin codul profesional.

— La naiba cu etica medicală.

Hagenbach smulse efectiv foaia de hârtie scrisă la maşină din mâinile decodificatoruiui. Se uită repede pe ea, fruntea încreţindu-i-se în fiecare secundă tot mai mult. Apoi îl întrebă pe Hendrix:

— Revson părea perfect normal când l-ai văzut?

— Cine poate spune cum se simte Revson?

— Adevărat. Dar chestia asta pare să nu aibă nici cap, nici coadă.

— Ai putea să ne împărtăşeşti şi nouă micile dumitale secrete, Hagenbach, spuse acid Richards.

— Spune aşa: „Se pare că va fi o noapte zgomotoasă, ceea ce este de ajutor. Vreau să aprindeţi acum două incendii de petrol simulate. Sau un amestec de petrol şi roţi de cauciuc. Unul la sud-vest de mine, să spunem în Parcul Licoln, celălalt la est, să spunem în Fort Mason – al doilea să fie mult mai mare. Aprindeţi-l pe cel din Lincoln Park la ora douăzeci şi două. La douăzeci şi trei, folosiţi o rază laser ca să distrugeţi scanerul radio de pe autocarul din spate, dacă e nevoie cu ajutorul unei lunete în infraroşu. Aşteptaţi semnalul meu cu lanterna – SOS – şi apoi aprindeţi-l pe celălalt. După cincisprezece minute, opriţi curentul pe pod şi în partea de nord a oraşului. Ar fi de ajutor dacă în acelaşi timp puteţi organiza un spectacol masiv cu focuri de artificii în Chinatown – ca şi cum ar fi sărit în aer o fabrică de artificii.

Submarinul la miezul nopţi. Vă rog asiguraţi transmiţător tranzistorizat, suficient de mic ca să intre în baza aparatului foto. Fixaţi dinainte frecvenţa voastră şi a mea şi spuneţi submarinului să urmărească aceeaşi frecvenţă.”

Urmă o tăcere îndelungată, în timpul căreia Hagenbach se întinse din nou după scotch, ceea ce putea fi de înţeles. Sticla se goli rapid. În cele din urmă, Richards îşi spuse gândul:

— Omul e nebun, bineînţeles. Foarte, foarte nebun.

Pentru o vreme, nimeni nu păru înclinat să-l contrazică. Richards, pentru moment şeful executiv al naţiunii, era omul care trebuia să ia decizia, dar în afară de observaţiile referitoare la instabilitatea mentală a lui Revson, era clar că nu era dispus să ia nici un fel de hotărâre. Hagenbach luă decizia în mâinile lui.

— Probabil că Revson e mult mai sănătos decât noi toţi. E un tip strălucit, am avut dovada acestui fapt. Aproape sigur că nu a avut timp să intre în detalii. În sfârşit, are cineva vreo idee mai bună – daţi-mi voie să mă corectez: are cineva vreo idee?

Dacă avea vreunul vreo idee, atunci o ţinu pentru el.

— Hendrix, ia legătura cu primarul adjunct şi cu şeful pompierilor. Aranjează cu focurile acelea. Cum e cu artificiile?

Hendrix zâmbi.

— Focurile de artificii sunt ilegale în San Francisco. Nouă sute şase, şi restul. Dar se întâmplă să ştim o fabrică subterană ilegală în Chinatown. Proprietarul va fi dornic de cooperare.

Richards clătină din cap.

— Nebun, spuse el. Foarte, foarte nebun.

Capitolul 10

De departe, de pe mare, veniră primele sclipiri slabe ale fulgerului şi huruitul îndepărtat al tunetului. April Wednesday, ceva mai bine acum, deşi puţin cam palidă, stătea cu Revson în centrul podului. Fata ridică privirea spre cerul indigo şi spuse:

— Se pare că va fi o noapte teribilă.

— Aşa am impresia şi eu, spuse Revson şi o luă de braţ. Ţi-e teamă de furtună la fel de mult cum se pare că ţi-e frică de orice altceva?

— Nu mă încântă prea tare ideea de a fi blocată pe podul ăsta în mijlocul unei furtuni.

— Podul e aici de câteva zeci de ani. Doar nu o să se prăbuşească în noaptea asta.

Ridică privirea, când începură să cadă primele picături.

— Dar mă opun să fiu udat. Haide.

Se aşezară pe locurile lor din autocarul din faţă, ea la fereastră, el lângă culoar. În câteva minute autocarul se umplu şi după o jumătate de oră majoritatea ocupanţilor lui moţăiau sau adormiseră. Fiecare scaun avea câte un bec individual pentru citit, dar acestea erau toate fie cu intensitatea redusă, fie stinse complet. Nu era nimic de văzut, nimic de făcut. Fusese o zi lungă, obositoare, incitantă şi, în multe privinţe, epuizantă din punct de vedere psihic. Somnul era nu numai opţiunea cea mai raţională, ci şi inevitabil. Iar răpăitul ploii, pe pânze sau pe acoperişul metalic, avea un efect calmant deosebit.

Şi nu se putea contesta că ploaia răpăia. Se înteţise constant de la urcarea pasagerilor în autocar şi acum putea fi descrisă drept torenţială. Furtuna care se apropia, deşi părea la kilometri întregi depărtare, creştea constant în intensitate. Dar nici ploaia, nici tunetele şi fulgerele nu-l opreau din patrulare pe Kowalski. El îi promisese lui Branson că îl va supraveghea pe Revson toată noaptea, dacă era nevoie, şi era clar că avea intenţia să o facă. Regulat, la fiecare cincisprezece minute, urca în autocar, se uita fix la Revson, schimba câteva cuvinte cu Bartlett, care stătea de pază în autocar, pe scaunul de lângă şofer, şi apoi pleca. În afară de Revson, Bartlett era singura persoană trează din autocar şi asta, după bănuiala lui Revson, se datora mai mult vizitelor repetate ale lui Kowalski, decât altui motiv. La un moment dat, Revson îl auzise pe Bartlett întrebând când era schimbat şi primind răspunsul că avea să stea acolo până la ora unu, ceea ce lui Revson îi convenea grozav.

La ora nouă, când ploaia ajunsese la punctul culminant, Kowalski făcu o nouă verificare de rutină. Revson scoase din

buzunar stiloul alb. Kowalski se întoarse să plece. Călcâiul lui abia atinsese prima treaptă, când păru să se poticnească. Apoi căzu, greoi, cu capul înainte, din autocar pe drum.

Bartlett ajunse primul la el, urmat imediat de Revson.

— Ce naiba a păţit? întrebă Revson.

— Şi-a pierdut echilibrul, din câte am văzut eu. Uşa autocarului a fost deschisă toată seara şi treptele alunecă al naibii de tare.

Se aplecară amândoi să-l examineze pe Kowalski, care era inconştient. Sângera puternic la frunte, care era evident că suportase cea mai mare parte a şocului căzăturii. Revson îi pipăi încet capul cu degetele. Acul pătrunsese la jumătate de centimetru în spatele urechii stângi a lui Kowalski. Revson îl scoase şi îl palmă.

— Să aduc doctorul? întrebă după aceea.

— Da. Pare să aibă nevoie de el.

Revson alergă la ambulanţă. În timp ce se apropia, în interiorul ambulanţei se aprinse lumina. Revson luă tubul de spray de la O'Hare şi-l introduse în buzunar. Apoi alergară amândoi la autocarul presei, O'Hare cărându-şi trusa medicală. Când ajunseră, un număr destul de mare de jurnalişti curioşi din autocar – îndemnaţi, aproape sigur, de curiozitatea înnăscută care îi motivează pe toţi reporterii adevăraţi – se strânseseră în jurul lui Kowalski, care era tot inconştient.

— Daţi-vă în spate, comandă O'Hare.

Jurnaliştii îi făcură respectuos loc, dar nu rămaseră prea în spate. O'Hare îşi deschise trusa şi începu să şteargă fruntea lui Kowalski cu o bucată de tifon. Trusa deschisă era la o distanţă destul de mare de el, aşa încât, în lumina slabă, ploaia deasă şi ajutat de concentrarea totală a tuturor asupra rănitului, lui Revson îi veni uşor să extragă un pachet din piele lucioasă din trusă şi să îl arunce sub autocar. Numai el auzi bufnitura extrem de slabă, când pachetul lovi bordura de pe partea cealaltă. Apoi se înghesui şi el printre ceilalţi privitori.

O'Hare se ridică.

— Vreau doi voluntari care să mă ajute să-l duc la ambulanţă.

Nu duse lipsă de voluntari. Tocmai vroiau să-l ridice, când apăru Branson, în fugă.

— Omul tău a căzut destul de rău. Vreau să-l duc în ambulanţă, ca să-l pot examina mai bine.

— A căzut sau a fost împins?

— De unde naiba să ştiu eu? Pierzi un timp care s-ar putea să fie preţios, Branson.

— A căzut, domnule Branson, zise Bartlett. A alunecat pe treapta de sus şi nu am avut nici o şansă să-l salvez.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur, la naiba.

Bartlett era indignat, pe bună dreptate. Vorbi din nou, dar un tunet puternic îi acoperi următoarele cuvinte. Repetă:

— Eram la mai puţin de un metru de el în momentul respectiv… şi nu am putut să-l ajut.

O'Hare nu îi mai dădu atenţie. Cu ajutorul a doi reporteri îl duse pe Kowalski la ambulanţă. Branson se uită la grupul de jurnalişti şi îl zări pe Revson printre ei.

— Unde era Revson în tot timpul acesta?

— Revson nu era în apropierea lui. Era pe scaunul lui, acolo, în spate. Toţi erau pe scaunele lor. Isuse, domnule Branson, vă spun sigur. A fost un simplu accident.

— Probabil.

Branson, îmbrăcat numai în cămaşă cu mânecă scurtă şi pantaloni, care erau deja ude leoarcă, se cutremură.

— Isuse, ce noapte!

Se îndreptă repede spre ambulanţă şi când ajunse acolo, cei doi bărbaţi care-l ajutaseră pe O'Hare să-l care pe Kowalski tocmai coborau treptele. Branson intră în maşină. O'Hare scosese deja jacheta de piele a lui Kowalski şi îi ridicase mâneca dreaptă deasupra cotului, iar acum pregătea o seringă hipodermică.

— Aia pentru ce e? întrebă Branson.

O'Hare se răsuci, iritat.

— Ce naiba cauţi aici? Aici e treabă de doctor. Ieşi afară!

Invitaţia lui nu fu băgată în seamă. Branson ridică tubul din care îşi umpluse seringa O'Hare.

— Antitetanos? Omul e rănit la cap.

O'Hare scoase acul şi acoperi înţepătura cu un tifon.

— Credeam că şi cel mai ignorant nespecialist ştie că atunci când un om are o rană deschisă, primul lucru care se face este o

injecţie antitetanos. E evident că nu ai văzut niciodată tetanos.

Îl consultă pe Kowalski cu stetoscopul, îi luă pulsul şi apoi temperatura.

— Adu o ambulanţă de la spital.

O'Hare ridică şi mai sus mâneca lui Kowalski şi începu să înfăşoare în jurul mâinii o bandă de tensiune.

— Nu, zise Branson.

O'Hare nu răspunse decât după ce luă tensiunea. Apoi repetă:

— Cheamă ambulanţa.

— Nu am încredere în tine şi în blestemata ta de ambulanţă.

O'Hare nu răspunse. Sări jos din maşină şi porni prin ploaia ale cărei picături ricoşau acum din asfalt la cincisprezece centimetri deasupra şoselei. Se întoarse repede cu cei doi bărbaţi care îl ajutaseră să-l care pe Kowalski.

— Domnul Grafton şi domnul Ferrers, îi prezentă doctorul. Doi ziarişti respectaţi, chiar eminenţi. Cuvântul lor are o greutate foarte mare.

— Ce înseamnă asta?

Pentru prima dată de când sosise pe pod, Branson părea să nu înţeleagă.

O'Hare îl ignoră şi se adresă celor doi ziarişti.

— Kowalski are o rană serioasă, posibil chiar o fractură a craniului. Aceasta din urmă este imposibil de diagnosticat fără o radiografie. Totodată are o respiraţie rapidă şi agitată, un puls slab şi neregulat, temperatura şi tensiunea arterială anormal de scăzute. Aceste simptome pot indica câteva lucruri. Unul dintre ele este hemoragia cerebrală. Vreau ca dumneavoastră, domnilor, să fiţi martori că Branson refuză să permită chemarea unei ambulanţe pentru el. Vreau să fiţi martori că, dacă Kowalski moare, Branson şi numai Branson va fi în întregime responsabil de moartea lui. Vreau să fiţi martori că Branson este pe deplin conştient de faptul că, dacă Kowalski moare, el va fi vinovat de acuzaţia pe care a pronunţat-o de curând împotriva unor persoane necunoscute – crimă. Numai că în acest caz aş spune că este vorba de crimă premeditată.

— Voi depune mărturie, sub jurământ, spuse Grafton.

— La fel şi eu, zise Ferrers.

O'Hare îl privi dispreţuitor pe Branson.

— Şi tu eşti cel care-mi spunea că nu a fost responsabil niciodată, în toată viaţa lui, de moartea unei persoane?

— De unde să ştiu că, odată ce ajunge la ţărm, nu îl vor opri acolo? întrebă Branson.

— Îţi pierzi controlul, Branson.

Vocea lui O'Hare era în continuare dispreţuitoare. El şi cu Revson deliberaseră îndelungat asupra celui mai bun mod de a-l doborî psihologic pe Branson.

— Atâta timp cât ai un preşedinte, un rege şi un prinţ, cine naiba va opri un criminal obişnuit ca acesta drept ostatic de schimb?

Branson se hotărî. Era dificil de spus dacă era motivat de ameninţări sau de o îngrijorare sinceră pentru soarta lui Kowalski.

— Unul dintre dumneavoastră trebuie să se ducă să-i spună lui Chrysler să cheme ambulanţa. Nu voi închide ochii înainte să-l văd pe Kowalski transferat în siguranţă în cealaltă ambulanţă.

— Cum vrei, zise O'Hare cu indiferenţă. Domnilor?

— Va fi o plăcere.

Cei doi ziarişti plecară. O'Hare începu să îl acopere cu pături pe Kowalski.

— De ce faci asta? întrebă Branson cu suspiciune.

— Domnul să mă apere de nespecialişti. Prietenul dumitale este în stare de şoc. Regula numărul unu în cazul victimelor şocate este să-i încălzeşti.

Exact când termină de vorbit, se auzi un tunet puternic deasupra capetelor lor, atât de aproape şi de puternic, încât avură senzaţia că le plezneau timpanele. Reverberaţia se stinse în câteva secunde. O'Hare îl privi gânditor pe Branson şi apoi spuse:

— Ştii ceva, Branson? Mi s-a părut că a sunat exact ca bubuitul destinului.

Îşi turnă nişte whisky într-un pahar şi adăugă puţină apă distilată.

— Aş vrea şi eu o porţie, zise Branson.

— Serveşte-te, spuse O'Hare cu amabilitate.

Din confortul relativ al autocarului din faţă – relativ, pentru că avea hainele atât de ude de parcă căzuse în Golden Gate – Revson urmări cum o altă ambulanţă pleca cu targa pe care era

întins Kowalski. Pentru moment, Revson se simţea cât de liniştit putea fi un om în starea lui de îngheţ lent. Principalul obiect al exerciţiului fusese să pună mâna pe cordon, pe canistră, pe lanternă şi pe tubul de spray. Reuşise să le facă pe toate. Primele trei se aflau încă sub autocar, lângă bordură. Al patrulea se odihnea nevăzut în buzunarul lui. Faptul că pentru toate acestea fusese necesară rănirea lui Kowalski, cel mai vigilent şi mai neobosit dintre paznicii lui Branson, şi de departe cel mai bănuitor, era un *bonus* suplimentar. Îşi aminti de spray. O înghionti uşor pe April Wednesday şi, cum oamenii continuau să discute, mai mult sau mai puţin animat despre ultimul incident, nu consideră necesar să-şi coboare foarte mult vocea.

— Ascultă-mă cu atenţie şi nu repeta cuvintele mele, indiferent cât de prostească ţi se poate părea întrebarea mea. Spune-mi, o doamnă tânără şi – hm – sensibilă, ar purta la ea un tub de spray de împrospătare a aerului?

April nu reacţionă în nici un fel, cu excepţia unui clipit al ochilor verzi.

— Presupun că da, în anumite circumstanţe.

El puse tubul între ei.

— Atunci te rog să pui ăsta în sacul tău. Scrie lemn de santal, dar eu n-aş încerca să-l miros.

— Ştiu foarte bine ce este în el.

Tubul dispăru.

— Presupun că nu contează prea mult dacă sunt prinsă cu el, nu? Dacă vor scoate acele menghine de tortură…

— Nu o vor face. Ţi-au percheziţionat deja geanta şi cel care a făcut percheziţia aproape sigur că nu a reţinut conţinutul zecilor de bagaje în care a căutat. Pe tine nu te supraveghează nimeni. În schimb, eu sunt de departe suspectul numărul unu.

Pe la ora zece, tăcerea şi somnul reveniseră în autocar. Ploaia se mai potolise, încât acum putea fi numită doar deasă, dar fulgerele şi tunetele continuau cu un entuziasm neabătut. Revson se uită peste umăr, spre sud-vest. Nu se vedea nici un fel de activitate în Parcul Lincoln. Se întrebă dacă cei de pe mal îi interpretaseră greşit mesajul sau îl ignoraseră în mod deliberat. Amândouă variantele păreau improbabile. Mai curând aveau

probleme în aprinderea unui foc, din cauza ploii puternice.

La şapte minute după ora zece, în sud-vest apăru o strălucire roşie. În mod sigur Revson fu prima persoană de pe pod care o observă, dar i se păru nepoliticos să atragă cuiva atenţia asupra faptului. După o jumătate de minut, flăcările de petrol întunecate ajunseră la cel puţin cincisprezece metri înălţime.

Bartlett fu primul care atrase atenţia asupra fenomenului şi o făcu într-un stil foarte direct. Se ridică în picioare, în pragul uşii din spatele şoferului şi strigă:

— Isuse, ia priviţi acolo!

Toţi se treziră aproape imediat şi se uitară în direcţia indicată. Nu se vedea prea mult. Ploaia izbea încă ferestrele exterioare, iar partea interioară a geamurilor era destul de aburită. Ieşiră cu toţii afară, ca o turmă de oi într-o sinucidere acvatică. Imaginea era categoric mult mai bună de acolo şi merita privită. Flăcările, ajunse deja la treizeci de metri înălţime şi având deasupra nori învolburaţi de fum de petrol, creşteau în fiecare secundă. În acelaşi spirit de turmă şi total indiferenţi la ploaie, începură să alerge în cealaltă parte a podului, ca să vadă mai bine. Ocupanţii autocarului prezidenţial şi al celui din spate făcură acelaşi lucru. Nimic nu atrage oamenii mai mult decât perspectiva unui dezastru în desfăşurare.

Revson, deşi coborâse printre primii din autocar, nu li se alătură. El ocoli fără să se grăbească prin faţa autocarului, se întoarse câţiva paşi, se opri şi recuperă pachetul din piele. Nimeni nu era atent la el, chiar dacă ar fi fost vizibil în spatele autocarului, pentru că toţi alergau şi priveau în direcţie opusă. Scoase lanterna din pachet, o îndreptă la patruzeci şi cinci de grade în dreapta lui şi transmise semnalul SOS, numai o dată. Apoi băgă lanterna în buzunar şi se îndreptă încet spre cealaltă parte a podului, privind din când în când peste umărul stâng. Când ajunse la jumătatea drumului, văzu o rachetă, nu foarte spectaculoasă, înălţându-se pe cer spre sud-est.

Ajunse la bariera de protecţie îndepărtată şi se opri lângă O’Hare, care stătea la o mică distanţă de ceilalţi.

— Ai fi fost un bun incendiator, spuse O’Hare.

— Acesta a fost doar începutul. Stai să-l vezi pe următorul. Ca să nu mai vorbim de artificii. Piromanie curată, asta e clar. Hai să

ne uităm la partea din faţă a primului autocar.

Se uitară. Trecu un minut întreg şi nu se întâmplă nimic.

— Hm. Eşti îngrijorat? întrebă O'Hare.

— Nu. Cred că sunt doar puţin în întârziere. Să nu clipeşti.

O'Hare nu clipi şi o văzu – o scânteie mică şi intensă alb-albăstruie, care nu dură mai mult de o fracţiune de secundă.

— Ai văzut-o şi tu? întrebă O'Hare.

— Da. Mult mai mică decât credeam că o să fie.

— S-a terminat cu scanerul radio?

— Fără îndoială.

— Crezi că a auzit cineva din interiorul autocarului?

— Exclus. Nu e nimeni în autocar. Sunt cu toţii aici. Dar se vede ceva activitate în partea din spate a autocarului prezidenţial. Pariez că Branson pune câteva întrebări.

Într-adevăr, Branson punea câteva întrebări. Vorbea tare la telefon, cu Chrysler lângă el.

— Atunci află, şi chiar în clipa asta.

— Încerc.

Era Hendrix şi părea foarte obosit.

— Pot fi făcut responsabil pentru multe lucruri, dar nu şi pentru forţele naturale. Nu pricepi că aceasta este cea mai puternică furtună cu fulgere care a lovit oraşul în ultimii ani? Sunt zeci de alte incendii, iar şeful pompierilor mi-a spus că oamenii lui sunt toţi în teren.

— Aştept, Hendrix.

— Şi eu la fel. Şi Dumnezeu ştie cum îţi imaginezi că te poate afecta acest foc din Parcul Lincoln. Sigur, formează nori de fum de petrol, dar vântul bate din vest şi fumul nu se va apropia de voi. Te sperii degeaba, Branson. Aşteaptă. Un raport.

Urmă o scurtă pauză, după care Hendrix continuă.

— Trei cisterne de petrol parcate. Una avea furtunul de încărcare parţial pe pământ, aşa că avea legătură la masă. Martorii spun că cisterna a fost lovită de trăznet. Sunt acolo două maşini de pompieri şi focul e sub control. Satisfăcut?

Branson închise fără să răspundă.

Focul era într-adevăr sub control. Pompierii, după ce

aşteptaseră o vreme, împroşcau acum cisternele cu benzină în flăcări, cu extinctoarele lor cu spumă. La cincisprezece minute după ce începuse focul – sau după ce fusese observat – acesta era stins. Privitorii de la bariera de vest, care erau acum atât de uzi încât nu conta dacă se udau şi mai mult, se retraseră aproape cu părere de rău înapoi în autocare. Dar distracţiile din acea seară abia începuseră.

Un alt incendiu izbucni în nord. Se răspândi şi crescu cu o rapiditate şi mai mare decât cel dinainte, devenind atât de strălucitor şi de intens, încât chiar şi luminile din turnurile de beton din centrul oraşului păreau palide, prin comparaţie. Branson, care se întorsese la autocarul lui, alergă înapoi în cel prezidenţial. În secţiunea de comunicaţii din spate suna o sonerie. Branson smulse telefonul din furcă. Era Hendrix.

— Mă bucur că ţi-am luat-o înainte de data asta, spuse Hendrix. Nu, nu noi suntem responsabili nici de acest foc. De ce naiba am declanşa un foc, când tot fumul este dus la est de voi, peste golf? Ofiţerul meteorolog spune că are loc câte un fulger la fiecare trei sau patru secunde. Şi nu sunt fulgere între nori, ci mai ales între nori şi sol. După spusele lui, conform legii probabilităţii, fiecare al douăzecilea loveşte ceva inflamabil. Te ţin la curent.

Hendrix închise el telefonul, pentru prima dată. Branson lăsă jos receptorul, încet. Tot pentru prima dată, linii de încordare apăruseră în colţurile gurii lui.

Flăcările albăstrui se înălţau acum la o înălţime de două sute de metri, la fel de înalte ca cea mai înaltă clădire din oraş. Fumul rezultat era dens şi avea un miros înţepător, aşa cum se întâmplă de obicei când unui foc de petrol i se adaugă câteva sute de cauciucuri uzate. Dar vreo şase maşini de pompieri uriaşe şi tot atâtea vagoane de spumă mobile se aflau în apropiere. Pe pod, reporterii şi cameramanii tot mai nervoşi făceau speculaţii dacă focul se va întinde şi asupra oraşului, speculaţii oarecum inutile, căci vântul bătea exact în cealaltă direcţie. Primarul Morrison stătea la bariera de protecţie estică, cu pumnii încleştaţi, înjurând cu o monotonie fluentă neîncetată.

O’Hare îi spuse lui Revson:

— Mă întreb dacă regele şi prinţul văd ironia din toate acestea. În definitiv, e petrolul lor cel pe care-l văd arzând.

Revson nu răspunse şi O'Hare îl atinse pe braţ.

— Eşti sigur că nu ai exagerat puţin de data aceasta, bătrâne?

În momente de tensiune, educaţia britanică a doctorului ieşea la suprafaţă.

— Nu eu am fost cel cu chibriturile, zise Revson, zâmbind. Nu-ţi face griji, ştiu ei ce fac. Eu abia aştept să văd spectacolul de focuri de artificii.

În centrul de comunicaţii prezidenţial, telefonul sună din nou. Branson îl ridică în aceeaşi secundă.

— Hendrix. E un rezervor de depozitare a petrolului, în Fort Mason.

În Fort Mason nu exista nici un rezervor de depozitare a combustibilului, dar Branson nu era californian şi cu atât mai puţin din San Francisco, aşa că era foarte improbabil ca el să ştie asta.

— Tocmai am discutat prin staţie cu şeful pompierilor. Spune că mai mult latră decât muşcă şi că nu e nici un pericol.

— Şi atunci asta ce e, la naiba?

Vocea lui Branson era aproape un urlet, calmul lui normal dispărând pentru moment.

— Ce anume?

Calmul lui Hendrix nu făcu decât să adâncească furia lui Branson.

— Artificii! Zeci! Artificii! Nu le vezi?

— De unde stau eu, nu. Aşteaptă.

Hendrix se duse la uşa din spate a rulotei de comunicaţii. Branson nu exagerase. Cerul era plin de artificii, de toate culorile şi modelele, cel puţin jumătate dintre ele explodând în stele căzătoare strălucitoare. Dacă Branson ar fi fost la fel de calm şi de pătrunzător ca de obicei, se gândi Hendrix, poate că ar fi observat că artificiile, aproape toate având o traiectorie medie, erau trase spre nord-est, ceea ce reprezenta cea mai mică distanţă dintre locul de unde veneau şi cea mai apropiată întindere de apă. Toate, fără excepţie, aveau să se stingă în apele Golfului San Francisco. Hendrix se întoarse la telefon.

— Se pare că vin din zona Chinatown şi sunt sigur că cei de acolo nu sărbătoresc Anul Nou chinezesc. Te sun eu.

Revson îi spuse lui O'Hare:

— Scoate-ţi halatul alb. E prea vizibil sau va fi, după lăsarea întunericului.

Îi întinse stiloul alb doctorului şi îl întrebă:

— Ştii cum să-l foloseşti?

— Desfac clema şi apăs butonul din capăt.

— Da. Dacă se apropie cineva prea mult... hm, ţinteşte faţa. Va trebui apoi să extragi acul.

— Eu şi etica mea medicală.

Branson ridică telefonul:

— Da?

— Este Chinatown. O fabrică de artificii de acolo a fost lovită de fulger. Se pare că blestematele astea de tunete şi fulgere nu vor să treacă. Dumnezeu ştie câte alte incendii vom avea în noaptea asta.

Branson coborî din autocar şi se duse la Van Effen, lângă bariera estică. Van Effen se întoarse spre el.

— Nu vezi prea des un spectacol ca acesta, domnule Branson.

— Mi-e teamă că nu am dispoziţia necesară ca să-l savurez.

— De ce?

— Am senzaţia că tot acest spectacol este dat pentru noi.

— Cum ne-ar putea afecta? Nimic nu s-a schimbat, în ceea ce ne priveşte. Să nu uităm de ostaticii prezidenţiali şi regali.

— Chiar şi aşa...

— Chiar şi aşa, antenele dumneavoastră zbârnâie?

— Zbârnâie! Se zgâlţâie zdravăn de tot. Nu ştiu ce se va întâmpla în continuare, dar am sentimentul că nu o să-mi placă.

Exact în acel moment, podul şi toată partea nordică a oraşului rămaseră în întuneric.

Pentru câteva secunde, tăcerea pe pod fu deplină. Întunericul nu era total, dar nu era departe de asta. Singura iluminare provenea de la becurile slabe din autocare – pentru conservarea bateriilor, majoritatea luminilor individuale de citit erau stinse, iar altele erau micşorate – şi strălucirea roşie-portocalie a focului din depărtare.

— Antenele dumneavoastră, domnule Branson, spuse încet

Van Effen. Ştiţi că aţi putea câştiga o avere dacă le-aţi închiria pe bani?

— Porneşte generatorul. Vom avea reflectoarele de pe turnurile din nord şi din sud. Vezi ca armele cu auto-propulsare să fie pregătite, încărcate, cu echipele lângă ele. Lângă fiecare tun să fie câte trei oameni cu pistoale mitralieră. Eu mă duc la sud, tu la nord, ca să-i alertăm. După aceea, te ocupi de amândouă. Eu voi încerca să aflu de la ticălosul de Hendrix ce s-a întâmplat.

— Doar nu vă aşteptaţi la un atac frontal, domnule Branson.

— Sincer să fiu, nu ştiu la ce naiba să mă aştept. Ceea ce ştiu este că nu trebuie să ne asumăm nici un risc. Grăbeşte-te!

Branson alergă spre sud. Când trecu pe lângă autocarul din spate, strigă:

— Chrysler! Generatorul. Repede, pentru Dumnezeu.

Generatorul începu să funcţioneze înainte ca Branson sau Van Effen să ajungă în poziţiile lor defensive. Reflectoarele puternice începură să ilumineze ambele turnuri. Efectul rezultat era că porţiunea centrală a podului era aruncată într-o umbră şi mai accentuată decât înainte. Tunurile erau pregătite, mitraliorii aşteptau în apropierea lor. Van Effen rămase pe loc. Branson se întoarse în fugă la autocarul central. Dar şi Branson, şi Van Effen îşi concentrau eforturile asupra unor probleme greşite şi în direcţia greşită. Ei ar fi trebuit să fie acolo unde se afla Revson.

Revson stătea ghemuit în secţiunea frontală a elicopterului conducător, cu lanterna cu deschidere variabilă în mână redusă la un fascicul foarte îngust. Localiză fără probleme dispozitivul de declanşare. Era între scaunul pilotului şi cel aflat lângă acesta.

Revson scosese deja cele patru şuruburi care asigurau placa superioară, cu ajutorul lamei-şurubelniţă a cuţitului lui, după care scoase şi placa în sine. Era un dispozitiv destul de simplu. Pe partea exterioară era o pârghie verticală, blocată în poziţia ei superioară. Când era apăsată, cobora un braţ de cupru între alte două braţe de cupru interioare apăsate de arcuri, închizând astfel circuitul. Două piese identice de cablu mergeau de la aceste braţe din urmă la două cleme crocodil cu arc, fiecare prinsă de câte două celule nichel-cadmiu Nife, conectate în serie. Acestea produceau o tensiune totală de numai trei volţi. Destul de puţin,

s-ar fi putut crede, pentru activarea declanşatorului radio. Dar Revson nu se îndoi nici o clipă că Branson calculase totul dinainte.

Nu se obosi să taie sau să deconecteze ceva. Scoase clemele crocodil de pe terminale, scoase celulele Nife, întrerupse legătura dintre ele şi îndesă una în buzunarul jachetei. Dacă ar fi deconectat sau tăiat ceva, Branson ar fi realizat un gen de punte peste ea. Dar Revson se îndoia că Branson luase un set de rezervă de celule Nife. Nu exista nici un motiv să fi făcut asta. Începu să pună la loc placa acoperitoare.

Hendrix părea supărat, ca un om aproape de punctul exasperării.

— Cine crezi că sunt eu, Branson? Un magician blestemat? Stau aici, pocnesc din degete şi gata – toate luminile din partea de nord a oraşului s-au stins? Ţi-am spus şi îţi repet că două dintre transformatoarele principale s-au ars. Cum, nu ştiu încă, dar nu trebuie să fii un geniu ca să ştii că bătrânul nostru prieten din ceruri a avut din nou de lucru. Ce crezi că vom face – vom arunca un regiment de tancuri împotriva ta? Ştim că ai blestematele acelea de tunuri grele şi reflectoarele – şi pe nepreţuiţii ostatici. Crezi că suntem proşti? Încep să cred că tu eşti prostul. Încep să cred că îţi pierzi controlul. Te sun eu.

Hendrix închise. Branson făcu la fel, aproape dărâmând telefonul. Era a doua oară într-un interval scurt când i se sugerase că îşi pierdea controlul. Îşi ţinea buzele strânse. Era o sugestie de care nu îi păsa prea mult, şi cu atât mai puţin avea de gând să mediteze la ea. Rămase aşezat în faţa consolei.

Revson închise încet uşa elicopterului şi se lăsă la pământ. La câţiva paşi depărtare vedea silueta lui O'Hare profilată pe flăcările încă înalte, dar mai slabe. Îl strigă încet şi O'Hare se apropie.

— Hai să mergem în partea de vest, spuse Revson. Nici un exerciţiu de tragere?

— Nimeni nu s-a uitat spre locul acesta, cu atât mai puţin să se apropie. Chiar dacă s-ar fi uitat, mă îndoiesc că ar fi văzut ceva. După ce te uiţi prea mult la foc şi la artificii, când întorci privirea spre centrul podului nu vezi decât o beznă totală. Ştii tu, vederea nocturnă.

Îi întinse stiloul alb lui Revson.

— Ia-ţi jucăria înapoi. Rămân neprihănit din punct de vedere etic.

— Iar tu poţi să-ţi iei înapoi lanterna, spuse Revson, întinzându-i-o. Îţi sugerez să te întorci la ambulanţă. În acelaşi timp, ar trebui să recuperăm pistolul acela şi să i-l dăm generalului Cartland. Şi mai sugerez ca să i-l dai tu. Nu vreau să fiu văzut în relaţii prea amicale cu generalul. Spune-i să nu-l folosească înainte să-i spun eu. Ai mai văzut aşa ceva până acum?

Scoase o celulă Nife din buzunar şi i-o întinse lui O'Hare, care se uită la ea în întunericul aproape deplin.

— Un gen de baterie?

— Da. Erau două, şi eu am luat una. Urmau să fie folosite ca să alimenteze dispozitivul de declanşare.

— Şi nu ai lăsat nici o urmă că ai intrat acolo?

— Nu.

— Atunci să mergem spre lateralul podului.

Aruncară celula în Golden Gate şi se îndreptară spre ambulanţă. O'Hare îl lăsă pe Revson să intre şi apoi îl urmă şi închise uşa.

— Cred că ar trebui să folosim lanterna, zise el. Apariţia bruscă a luminilor la ferestre ar putea să atragă bănuieli. În definitiv, se presupune că suntem afară şi savurăm priveliştea.

O'Hare avu nevoie de mai puţin de două minute ca să desfacă sigiliul unităţii de intervenţie cardiacă, să ridice o parte din echipament, să deschidă, după o serie de operaţiuni complicate, compartimentul secret de la baza cutiei, să scoată pistolul cu cianură, să pună la loc echipamentul, să închidă şi să sigileze la loc capacul. O'Hare băgă pistolul în buzunarul interior al halatului şi spuse:

— Am început din nou să devin etic.

Hendrix zise, la telefon:

— Nu a fost transformatorul. Trebuie să fie atâtea scurturi şi întreruperi în echipamentul electric al oraşului în noaptea asta, încât bobinele de suprasarcină ale generatorului s-au topit.

— Cât durează? întrebă Branson.

— Câteva minute. Nu mai mult.

Aşa cum avea obiceiul, generalul Cartland stătea singur, lângă bariera din est. Se răsuci şi îl văzu pe O'Hare, care spuse încet:

— Două vorbe, domnule, vă rog.

Luminile din San Francisco şi de pe podul Golden Gate se aprinseră cinci minute mai târziu. Branson coborî din autocarul prezidenţial şi se duse să se întâlnească cu Van Effen.

— Tot mai crezi că aş fi câştigat o avere cu antenele mele?

Branson zâmbea.

Van Effen nu.

— Faceţi-mi o favoare, zise el. Mai ascultaţi-le o vreme.

— Nu-mi spune că şi antenele tale funcţionează.

— Oricum, e clar că nu sunt liniştite.

Ultimele focuri de artificii se stinseră fâsâind, focul de petrol din Fortul Manson se reduse la o strălucire roşie posacă, fulgerele şi tunetele se răriră, deşi nu foarte mult, dar ploaia nu dădea nici un semn să se oprească. Dacă în San Francisco ar fi izbucnit un incendiu în noaptea aceea, în mod sigur ar fi fost stins de ploaie. Cum spectacolul din acea noapte părea să se fi terminat, toată lumea deveni conştientă că ploaia era foarte răcoroasă. Se produse o mişcare aproape instantanee spre autocare.

Revson stătea pe scaunul de la fereastră, la intrarea în maşină a lui April Wednesday. Ea ezită şi apoi se aşeză lângă el.

— De ce vrei scaunul meu? Credeam că obiceiul este ca doamnele să stea pe scaunul de la fereastră.

— Ca să nu cadă pe culoar în timpul nopţii? Nu ştii că asta e vârsta de aur a drepturilor femeilor? Totuşi, nu acesta este motivul meu adevărat. Este posibil să ajung pe culoar fără să te deranjez?

— E o întrebare prostească.

— Este? Adică, este posibil?

— Vezi şi tu că nu.

— Ai fi gata să juri – fără să luăm în considerare tortura – că nu te-am deranjat deloc în timpul nopţii?

— Deci ai de gând să mă deranjezi?

— Da. Ai jura?

Ea zâmbi.

— Cred că am dovedit că pot să-i mint şi pe cei mai buni dintre ei.

— Nu eşti numai frumoasă, eşti şi bună.

— Mulţumesc. Unde te gândeşti să te duci?

— Chiar vrei să ştii? Eu cred că ar fi mai bine să nu afli. Gândeşte-te la instrumentele de tortură, la trasul pe roată…

— Dar şeful poliţiei Hendrix a spus că Branson nu a folosit niciodată violenţa împotriva femeilor.

— Acesta era Branson de altădată. Dar acum a devenit destul de irascibil, de neliniştit. S-ar putea să se vadă condus într-un punct în care va fi nevoit să-şi uite scrupulele.

April se cutremură, dar nu din cauza rochiei de mătase subţiri ude pe care o purta.

— Cred că ar fi mai bine să nu ştiu. Când vei…

— Imediat după miezul nopţii.

— Atunci ar trebui să nu închid ochii până atunci.

— Excelent. Trezeşte-mă şi pe mine cu cinci minute înainte.

Revson închise ochii şi păru să se relaxeze confortabil pe scaunul lui.

Cu cinci minute înaintea nopţii, toţi cei din autocar păreau să doarmă. În ciuda frigului şi a poziţiilor incomode, aproape toţi adormiseră de peste o oră. Chiar şi April Wednesday dormea, cu capul pe umărul lui Revson, cuibărindu-se aproape de el, ca să se încălzească. Ea nu-şi dădea seama de asta. Paznicul, Bartlett, cum silueta în patrulă a lui Kowalski nu-l mai ţinea în permanenţă atent, era mai mult adormit, decât treaz, cu capul aplecat în piept. Din când în când, dar cu lungi intervale între momente, îşi smucea capul în sus. Numai Revson, cu ochii închişi, era la fel de treaz şi de alert ca o pisică într-o plimbare nocturnă. O împunse cu cotul pe April şi îi şopti la ureche. Ea tresări şi îl privi, cu ochi tulburi.

— E timpul să plec, spuse el încet.

În interiorul autocarului era aproape întuneric, singura iluminare provenind de la lumina slabă de deasupra scaunului şoferului şi de la luminile de pe pod.

— Dă-mi tubul de spray.

— Ce anume?

April se trezi brusc, albul ochilor părând uriaş – culoarea pupilelor nu se distingea.

— Bineînţeles.

Căută sub scaunul ei şi scoase tubul de spray. Revson îl băgă în buzunarul interior din stânga al hainei.

— Cât timp vei lipsi? îl întrebă ea.

— Dacă am noroc, douăzeci de minute. Poate o jumătate de oră. O să mă întorc.

Ea îl sărută uşor pe obraz.

— Ai grijă, te rog.

Revson nu făcu nici un comentariu la sfatul absolut inutil.

— Mută-te pe culoar, cât de silenţios poţi.

Trecu pe lângă ea şi merse încet în faţă, cu stiloul alb în mână. Bartlett avea capul sprijinit în piept. Revson apăsă butonul de la mai puţin de un pas de el şi acul se înfipse în spatele urechii stângi a lui Bartlett. Revson îl lăsă pe spate, până când capul se sprijini de spătarul scaunului. În afară de faptul că producea inconştienţă, drogul avea şi un efect paralizant temporar, aşa că părea puţin probabil ca Bartlett să alunece de pe scaun. April urmărise totul cu faţa golită de orice expresie. Singura indicaţie a sentimentelor ei era vârful limbii, care încerca să umezească buzele uscate.

Revson ştia că exista şi o gardă care patrula – de fapt, o văzuse de câteva ori – şi trebuia să se ocupe şi de ea. Se uită cu prudenţă prin uşa deschisă din dreptul şoferului. Paznicul se apropia, într-adevăr, venind dinspre sud şi mergând la câţiva paşi depărtare de autocare, pe umăr cu o carabină automată. Revson avu impresia că-l recunoaşte pe Johnson, unul dintre piloţii elicopterelor, dar nu era sigur. Stinse lumina lui Bartlett şi rămase pe loc. Avea în mână tubul cu spray paralizant, dar în ultimul moment se răzgândi şi scoase stiloul alb. O persoană care îşi revine după efectele unor ace tranchilizante se trezeşte întotdeauna în mod normal, şi de obicei presupune că pur şi simplu a adormit. O persoană care se trezeşte după efectul unui gaz paralizant, aşa cum ştia Revson, din propria lui experienţă din acea dimineaţă, e ameţită şi are o mahmureală teribilă, aşa că va

şti cu siguranţă că fusese anesteziată într-un fel sau altul. Nu i se părea o bună idee să-i dea ocazia lui Johnson să-i raporteze asta lui Branson.

Revson apăsă pe buton şi sări jos în aceeaşi clipă, ca să-l prindă pe Johnson înainte să se prăvălească pe drum, mai puţin din motive umanitare, cât ca să împiedice sunetul metalic produs de carabina care ar fi lovit şoseaua. Scoase acul din fruntea lui Johnson, îl trase cât mai silenţios posibil în interiorul autocarului şi îl îngrămădi într-o poziţie foarte incomodă în faţa scaunului şoferului. Johnson nu era într-o stare în care să simtă vreun disconfort, iar Revson nu vroia să rişte posibilitatea ca pasagerii să se trezească – ceea ce era destul de puţin probabil, din ce se vedea – şi să găsească un străin inconştient zăcând pe culoar.

April Wednesday începuse din nou să-şi umezească buzele.

Revson coborî pe uşa laterală din faţă. Avu senzaţia aproape că păşise în lumina zilei, din cauza iluminării puternice a podului. Nu se îndoia că activităţile lui erau urmărite cu atenţie de pe malul de nord şi cel de sud, prin binocluri puternice cu vedere nocturnă, dar asta nu-l deranja. Ceea ce conta era faptul că nu putea fi văzut din celelalte două autocare, deşi se îndoia că era cineva de pază, sau chiar cineva treaz în ele. De fapt, Van Effen şi Chrysler discutau încet între ei în autocarul din spate, dar le era imposibil să-l vadă pe Revson.

Acesta traversă bariera de protecţie, se trase spre balustradă şi privi în jos. Nu văzu decât întuneric. Era posibil chiar ca submarinul să nu fie acolo. Dar el spera că era.

Coborî şi trase containerul din piele de sub autocar. Înăuntru era gută de pescuit şi o canistră de probe de laborator cu o greutate – greutatea era necesară pentru că vântul era încă puternic, iar el vroia să fie sigur că liţa cobora cât mai vertical.

Tăie cârligele şi momeala de la capătul gutei şi ataşă canistra în locul lor. O trecu peste margine şi începu să desfăşoare guta de pe suportul dreptunghiular de lemn. Se opri după vreo treizeci de secunde, ţinând firul de nylon între degetul arătător şi cel mare şi aşteptând o smucitură a acesteia. Nu simţi nimic. Mai coborî încă trei metri. Nici un răspuns. Poate că submarinul nu era acolo, poate căpitanul considerase imposibil să-şi menţină poziţia din

cauza mareei şi a curenţilor puternici. Dar amiralul Newson spusese că cunoştea omul potrivit, care putea să facă asta, şi era improbabil ca un om cu reputaţia lui Newson să greşească. Revson mai eliberă trei metri şi apoi oftă uşurat, când simţi două smucituri scurte în liţă.

Douăzeci de secunde mai târziu simţi alte două smucituri. Revson trase sus guta, cât mai repede. Când estimă că mai rămăseseră doar câţiva metri, se aplecă mai în faţă şi trase cu o viteză mai mică. Nu vroia să izbească transmiţătorul radio de barele de oţel a podului. În sfârşit, îl prinse în mână, un sac impermeabil, cu guta strânsă bine în jurul gâtului. Se lăsă în jos lângă autocar, ca să-şi examineze prada. Tăie firul cu cuţitul şi se uită înăuntru. Iată-l: un transmiţător radio tranzistorizat strălucitor.

— Ciudată oră pentru pescuit, Revson, spuse Van Effen, în spatele lui.

Pentru o secundă, nu mai mult, Revson înlemni. Ţinea sacul la nivelul pieptului şi strecură pe furiş mâna în buzunarul stâng interior.

— Aş vrea să văd ce fel de peşte se poate prinde noaptea în Golden Gate, continuă Van Effen. Întoarce-te, Revson, foarte încet. Sunt o fire nervoasă şi ştii ce se poate întâmpla dacă-mi tremură degetul pe trăgaci.

Revson se întoarse, foarte încet, în stilul unui om care ştia perfect ce însemna un deget nervos pe trăgaci. Băgase deja tubul de spray în sac.

— Mda, presupun că era prea frumos ca să dureze, spuse el cu resemnare.

— Deci Branson a avut dreptate tot timpul.

Van Effen, cu faţa lui ca o lună plină la fel de inexpresivă ca întotdeauna, era la aproape doi metri depărtare. Ţinea pistolul mitralieră cu amândouă mâinile, aparent neglijent, însă era clar că avea degetul pe trăgaci. Revson ar fi fost un om mort înainte să acopere jumătate din distanţa dintre ei. Dar era clar că Van Effen nu se aştepta la vreo rezistenţă.

— Să vedem ce ai acolo. Încet şi uşor. Încet şi uşor.

Revson scoase tubul de gaz paralizant, încet şi uşor. Era atât de mic, încât era aproape ascuns în mâna lui. Ştia că tubul era

presurizat de trei ori mai mult decât normal şi că avea o rază efectivă de acţiune de trei metri. Sau cel puţin aşa îi spusese O'Hare, iar Revson avea foarte multă încredere în O'Hare.

Van Effen îşi mută arma sub braţul drept şi îndreptă ţeava direct spre Revson.

— Să văd ce ai acolo.

— Încet şi uşor?

Revson întinse braţul, fără să se grăbească. Faţa lui Van Effen era la numai un metru distanţă, când apăsă butonul. Lăsă tubul să cadă şi prinse arma lui Van Effen, din nou din dorinţa de a evita orice sunete metalice. Se uită în jos, la silueta prăbuşită la picioarele lui. Ajunsese să-l preţuiască oarecum pe Van Effen, atât ca om, cât şi ca profesionist. Dar regretele nu făceau parte din meseria lui. Recuperă tubul, scoase transmiţătorul şi apăsă un buton.

— Aici Revson.

— Hagenbach.

Revson micşoră volumul.

— Este o linie VHF sigură? Fără posibilitatea de interceptare?

— Da.

— Mulţumesc pentru emiţător. Am o problemă aici. Trebuie să scap de o persoană. M-a prins Van Effen, dar apoi l-am prins eu pe el. Gaz. M-a recunoscut, bineînţeles, aşa că nu poate rămâne pe pod. Aş putea să-l arunc în Golden Gate, dar nu vreau să o fac. Nu a făcut nimic ca să merite asta. S-ar putea chiar să ofere probe Departamentului de Stat. Pot vorbi cu căpitanul submarinului?

Se auzi o voce nouă.

— Aici căpitanul. Comandantul Pearson.

— Felicitările mele, căpitane, şi mulţumesc pentru emiţător. Aţi auzit ce i-am spus domnului Hagenbach?

— Da.

— Sunteţi pregătit să acceptaţi un nou pasager, chiar dacă e inconştient?

— Am fi încântaţi.

— Aveţi cumva o frânghie sau un cablu destul de uşor ca să-l pot trage sus, dar suficient de puternic ca să suporte greutatea unui om? Am nevoie de o sută cincizeci de metri.

— Nu am, Dumnezeule. Aşteptaţi să verific.

Urmă o tăcere scurtă, după care se auzi din nou vocea lui Pearson.

— Avem trei bobine de cincizeci şi cinci de metri. Legate cap la cap, ar trebui să ajungă.

— Splendid. Trimit din nou jos coarda mea. Un moment, vă rog. Trebuie mai întâi să iau o greutate pentru ea.

Îşi agăţă emiţătorul în jurul gâtului, ca să aibă mâinile libere şi ochii i se opriră aproape imediat pe pistolul mitralieră al lui Van Effen. Legă coarda de garda trăgaciului şi începu imediat să o coboare. Vorbi la emiţător.

— Guta coboară acum. Are ca greutate arma lui Van Effen şi coarda e legată de garda trăgaciului. N-aş vrea să se împuşte cineva din greşeală.

— Marina este obişnuită să mânuiască arme ofensive, domnule Revson.

— Fără supărare, căpitane. După ce ridic frânghia, o s-o trec peste o balustradă şi apoi o s-o leg de Van Effen. Legătură dublă în jurul coapselor, o buclă în jurul taliei şi mâinile legate la spate, aşa ca frânghia să nu-i alunece peste umeri.

— Avem locuri în Marină pentru tineri atât de ingenioşi ca dumneata.

— Mi-e teamă că restricţiile legate de vârstă nu-mi permit. După ce termin, puteţi să puneţi doi sau trei dintre oamenii dumneavoastră să-l coboare peste balustradă. Al naibii să fiu dacă voi încerca eu. După cum v-am spus, vârsta.

— Nu v-ar veni să credeţi cât de mult s-a modernizat Marina în prezent. Vom folosi un vinci.

— Nu sunt decât un infanterist neîndemânatic, spuse ca scuză Revson.

— Am primit coarda şi arma şi nu s-a împuşcat nimeni.

După o scurtă pauză, căpitanul zise:

— Ridicaţi.

Revson ridică frânghia. Nu părea mai groasă decât o gută de undiţă, dar Revson nu se îndoia că Pearson ştia ce făcea. Îl legă pe Van Effen aşa cum spusese şi apoi îl trase până la margine. Spuse la radio:

— Gata?

— Gata.

Revson îl împinse încet peste margine. Pentru o clipă, Van Effen se balansă la acelaşi nivel, apoi dispăru în jos, în întuneric. Frânghia trecută peste balustradă se slăbi şi în receptor se auzi vocea lui Pearson.

— L-am primit.

— Intact?

— Intact. Gata pentru noaptea asta?

— Da. Mulţumesc pentru cooperare.

Revson se întrebă, în treacăt, care urma să fie reacţia lui Van Effen când avea să se trezească într-un submarin, după care vorbi din nou în emiţător.

— Domnul Hagenbach?

— Aici.

— Aţi auzit tot?

— Da. Nu e rău.

Hagenbach nu prea avea obiceiul să-şi răsfeţe subordonaţii cu felicitări.

— Am avut noroc. Mecanismul de declanşare a explozibililor a fost dezactivat. Permanent.

— Bine. Foarte bine.

Din partea lui Hagenbach, asta era echivalentul unui tribut roman oferit unui general învingător, care cucerise o a doua sau a treia ţară la rând.

— Primarul Morrison va fi încântat să afle asta.

— Când va afla. Sugerez ca peste două ore să stingeţi din nou luminile de pe pod şi să executaţi pătrunderea în turnul sudic, partea estică. Aveţi oamenii potriviţi, domnule?

— Aleşi chiar de mine.

— Nu uitaţi să le spuneţi să scoată detonatorii din explozibili. Doar ca o măsură de precauţie.

— Ha!

Dezumflarea lui Hagenbach fusese bruscă, ca topirea unui fulg de nea într-un râu.

— Bineînţeles.

— Încă ceva. Înainte să stingeţi luminile, aţi putea să folosiţi raza laser asupra reflectorului îndreptat spre sud.

— O vom face, băiete, o vom face.

— Vă rog să nu mă contactaţi, în nici un caz. S-ar putea să am

transmiţătorul la mine şi să fiu pus într-o situaţie jenantă, cum ar fi să vorbesc cu Branson şi să se declanşeze soneria de apel.

— Vom urmări în permanenţă apelurile tale.

Hagenbach îi privi pe colegii lui. Pe faţă era gata să-i apară un zâmbet, dar reuşi cu greu să-şi păstreze recordul intact. Se uită pe rând la fiecare, încercând să-şi ascundă satisfacţia, dar nu prea mult, după care îşi îndreptă atenţia spre vicepreşedinte.

— „Nebun” este cuvântul pe care l-aţi folosit, domnule. „Foarte nebun”.

Richards primi bine observaţia.

— Ei bine, poate că e vorba de o formă divină de nebunie. Dezactivarea acelui dispozitiv de declanşare este un pas important în sine. Dacă ar afla Morrison, aşa cum aţi spus.

— Se pare că nu există limite ale posibilităţilor acestui om, zise Quarry. Omul potrivit, la locul potrivit, în momentul potrivit. Dar asta încă nu rezolvă problema principală a eliberării ostaticilor noştri.

— Eu nu mi-aş face griji, spuse Hagenbach, lăsându-se liniştit pe spate, pe scaunul lui. Se va gândi Revson la ceva.

Capitolul 11

Singurul lucru la care se gândea Revson era cât de plăcute ar fi fost câteva ore de somn binefăcător. Îl trăsese pe Johnson, care deja începuse să se mişte, din poziţia lui chircită în faţa scaunului şoferului şi îl aşezase pe a doua treaptă de la intrarea autocarului, cu capul şi umerii sprijiniţi mai mult sau mai puţin confortabil de balustradă. Peste un minut sau două avea să se trezească, îşi spuse Revson. Chiar şi Bartlett începuse să se agite în somnul impus de sedative. Oamenii reacţionează foarte diferit în privinţa duratei de timp necesară ca să-şi revină după efectul acelor ace tranchilizante. Însă Johnson şi Bartlett păreau să aibă durate de

reacţie foarte apropiate.

Revson înaintă silenţios pe culoar. April Wednesday era trează. Se dădu la o parte ca să-l lase să treacă pe scaunul interior şi apoi se aşeză din nou. Înainte să-şi scoată pardesiul ud şi să-l arunce pe culoar, Revson îi întinse tubul de spray. April se aplecă şi îl aruncă la fundul sacului ei.

— Nu credeam că o să te mai văd vreodată, şopti April. Cum a mers?

— Destul de bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar vrei să ştii?

Ea se gândi puţin şi apoi negă, clătinând din cap. Încă mai avea în minte imaginea instrumentelor de tortură. În loc de asta, spuse încet:

— Ce ai în jurul gâtului?

— Dumnezeule!

Revson trecu de la somnolenţă la stare de alertă. Micul transmiţător atârna încă de gâtul lui. Ce imagine pentru Branson! Scoase transmiţătorul de la gât, desfăcu cureluşele, îşi ridică aparatul de fotografiat şi introduse transmiţătorul în baza lui.

— Ce este acela? întrebă ea.

— Doar un aparat de fotografiat miniatural.

— Ba nu. Este o staţie radio.

— Spune-i cum vrei.

— De unde o ai? Doar autocarul ăsta – totul – a fost percheziţionat în întregime.

— De la un prieten care a trecut pe aici. Eu am prieteni peste tot. Cred că tocmai mi-ai salvat viaţa. Te-aş putea săruta pentru asta.

— Ei bine?

Când era vorba de sărutat, April nu mai era deloc atât de fragilă cât părea.

— Asta a fost cea mai frumoasă parte a întregii seri, spuse Revson. Ba chiar a întregii zile. A mai multor zile. Într-o zi, cândva, după ce scăpăm de pe podul ăsta blestemat, trebuie să mai încercăm.

— De ce nu acum?

— Eşti o neruşinată…

Revson o prinse de braţ şi îi făcu semn cu capul. Undeva, în faţă, se mişcase cineva. Era Johnson. Acesta se ridică în picioare surprinzător de repede şi privi în jur, pe pod. Revson îşi imagina perfect ce era în mintea lui. Ultima lui amintire erau treptele autocarului conducător, şi presupunea, în mod natural, că se aşezase pe ele pentru o clipă, ca să se odihnească. Un lucru era sigur – nu avea să recunoască niciodată în faţa lui Branson că adormise vreo clipă. Intră în autocar şi îl împunse pe Bartlett cu ţeava mitralierei. Bartlett tresări şi se trezi, holbându-se la el.

— Ai adormit? întrebă Johnson.

— Eu? Să dorm?

Bartlett era uimit, indignat.

— Nu poate omul să-şi odihnească ochii câteva minute fără să i se arunce astfel de acuzaţii?

— Ai grijă să nu ţi-i odihneşti prea mult.

Vocea lui Johnson era rece şi sigură de sine. Coborî treptele şi se îndepărtă.

Revson îi murmură lui April:

— Mi-era somn, dar acum nu mai îmi e. Însă nu numai că vreau să par adormit, dar vreau chiar să fiu adormit, dacă lucrurile încep să se agite, în viitorul apropiat. Şi am o bănuială foarte puternică că se va întâmpla asta. Ai cumva vreo tabletă de somnifer la tine?

— Ce Dumnezeu să fac cu aşa ceva? Asta ar fi trebuit să fie o călătorie în timpul zilei, ai uitat?

— Îmi amintesc, spuse el, oftând. Ei bine, nu am altă soluţie. Dă-mi tubul de spray.

— De ce?

— Pentru că vreau să inspir cât se poate de puţin din el. Apoi vei lua tubul din mâna mea şi îl vei ascunde la loc.

Ea ezită.

— Aminteşte-ţi cina – acele cine numeroase la care te voi invita în oraş, imediat ce ajungem la ţărm.

— Nu-mi amintesc nimic de genul acesta.

— Ei bine, îţi vei aminti acum. Dar nu te voi putea duce, dacă voi ajunge pe fundul lui Golden Gate, nu?

Ea se cutremură şi căută, fără tragere de inimă, în sac.

În autocarul din spate, Chrysler puse mâna pe umărul lui Branson şi îl scutură încet. Branson, în ciuda epuizării lui, se trezi imediat, devenind alert instantaneu.

— Probleme?

— Nu ştiu. Sunt îngrijorat, domnule Branson. Van Effen a plecat, spunând că va face o verificare de rutină. Nu s-a întors încă.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Jumătate de oră.

— Dumnezeule, Chrysler, de ce nu m-ai sculat mai devreme?

— Din două motive. Ştiam că aveţi nevoie de somn şi cu toţii depindem de dumneavoastră. Şi apoi, n-am cunoscut niciodată un om care să aibă grijă de sine mai bine decât Van Effen.

— Avea pistolul mitralieră la el?

— L-aţi văzut vreo clipă fără el, de când am ajuns pe pod?

Branson se ridică de pe scaun, îşi luă arma şi spuse:

— Vino cu mine. Ai văzut în ce parte a plecat?

— Spre nord.

Se duseră la autocarul prezidenţial. Peters, paznicul, stătea lângă scaunul şoferului, fumând. Se răsuci rapid când auzi un ciocănit uşor la uşă, scoase o cheie din buzunarul interior şi descuie. Branson deschise uşa, de afară, şi întrebă încet:

— L-ai văzut pe Van Effen?

De fapt, ar fi putut să ridice vocea cu câteva zeci de decibeli şi nu ar fi contat. Când e vorba de sforăituri serioase, preşedinţii, regii, generalii, primarii şi alţi miniştri ai guvernului nu sunt diferiţi de ceilalţi oameni.

— Da, domnule Branson. Cred că acum vreo jumătate de oră. L-am văzut mergând spre cea mai apropiată dintre camerele de odihnă.

— L-ai văzut ieşind?

— Nu. Sincer să fiu, nu mă uitam afară. Nu m-a preocupat asta. Treaba mea este să am grijă ca nici unul dintre aceşti domni să nu ajungă la consola de comunicaţii şi să nu mă atace, ca să-mi ia arma şi cheia. Nu prea m-ar încânta să stau cu o armă aţintită spre capul meu. Sunt atent la ceea ce se întâmplă în interiorul autocarului, nu la cine se plimbă pe afară.

— Şi ai foarte mare dreptate. Nu am nimic să-ţi reproşez,

Peters.

Branson închise uşa şi auzi cum Peters întorcea cheia în broască. Se îndreptară spre cea mai apropiată cameră de odihnă. O verificare foarte rapidă le dovedi că era goală. La fel şi cealaltă. Porniră spre ambulanţă. Branson deschise uşa din spate, folosi o lanternă mică pentru ca să găsească întrerupătorul şi inundă ambulanţa cu o lumină albă. O'Hare, îmbrăcat într-o cămaşă cu mânecă scurtă şi acoperit cu o pătură, dormea adânc pe pat. Branson îl scutură, ca să-l trezească. Fu nevoie să-l scuture destul de tare.

O'Hare deschise nişte ochi tulburi, clipi din caza luminii puternice, se uită la cei doi bărbaţi şi apoi la ceas.

— Unu fără un sfert! Ce naiba vreţi la ora asta?

— Van Effen a dispărut. L-ai văzut?

— Nu, nu l-am văzut.

O'Hare oferi o vagă umbră de interes profesional.

— Îi era rău, său ceva de genul acesta?

— Nu.

— Atunci de ce mă deranjaţi? Poate că a căzut peste margine, spuse O'Hare, cu o voce plină de speranţă.

Branson îl privi examinator câteva clipe. Ochii lui O'Hare erau puţin umflaţi, dar Branson avea suficientă experienţă ca să ştie că acel aspect se datora somnului, nu lipsei de somn. Îi făcu semn lui Chrysler să plece, îl urmă, stinse lumina şi închise uşa.

Johnson se apropie de ei, cu mitraliera agăţată pe umăr. Ajunse lângă ei, se opri şi spuse:

— Bună seara, domnule Branson. Sau mai bine zis bună dimineaţa.

— L-ai văzut pe Van Effen?

— Pe Van Effen? Când?

— În ultima jumătate de oră.

Johnson clătină din cap.

— Categoric nu.

— Dar el a fost pe pod. Şi tu la fel. Dacă a fost aici, atunci trebuie să-l fi văzut.

— Îmi pare rău. Nu. E posibil să fi fost şi să nu-l fi văzut. Eu merg tot timpul într-o parte şi-n cealaltă – e cea mai bună metodă ca să nu adorm. Nu stau tot timpul să mă uit peste umăr.

Johnson se gândi câteva clipe sau lăsă impresia că se gândea.

— Poate că a fost pe pod, dar a plecat. Vreau să spun că poate a avut motive ştiute cel mai bine de el ca să meargă pe cealaltă parte a autocarelor.

— De ce ar fi făcut asta?

— De unde să ştiu eu? Poate că nu a vrut să fie văzut. Poate fără motiv. De unde să ştiu eu ce-i trece prin cap lui Van Effen?

— Corect.

Branson nu dorea în mod deosebit să-l contrazică pe Johnson, care, pe lângă faptul că era fost ofiţer de marină, era un pilot extrem de experimentat de elicopter şi reprezenta o parte importantă în planurile lui de scăpare.

— Îţi sugerez să stai aici, la mijloc, şi să te uiţi în jur din când în când, spuse Branson calm. E puţin probabil să adormi, dacă stai în picioare – schimbul îţi vine peste cincisprezece minute.

Branson se îndreptă împreună cu Chrysler spre autocarul din fruntea coloanei. În faţă era o lumină slabă şi reuşiră să vadă strălucirea ţigării lui Bartlett.

— Măcar se pare că toate gărzile sunt la post, spuse Branson. Ceea ce face şi mai greu de explicat dispariţia lui Van Effen.

Bartlett spuse vioi:

— Bună dimineaţa, domnule Branson. Faceţi rondul? Aici totul e în regulă.

— L-ai văzut pe Van Effen? În ultima jumătate de oră?

— Nu. Nu-l găsiţi?

— Să spunem doar că lipseşte.

Bartlett se gândi.

— Nu o să pun întrebări stupide, de genul: „Cum e posibil să lipsească”. Cine l-a văzut ultimul?

— Peters. Dar asta nu ne e de ajutor. A părăsit cineva autocarul în ultima jumătate de oră?

— Nu a ieşit nimeni din autocar de când am venit aici, după incendiu.

Branson se duse la scaunul lui Revson. April Wednesday era trează. Revson, cu ochii închişi, respira adânc, greoi. Branson îi lumină ochii cu lanterna. Nici o reacţie. Îi ridică o pleoapă. Nici o tresărire involuntară şi nici o rezistenţă musculară a pleoapei, care apare întotdeauna la ridicarea pleoapei unei persoane

conştiente. Branson concentră lanterna asupra unui ochi. Acesta oferi o privire înceţoşată, fără să vadă nimic, fără să clipească. Branson eliberă pleoapa.

— Doarme tun, spuse Branson. Asta e sigur.

Dacă exista vreo urmă de dezamăgire în vocea lui, o ascunsese bine.

— De cât timp sunteţi trează, domnişoară Wednesday?

— Nu am dormit deloc. Poate că nu ar fi trebuit să mă întorc pe pod.

Zâmbi cu timiditate şi continuă:

— Sunt o fricoasă, domnule Branson. Urăsc furtunile.

— Eu nu vă voi face nici un rău, domnişoară Wednesday.

Branson întinse mâna şi îi trecu uşor degetul peste buze, în timp ce ea îl privea perplexă. Buzele fetei era uscate. Branson îşi aminti cum descrisese O'Hare stabilitatea ei emoţională şi nervoasă şi lipsa acesteia.

— Chiar eşti speriată.

Branson zâmbi şi o bătu uşor pe umăr.

— Nu-ţi face griji. Furtuna aproape că a trecut, spuse el şi plecă.

April era speriată, dar nu din motivul pe care-l spusese. Era îngrozită ca nu cumva Branson să încerce să-l scuture sau chiar să-l pleznească pe Revson ca să se trezească, şi să descopere că acesta era imposibil să fie clintit.

Douăzeci de minute mai târziu, Branson şi Chrysler stăteau lângă uşa autocarului din spate.

— Nu are cum să fie pe pod, domnule Branson, spuse Chrysler.

— Sunt de acord. Vreau să te aud gândind cu voce tare, Chrysler.

Chrysler făcu un gest autodepreciativ.

— Eu sunt un executant, nu un conducător.

— Totuşi.

— Voi încerca. Pot să vorbesc deschis?

Branson aprobă din cap.

— În primul rând, Van Effen nu a sărit. Nu numai că este ultimul om pe care l-aş asocia cu ideea de sinucidere, dar se afla

la o distanţă de numai câteva ore de un cont cu şapte cifre. Nu a dezertat. Aţi spus că pot vorbi deschis. Repet, putea pierde o avere, era total loial, iar ca să dezerteze ar fi trebuit să meargă două mii de metri până la unul dintre turnuri, şi Johnson l-ar fi văzut. Deci a avut un accident. Sunteţi sigur că nu a fost doctorul?

— Da.

— Şi nu a fost Revson. Singura persoană care îmi vine în minte este generalul Cartland. El putea fi periculos. Dar Peters…

Chrysler se întrerupse şi se gândi.

— Ştiţi, domnule Branson, mă tot gândesc că asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost Kowalski de gardă în noaptea asta.

Făcu o nouă pauză.

— Încep să mă întreb dacă accidentul lui Kowalski a fost cu adevărat un accident.

— Şi eu m-am întrebat. Concluziile tale, Chrysler?

— Undeva în butoiul acesta există un măr stricat. Ar putea fi unul dintre ai noştri.

— Un gând neliniştitor, dar care trebuie luat în consideraţie. Deşi de ce ar da cineva cu piciorul la o avere…

— Poate că guvernul a promis cumva unuia dintre noi să-i dubleze câştigul, dacă…

— Aceasta este doar o speculaţie nefondată.

Fruntea încruntată a lui Branson trăda neadevărul afirmaţiei lui.

— Să suspectezi pe cineva dintre noi ar duce numai la isterie, iar acesta e ultimul lucru pe care ni-l putem permite. Şi care e concluzia ta finală despre Van Effen?

— Aceeaşi ca a dumneavoastră. E pe fundul lui Golden Gate.

De fapt, Van Effen se afla în rulota de comunicaţii de la ţărm. Hagenbach şi Hendrix erau aşezaţi la masă, vizavi de el. Doi poliţişti stăteau lângă uşă, cu armele în mâini. Van Effen nu era chiar la fel de inexpresiv ca de obicei. Părea puţin năucit, deşi nu-ţi puteai da seama dacă asta se datora şocului de a se trezi în situaţia aceea sau pentru că suferea încă în urma efectelor gazării.

— Deci l-am subestimat pe Revson? întrebă Van Effen.

— Când vei ajunge în San Quentin vei găsi destui care vor fi

de aceeaşi părere cu tine.

Hagenbach se uită la Van Effen.

— Dacă tot vorbim de San Quentin, cred că-ţi dai seama că nu poţi spera la mai puţin de zece ani, fără posibilitate de reducere.

— În orice profesie există un risc profesional.

— Nu este obligatoriu.

— Nu vă înţeleg.

— Putem face o înţelegere.

— Nu.

— Nu ai nimic de pierdut, dar foarte mult de câştigat. Zece ani din viaţă, ca să fiu mai exact.

— Nici o înţelegere.

Hagenbach oftă.

— M-am gândit eu că aceasta va fi atitudinea ta. Admirabilă, dar greşită.

Se uită la Hendrix şi întrebă:

— Sunteţi de acord?

Hendrix le spuse poliţiştilor:

— Puneţi-i cătuşe şi duceţi-l în aripa de maximă securitate a spitalului militar. Spuneţi-le doctorilor că domnul Hagenbach va veni în câteva minute. Asiguraţi-vă că şi casetofoanele de înregistrare sunt funcţionale.

— Spital? întrebă Van Effen. Casetofoane? Asta înseamnă droguri.

— Dacă nu cooperezi cu noi, va trebui să ne mulţumim cu cooperarea ta involuntară. Cooperare inconştientă, dacă vrei.

Pe faţa ca o lună a lui Van Effen apăru un zâmbet aproape dispreţuitor.

— Ştiţi că nici un tribunal nu va accepta o confesiune făcută în astfel de condiţii.

— Nu avem nevoie de nici o confesiune de la tine. Avem deja suficiente probe ca să te închidem cât de mult timp dorim. Vrem doar câteva informaţii utile. Un amestec corespunzător de pentotal de sodiu şi alte câteva ierburi bine alese te vor face să cânţi ca o privighetoare.

— Posibil.

Dispreţul nu dispăruse de pe faţa lui Van Effen.

— Chiar şi voi trebuie să vă supuneţi legilor ţării. Oamenii legii

care extrag informaţii prin mijloace ilegale sunt supuşi automat acuzării şi încarcerării.

Hagenbach răspunse cu amabilitate.

— Vai, vai. Credeam că până şi tu, Van Effen, ai auzit de graţierea prezidenţială. Sau ai uitat că ai răpit un preşedinte?

Cu zece minute înainte de ora trei noaptea, locotenentul din Forţele Aeriene aflat pe ţărmul sudic roti două butoane ale unui echipament extrem de sofisticat până când ajunse cu ţinta de pe cătarea sa telescopică în ultraviolet aliniată cu centrul reflectorului lui Branson îndreptat spre sud. Apoi apăsă un buton, o singură dată.

La trei fără cinci minute, trei oameni urcară într-un vehicul cu o formă ciudată, care era ascuns vederii de pe pod de rulota de comunicaţii. Un individ greu de clasificat, în pardesiu cenuşiu, urcă în spatele volanului, în timp ce alţi doi se urcară în spate. Ei erau îmbrăcaţi în salopete cenuşii şi semănau curios de mult. Se numeau Carmody şi Rogers. Aveau amândoi cam treizeci şi cinci de ani şi păreau duri şi competenţi, având totodată aerul unor adevăraţi domni. Nu se ştia dacă erau sau nu nişte domni. Dar se ştia cu siguranţă că erau duri şi competenţi. Nu arătau ca nişte experţi în explozive, dar asta erau. Aveau amândoi pistoale şi amortizoare pentru aceste pistoale. Carmody avea un sac de pânză în care se afla o trusă de scule, două tuburi cu gaz paralizant, un ghem de coardă greu, bandă adezivă şi o lanternă. Rogers avea un sac similar, cu un walkie-talkie, un termos şi nişte sandvişuri. Erau bine echipaţi pentru sarcina pe care o aveau de îndeplinit şi erau pregătiţi să lipsească destul de mult.

La ora trei, toate luminile de pe podul Golden Gate şi părţile adiacente ale oraşului se stinseră. Omul în pardesiu cenuşiu porni vehiculul plat şi acesta se îndreptă aproape silenţios spre turnul sudic.

Poliţistul de gardă ridică telefonul din rulota centrului de comunicaţii. Era Branson şi nu era într-o dispoziţie jovială.

— Hendrix?

— Şeful nu e aici.

— Atunci cheamă-l.

— Dacă aţi putea să-mi spuneţi care e problema…

— Luminile de pe pod s-au stins din nou. Caută-l.

Poliţistul puse jos telefonul şi se duse în partea din spate a rulotei. Hendrix stătea pe un scăunel lângă uşa deschisă, cu un walkie-talkie într-o mână şi o ceaşcă cu cafea în cealaltă. Radioreceptorul pârâi.

— Aici Carmody, şefule. Suntem în interiorul turnului şi Hopkins a parcurs deja jumătate din drumul înapoi, cu cartul electric.

— Mulţumesc.

Hendrix puse jos receptorul.

— Branson? E nerăbdător?

Hendrix îşi termină pe îndelete cafeaua, traversă rulota, ridică receptorul şi căscă.

— Dormeam. Nu-mi spune. Luminile s-au stins din nou. Am avut întreruperi de curent în întreg oraşul, toată noaptea. Aşteaptă.

În autocarul prezidenţial, Branson aşteptă. Chrysler veni în fugă pe culoar. Preşedintele îl privi cu nişte ochi tulburi. Regii petrolului sforăiau în continuare. Branson, cu telefonul la ureche, privi în jur. Chrysler spuse repede:

— Reflectorul sudic nu mai funcţionează.

— Nu se poate.

Pe faţa lui Branson începuseră să se vadă dungi adânci de încordare.

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeu ştie. E întuneric acolo. Generatorul pare în regulă.

— Atunci fugi la cel nordic şi întoarce-l invers. Nu. Aşteaptă.

Hendrix se întorsese la telefon.

— Ai spus un minut?

Se întoarse spre Chrysler.

— Las-o baltă. Luminile se vor aprinde din nou.

Branson vorbi iar la telefon.

— Nu uita. Îl vreau pe Quarry la telefon la şapte fix.

Branson puse jos receptorul şi porni pe culoar. Preşedintele îl opri.

— Când se va termina acest coşmar?

— Depinde de guvernul dumneavoastră.

— Nu am nici o îndoială că guvernul îţi va accepta cererile. Mă interesezi, Branson, ne interesezi pe toţi cei de aici. De unde această ură împotriva societăţii?

Branson îi adresă zâmbetul lui gol.

— Societatea mă lasă indiferent.

— Atunci de ce această pornire împotriva mea? De ce umilirea publică? Eşti în mod invariabil politicos cu toţi ceilalţi. Nu e suficient că ţii întreaga naţiune în şah şi fără să mă faci tot timpul să arăt ca un prost?

Branson nu răspunse.

— Poate că nu-ţi plac ideile mele politice?

— Politica mă plictiseşte.

— Am vorbit cu Hendrix astăzi. Mi-a spus că tatăl tău este un bancher extrem de bogat, în est. Multimilionar. Invidiezi un om care a ajuns în vârf. Nu ai putut să aştepţi să-i moşteneşti banca şi milioanele şi atunci ai apucat-o pe singurul drum care-ţi era deschis. Cel al crimei. Şi nu ai reuşit. Nu ai primit o recunoaştere oficială – decât din partea câtorva poliţişti de la conducere. Aşa că eşti un ratat. Eşti plin de ură. Pe care o reverşi, simbolic, asupra celui mai important cetăţean al Americii.

Branson spuse cu oboseală.

— Domnule preşedinte, sunteţi un diagnostician jalnic, şi un psihiatru şi mai jalnic. OK, OK, din nou insulte, dar de data aceasta în particular. Nu trebuie să vă mai temeţi de ascuţimea limbii mele. Dar când mă gândesc că deciziile dumneavoastră pot afecta peste două sute de milioane de americani.

— Ce vrei să spui?

— Cât de rău înţelegeţi totul. Branson senior, acel model de integritate şi proprietate, este un ticălos cu două feţe. Este, totodată, un escroc cu două feţe. Este un bancher renumit, înţelegeţi, dar nu face prea mult bine investitorilor lui. Aceştia sunt în principal oameni cu mijloace modeste de trai. Eu măcar fur o instituţie bogată. Am descoperit asta când am lucrat la banca lui. Nu aş fi luat nici măcar un amărât de dolar de la el. Nici

măcar nu i-am lăsat plăcerea să mă dezmoştenească. I-am spus doar ce cred despre el şi banca lui amărâtă şi am plecat. Cât despre recunoaştere – cine vrea asta?

— E clar că ai câştigat mai mult în ultimele optsprezece ore decât tatăl tău într-o viaţă întreagă.

Preşedintele era morocănos, ceea ce era de înţeles.

— Asta e notorietate. Cine are nevoie de ea? Cât despre bani – eu sunt deja multimilionar.

— Şi totuşi vrei mai mult?

— Motivele mele sunt treaba mea. Îmi pare rău că v-am întrerupt somnul, domnule.

Branson plecă.

Muir spuse, de pe scaunul de alături:

— A fost o discuţie destul de ciudată.

— Nu dormeaţi?

— Nu am vrut să vă întrerup. Branson din orele de veghe ale nopţii nu este acelaşi Branson din timpul zilei. Prevenitor, aş putea spune. Politicos. Aproape ca şi cum ar fi căutat un gen de justificare. Dar, în mod clar, al naibii de amar, dintr-o anumită cauză.

— Dacă nu vrea recunoaştere şi nu are nevoie de bani, ce naiba căutăm pe podul acesta blestemat?

— Şşşt. S-ar putea să vă audă primarul Morrison. Nu ştiu. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule preşedinte, mă voi culca la loc.

Când Carmody şi Rogers ajunseră în vârful turnului sudic şi ieşiră din lift, Carmody băgă mâna înăuntru, apăsă un buton şi îşi retrase braţul, când uşa începu să se închidă. Ieşiră amândoi afară şi se uitară în jos în tăcere, la podul întunecat şi abia vizibil, aflat la o sută şaptezeci de metri sub ei. După un minut, Carmody scoase radioemiţătorul din sacul de pânză, îi întinse antena şi zise:

— Acum puteţi să opriţi curentul. Liftul a coborât de treizeci de secunde.

Băgă la loc radioemiţătorul şi îşi scoase salopeta. Peste cămaşa aleasă special de culoare închisă, purta un harnaşament de piele cu o cataramă mare de oţel la spate. O frânghie de nylon

prinsă de cataramă era învârtită de câteva ori în jurul taliei lui. Începuse să o desfăşoare, când podul se lumină şi luminile de avertizare a avioanelor din vârful turnului se aprinseră din nou.

— Crezi că e vreo şansă să fim reperaţi? întrebă Carmody.

— Te gândeşti la luminile pentru avioane?

Carmody aprobă din cap.

— În nici un caz. Nu din unghiul lor. Şi am înţeles că reflectorul lor sudic nu mai funcţionează.

Carmody desfăşură restul frânghiei şi îi întinse capătul ei lui Rogers.

— Câteva ture, Charles, te rog, şi apoi prinde-o bine.

— Bazează-te pe asta. Dacă o să cazi, înseamnă că voi fi nevoit să dezamorsez chiar eu blestemăţia asta – fără să mă ţină nimeni.

— Ar trebui să primim spor de periculozitate pentru asta.

— Eşti o ruşine pentru echipa de dezamorsare a bombelor.

Carmody oftă, înaintă pe cablul gigant şi începu să scoată detonatoarele explozibililor.

Era şase şi jumătate dimineaţa, când Revson se mişcă şi se trezi. Se uită la April şi văzu că ochii ei verzi îl priveau. Fata avea cearcăne mari sub ochi şi pielea ei palidă de obicei căpătase acum o culoare nenaturală.

— Nu pari să te fi odihnit prea bine, spuse el.

— Nu am dormit toată noaptea.

— Cum? Ţi-a fost teamă, cu mine aici?

— Nu pentru mine mi-a fost teamă. Pentru tine.

Revson nu spuse nimic.

— Te simţi ameţit? După… somniferul tău?

— Nu. Presupun că am căzut într-un somn natural. Numai din cauza asta ai fost îngrijorată?

— Nu. Branson a fost aici chiar după ora unu. Ţi-a examinat ochii cu o lanternă ca să vadă dacă dormi.

— Omul acesta nu are nici un simţ al intimităţii. Ai zice…

— Aş zice că te-a plasat din nou în rolul suspectului principal.

— Suspect de ce?

— De dispariţia lui Van Effen.

— Chiar aşa?

— Nu pari prea preocupat.

— Ce înseamnă Van Effen pentru mine sau eu pentru Van Effen? Alte alarme au mai fost în timpul nopţi?

— La ora trei luminile de pe pod sau stins din nou.

— Ah!

— Nimic nu te surprinde prea mult, nu?

— De ce m-ar surprinde faptul că s-au stins luminile? Ar fi putut exista o duzină de motive pentru asta.

— Eu cred că motivul se află chiar aici, lângă mine.

— Eu dormeam.

— Nu dormeai la miezul nopţii, când ai fost pe pod. Pun pariu că nici micuţul tău... hm, aparat de fotografiat nu a fost prea inactiv.

Se aplecă spre el, privirea ei trecând de la un ochi al lui la celălalt.

— Nu cumva s-a întâmplat să-l ucizi pe Van Effen noaptea trecută?

— Ce crezi că sunt? Un ucigaş plătit?

— Nu ştiu ce să cred. Doar nu ai uitat că am auzit conţinutul mesajului pe care l-ai trimis când am fost dusă la spital. Îmi amintesc exact cuvintele: „Numai Branson şi Van Effen sunt conducători naturali. Pe ei doi aş putea să-i ucid.”

— Am spus asta. Nu l-am ucis pe Van Effen noaptea trecută. Garantez cu viaţa. După părerea mea, Van Effen este în viaţă şi sănătos, deşi nu prea înfloritor.

— Nu asta crede şi Branson.

— De unde ştii asta?

— După ce a plecat Bartlett – a fost schimbat...

— Bartlett i-a spus lui Branson că e posibil să fi adormit câteva clipe?

— Tu ce crezi?

— OK, deci a fost atent şi vigilent. Şi atunci?

— Şi atunci a venit aici această... gorilă.

Revson se uită la noul paznic. Hirsut, cu nişte sprâncene incredibil de stufoase şi cu un spaţiu neglijabil între sprâncene şi linia părului. Descrierea lui April nu le avantaja nici măcar pe gorile.

— Yonnie, spuse Revson. Tancul mobil al lui Branson.

— A trecut pe aici şi Chrysler, nu numai o dată. L-am auzit spunându-i acestui om că el şi Branson cred că Van Effen e pe fundul lui Golden Gate.

— Abia aştept să-i văd faţa când va afla, poate pentru prima dată în viaţă, cât de mult se înşeală.

— Nu vrei să-mi spui şi mie?

— Nu. Şi nici tu nu vrei.

— Pari foarte sigur de tine...

— În privinţa asta, da.

— Poţi pune capăt acestei situaţii?

— Mi-e teamă că asta este o altă problemă.

Se gândi puţin şi zâmbi.

— Dacă mă străduiesc foarte tare, pot să te invit la cină diseară?

— Diseară!

— M-ai auzit bine.

— Poţi să mă duci la Timbuctu, dacă vrei.

— Obrăznicăturile. Le poţi recunoaşte întotdeauna.

Soneria telefonului din centrul de comunicaţii din autocarul prezidenţial bâzâi exact la ora şapte. Branson îl ridică.

— Da.

— Aici Quarry. Ţi-am acceptat cererile absurde şi facem aranjamentele necesare. Aşteptăm veşti de la legătura ta din New York.

— Aşteptaţi? Ar fi trebuit să ia legătura cu voi acum două ore.

Quarry spuse obosit:

— Aşteptăm să sune din nou.

— Când a sunat prima dată?

— Aşa cum ai spus, acum două ore. Face nişte aranjamente cu cei pe care i-a numit „prieteni europeni”.

— Trebuia să vă spună o parolă.

— Ne-a spus. Nu mi s-a părut prea originală: „Peter Branson”.

Branson zâmbi larg şi închise. Zâmbea încă atunci când coborî în lumina soarelui de dimineaţă. Chrysler era acolo şi nu zâmbea de loc. Chrysler era epuizat, după ce preluase temporar rolurile lui Van Effen şi Kowalski. Dar motivul îngrijorării lui era altul.

— Partea cu banii s-a rezolvat, spuse Branson.

— Excelent, domnule Branson.

Zâmbetul lui Branson dispăru.

— Nu pari prea fericit.

— Sunt câteva lucruri pe care vreau să vi le arăt.

Chrysler îl conduse la reflectorul îndreptat spre sud.

— Probabil că ştiţi că un reflector nu este ca o lanternă sau un proiector obişnuit. Vreau să spun că nu foloseşte becuri. Are un braţ electric care sare între doi electrozi. Ceva de genul dispozitivului electric de scânteiere dintr-o maşină, cu diferenţa că acolo scânteierea este intermitentă. Aici arcul este continuu. Uitaţi-vă la electrodul din stânga.

Branson se uită.

— Arată ca şi cum s-ar fi topit, încovoiat, sau ceva de genul acesta. Şi se presupune că astfel de electrozi sunt proiectaţi să reziste la căldura uriaşă provocată de arc.

— Exact. Şi mai este ceva ce nu aţi văzut. Gaura aceasta mică din sticlă.

— Ce încerci să-mi spui, Chrysler?

— Mai este ceva.

Chrysler se întoarse încet cu Branson şi îi arătă acoperişul autocarului din spate.

— Scanerul radio. E distrus, stricat. Cum am verificat şi răsverificat că nu există emiţătoare pe pod – în afară de ale noastre – nu ne-am obosit să-l folosim. L-am verificat din întâmplare, azi dimineaţă. M-am urcat şi am aruncat o privire. Mai există un al doilea semn de topire la baza axului rotitor.

— Puteau fi provocate de fulger? În ambele cazuri? În definitiv, Dumnezeu ştie că au fost o mulţime, noaptea trecută.

— Aş sublinia, domnule Branson, că nici scanerul radio, nici reflectorul, nu sunt puse la pământ. Amândouă sunt montate pe roţi de cauciuc.

— Scanerul…

Chrysler spuse răbdător:

— Roţile de cauciuc ale autocarului.

— Atunci?

— Cred că au folosit o rază laser.

Chiar şi la acea oră matinală, toţi strategii de la ţărm erau

strânşi în jurul mesei din rulota de comunicaţii, când sună telefonul. Răspunse poliţistul de gardă.

— Aici Branson. Dă-mi-l pe generalul Carter.

— Nu poate fi prea departe. Aşteptaţi, vă rog.

Poliţistul apăsă microfonul receptorului.

— E Branson, pentru dumneavoastră, domnule general.

— Treci pe difuzor, ca să auzim cu toţii ce are de spus. Spune-i că tocmai am intrat.

— Generalul tocmai a sosit.

— Carter, mai foloseşte o dată raza aceea laser împotriva noastră şi îl voi arunca – să zicem – pe domnul Muir de pe pod. Pentru început.

Ceilalţi şase de la masă se uitară unii la ceilalţi, înţelegând imediat despre ce era vorba şi, posibil, bucurându-se că era Carter cel care trebuia să pareze acel atac.

— Explică-te.

— Unul dintre reflectoarele noastre şi scanerul de unde radio au fost deteriorate. Toate semnele indică o rază laser.

— Eşti nebun.

Urmă o tăcere scurtă. Era clar că Branson fusese luat prin surprindere, pentru moment. Apoi spuse:

— Muir nu va fi de aceeaşi părere, când va fi în cădere spre Golden Gate.

— Îţi repet că eşti nebun şi dacă poţi asculta, îţi voi spune de ce. În primul rând, nu eşti un expert şi nu ai recunoaşte semnele unei defectări prin laser nici dacă s-ar afla pe farfuria ta de la micul dejun. În al doilea rând, nu există astfel de unităţi în zona golfului – dacă erau, aş fi fost prima persoană care să o ştie. În al treilea rând, dacă am fi avut o unitate laser, i-am fi putut ochi pe toţi ticăloşii tăi, în timp ce se plimbă pe pod – sau nu ştii cât de precisă şi ucigătoare poate fi o rază laser? Cu o cătare telescopică corespunzătoare poţi găuri o minge de fotbal de la zece mii de metri.

— Păreţi să ştiţi curios de multe despre lasere, generale.

Era o remarcă negativă şi Branson fie se gândea, fie trăgea de timp.

— Nu neg asta. Am fost instruit în lasere, chiar am ajutat la dezvoltarea lor. Orice general are domeniul sau specialitatea lui.

Generalul Cartland e expert în explozibili. Eu sunt inginer electronist. Unde rămăsesem? Da. În al patrulea rând, ţi-am fi putut imobiliza elicopterele fără să-ţi dai seama, înainte să încerci să decolezi. Îmi dai idei, Branson. În fine, cauza probabilă a defecţiunii a fost o descărcare electrică – un fulger.

— Nici reflectorul, nici scanerul nu sunt împământate. Sunt montate pe roţi de cauciuc.

Carter lăsă iritarea să i se simtă în voce.

— În locul tău, aş fi rămas la jefuirea băncilor. Nu trebuie să fie împământate ca să fie lovite de fulger. Se întâmplă de sute de ori pe an avioanelor, la altitudini de până la opt mii de metri. Tu le-ai numi împământate? În acelaşi timp, fulgerele au o afinitate deosebită pentru metale.

Făcu o pauză şi continuă.

— Bineînţeles, ai un generator pentru reflectorul tău, aproape sigur un generator cu benzină, şi cum nu vrei să fii asfixiat de aburi de monoxid de carbon, aproape sigur nu l-ai plasat într-un autocar. Spune-mi, foloseşti cumva şi un generator ca să reîncarci bateriile autocarelor – printr-un transformator?

Branson spuse, după o pauză foarte mică:

— Da.

Carter oftă.

— Trebuie să gândesc eu în locul tău, Branson? Iată o masă mare de metal, împământată solid la drum şi conectată direct, atât la reflector, cât şi la scaner. Ce ţintă perfectă pentru orice fulger rătăcitor. Mai e şi altceva?

— Da. Transmite că vreau camerele TV în poziţie şi pregătite la ora nouă.

Carter închise. Richards spuse, aprobator:

— Un adevărat spectacol pentru o oră atât de matinală. Presupun că e nevoie de mai mult decât de câteva stele, ca să fii general. Am senzaţia că Branson al nostru se simte puţin cam hărţuit. Când vom da şi noi spectacolul nostru la televizor?

— Imediat după cel al lui Branson, aş spune eu, zise Hagenbach. La nouă treizeci. Este momentul de maxim impact psihologic.

— Ca purtător de cuvânt al nostru, ţi-ai pregătit replicile?

Hagenbach nu catadicsi să răspundă.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă Branson.

— E clar că generalul Carter nu e un prost, spuse Chrysler nesigur. Dar dacă fulgerul ar fi trecut prin generator, de ce nu a sărit de la un electrod la celălalt, în loc să facă o gaură în sticla reflectorului? Adică, unde s-a dus?

— Mi-e teamă că nu e domeniul meu.

— Am început să cred că nici al meu. Dar sunt al naibii de sigur că e ceva putred aici.

Ezită o clipă şi continuă:

— Poate că nu am fost prea deştept în privinţa, dar mai am o idee, domnule Branson.

— Exact de idei avem nevoie. Eu unul tocmai le-am terminat.

Aceasta era o declaraţie total neaşteptată pentru Branson, îşi spuse Chrysler.

— Fac tot posibilul, dar eu nu sunt Van Effen. În plus, mă simt cam terminat. Nici chiar dumneavoastră nu puteţi rezista douăzeci şi patru de ore pe zi. Aveţi nevoie de un locotenent – ca să nu spun de unul odihnit – şi cu tot respectul pentru colegii mei...

— Treci peste asta.

— Acum, când oamenii noştri au controlul staţiilor radar de pe Mount Tamalpais, cred că Parker este capabil să le supravegheze singur. Vă sugerez să trimiteţi un elicopter să-l aducă pe Giscard. Îl cunoaşteţi mai bine ca mine. E dur, e un conducător, e plin de resurse, nu intră în panică şi, într-un fel, e foarte viclean. Vreau să spun, cu tot respectul pentru dumneavoastră, domnule Branson, că el nu a fost văzut niciodată în interiorul unui tribunal. V-ar lua o greutate al naibii de mare de pe umeri.

— Ai dreptate, bineînţeles. Dacă nu aş avea nevoie de o pauză, m-aş fi gândit chiar eu la asta. Ia legătura cu Johnson sau cu Bradley. Nu, cu Bradley – Johnson e de gardă. Spune-i să plece imediat. Eu îl voi anunţa pe Giscard, la telefon. O să-i avertizez şi pe prietenii noştri de pe mal ce se va întâmpla dacă vor interveni. Deşi nu cred că mai au nevoie să le-o spun eu.

Branson dădu telefoanele, tresări la mugetul puternic al elicopterului Sikorsky care se ridică lin de pe pod şi porni spre nord. Măcar Carter spusese adevărul în această privinţă:

elicopterul nu se bucurase de atenţia unei raze laser.

Revson îi spuse lui April:

— Nu vreau să par nedelicat, dar nu ai vrea să faci o vizită la… camera de pudrat a doamnelor?

Ea se holbă la el.

— De ce Dumnezeu să fac asta? Oh, bine, ai tu un motiv.

— Exact. Repetă după mine.

Ea repetă de patru ori şi apoi spuse:

— Asta e tot?

— Da.

— O dată ar fi fost de ajuns.

— În zilele astea nu se ştie niciodată ce este de folos.

— De ce nu o faci tu?

— E urgent şi vreau să fie făcută acum. Pe acest pod se află patru doamne şi cel puţin cincizeci de bărbaţi. Şansele tale la intimitate sunt mult mai mari.

— Şi tu ce o să faci? Arăţi destul de dărâmat.

— Ca să parafrazez un cântec vechi, mi-am lăsat lama în San Francisco. Apoi, se apropie micul dejun. Furgonetele trebuie să sosească la şapte treizeci.

— Aş vrea să am şi eu poftă de mâncare.

April se ridică şi îi spuse câteva cuvinte lui Yonnie, care îşi dezgoli dinţii într-o grimasă înfiorătoare, pe care probabil că el o considera o aprobare încântătoare şi graţioasă.

Transmiţătorul din faţa lui Hagenbach bâzâi. Acesta îl trase spre el şi crescu volumul. Ceilalţi şase oameni din încăpere se aplecară în faţă, aşteptând cu nerăbdare. Acel apel putea proveni dintr-o singură sursă. Dar se înşelau.

— Domnul Hagenbach?

Era o voce feminină.

— Eu sunt.

— April Wednesday.

Hagenbach primi asta cu un aplomb remarcabil.

— Spune, draga mea.

— Domnul Revson vrea să afle cât de curând posibil dacă se poate ca ultima soluţie să nu aibă un nivel letal. Vrea să aveţi cât

mai mult timp la dispoziţie ca să încercaţi. De aceea vă sun acum.

— Voi încerca. Dar nu pot garanta.

— Spune să aruncaţi un val de bombe fumigene, cu un minut înainte. Vă va transmite prin radio cu un minut înainte de asta.

— Iar eu vreau să vorbesc cu Revson cât mai urgent. De ce nu a sunat el?

— Pentru că sunt în toaleta doamnelor. Vine cineva.

Vocea se transformase într-o şoaptă şi legătura se întrerupse.

Hagenbach transmise la biroul de comunicaţii:

— Arsenalul. Urgenţă, domnule general Carter. Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, de data aceasta.

— Toaleta doamnelor, spuse Quarry, nevenindu-i să creadă. Nu există adâncimi la care să nu coboare acest om al dumneavoastră?

— Fiţi rezonabil. Doar nu vă aşteptaţi să fie chiar el acolo. Cunoscându-l pe Revson, i-aş da un „10” pentru comportamentul în societate.

Vicepreşedintele Richards vorbi rar şi răspicat:

— La spital ne-aţi spus că nu ştiţi care era această „ultimă soluţie”.

Hagenbach îl privi cu răceală.

— Ca vicepreşedinte, ar fi trebuit să ştiţi. Nimeni nu ajunge şeful FBI-ului fără să fie un maestru al subterfugiilor.

Micul dejun ajunse la mijlocul podului la şapte treizeci. Branson nu se atinse de nimic, ceea ce era foarte bine, ţinând cont de şocul pe care urma să-l aibă sistemul lui nervos. La şapte patruzeci şi cinci, Bradley execută o aterizare perfectă cu elicopterul Sikorsky. Giscard, cu o faţă posacă şi hotărâtă, coborî pe pod, fără să arate deloc nepotrivit în uniforma de sergent de poliţie, ceea ce era destul de ciudat. Probabil că în următoarele cinci minute i se făcură mai multe fotografii decât în toată existenţa lui anterioară – ceea ce nu prea era de mirare. Giscard, ca un adevărat profesionist, avea grijă să nu fie fotografiat niciodată. Dar chiar şi redutabilul Giscard venise prea târziu. La ora opt, Branson, deja tulburat – deşi pe faţa lui liniştită şi încrezătoare nu se vedea nici un semn de tulburare – primi prima lovitură, deloc uşoară, care îi prevestea sfârşitul.

Branson era adâncit în conversaţie cu Giscard, odihnit şi încrezător, când Reston, omul de gardă din autocarul prezidenţial, se apropie grăbit:

— La telefon, domnule Branson.

— Mă ocup eu de tot, domnule Branson, spuse Giscard. Dumneavoastră încercaţi să vă odihniţi.

Îl atinse uşor pe umăr şi adăugă:

— Nu există nici un motiv de îngrijorare.

Giscard nu avea de unde să ştie asta, dar era cea mai deplasată profeţie pe care o făcuse vreodată sau pe care era posibil să o facă în viitor.

La telefon era Hagenbach.

— Am veşti proaste pentru tine, Branson. Kyronis nu vrea să te vadă. Nici acum, nici altă dată.

— Cine?

Branson văzu cum încheieturile mâinii cu care ţinea receptorul se albiseră şi încercă să se relaxeze, printr-un efort de voinţă.

— K-Y-R-O-N-I-S. Preşedintele acelei insule-paradis din Caraibe. Mi-e teamă că nu eşti binevenit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eu cred că ştii. Şi mă tem că această campanie publicitară mondială a ta l-a speriat de moarte pe bietul om. Nu noi l-am găsit, el ne-a căutat. Este pe o linie internaţională chiar acum. Vrei să-ţi fac legătura?

Branson nu spuse nimic. Imediat auzi o voce stridentă cu un pronunţat accent caraibean.

— Eşti un prost, Branson. Un nebun. Un lăudăros cu gura mare. Trebuia să le spui că mergi în Caraibe. Trebuia să spui lumii întregi că insula are o închisoare îngrădită, într-un colţ. Trebuia să spui lumii că nu avem tratat de extrădare cu Statele Unite. Cât credeai că o să ia spionajului american să pună totul cap la cap, nebunule? I-am sunat eu, înainte să mă sune ei. Flota lor pornise deja de la baza Guantanamo din Cuba. Avioanele lor C54 sunt aliniate pe pistele de la Fort Lauderdale, cu Dumnezeu ştie câţi paraşutişti şi infanterişti marini pregătiţi să urce în ele. Pot ocupa micul nostru principat în zece minute şi vicepreşedintele vostru m-a asigurat că o vor face cu plăcere.

Kyronis se opri ca să respire, parcă pentru prima dată de când

îşi începuse tirada.

Branson nu zise nimic.

— Megalomanie, Branson. Megalomanie. Întotdeauna te-am avertizat că este singurul lucru care te poate doborî. Megalomanie pură, autentică.

Branson închise telefonul.

Capitolul 12

Giscard primi veştile cu un aplomb remarcabil.

— Deci Kyronis ne-a trădat. Nu este sfârşitul lumii şi nu văd de ce asta ar schimba ceva. Cred că este doar o parte a unui război al nervilor, de uzură, un război psihologic. OK – sunteţi aici de douăzeci şi trei de ore, iar eu nu ştiu cât de mare a fost tensiunea. Dar sunt sigur de un lucru: neavând cum să ajungă altfel la dumneavoastră, încearcă să facă presiuni, aşa încât să faceţi o greşeală. Este ca un joc de poker, în care ei nu au nici o carte în mână, aşa că singura soluţie e să încerce o cacealma.

Giscard făcu semn cu capul spre autocarul prezidenţial.

— Ce cacealma, când dumneavoastră aveţi toate cărţile în mână?

— Ascultaţi vocea raţiunii, spuse Branson, zâmbind. Uiţi că eu cunosc vocea lui Kyronis.

— Sigur că o cunoaşteţi. Nu mă îndoiesc că a fost Kyronis. Şi nu mă îndoiesc că guvernul nostru a ajuns la el, prin nişte verificări rapide făcute de CIA sau FBI.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că Kyronis ştie numărul dumneavoastră VHF. Ar fi putut să vă vorbească prin staţie, direct, în loc să creeze toată zarva asta. Dar acest lucru nu ar fi convenit prietenilor noştri de la departamentul războiului psihologic.

— Am o idee, domnule Branson.

Chrysler scăpase de o mare parte a stării lui de epuizare, de la

sosirea lui Giscard.

— Cine are nevoie de Kyronis? Boeing-ul prezidenţial poate ajunge într-o mulţime de ţări din lume care nu au un tratat de extrădare cu SUA. Cel puţin o duzină. Dar nu este nevoie să mergem mai departe de Caraibe. Aţi gândit tot timpul pe scară mare, domnule Branson. Acum e momentul să continuaţi să o faceţi.

Branson îşi frecă fruntea.

— Gândeşte cu voce tare. Trebuie s-o facă cineva în dimineaţa asta.

— Havana. Nu există tratat de extrădare cu ei. Sigur, există o înţelegere de repatriere a răpitorilor, dar nimeni nu-l va trimite înapoi pe cel care a deturnat Boeing-ul prezidenţial – mai ales dacă preşedintele are un pistol la tâmplă. OK, deci SUA e pregătită să ocupe insuliţa lui Kyronis. Cuba este o provocare cu totul diferită. Castro are o armată de prima clasă, forţă aeriană şi marină. Orice încercare de scoatere a preşedintelui de acolo ar putea conduce la un război total. Şi să nu uităm: Castro este preferatul Moscovei. O invazie armată a Cubei ar conduce la o reacţie violentă şi nu cred că SUA este pregătită să rişte o confruntare nucleară, din cauza unei mizerabile jumătăţi de miliard de dolari.

Branson aprobă încet din cap.

— Curios, acolo vroia şi Van Effen să mergem. Şi cam din aceleaşi motive.

— Nu vedeţi cât de mult i-ar plăcea lui Castro asta? Ar apărea la televizor, ar plânge, s-ar văita şi şi-ar frânge mâinile, ar spune cât de mult ar vrea să ajute, dar mâinile sale sunt legate, din nefericire. Apoi, când camerele de filmat ar fi oprite, ar izbucni în hohote de râs.

— Domnilor, spuse Branson, mi-aţi redat încrederea în natura umană. Cel puţin în natura mea. Rămâne stabilit: Havana. Următorul nostru spectacol este la ora nouă. Toate echipamentele şi materialele explozive ca înainte. Peters poate conduce din nou camionul electric. Bartlett şi Boyard au fixat ultimul set – hai să le dăm startul lui Reston şi Harrison.

Branson zâmbi.

— Ei se cred mai buni decât Bartlett şi Boyard, şi consideră că

ar fi trebuit să aibă privilegiul primei încercări. Vezi să ia la ei aparatele de emisie-recepţie. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva. Chrysler, vreau să am posibilitatea să pun mâna pe un telefon, oriunde m-aş afla. Să nu mai fiu nevoit tot timpul să dau fuga la autocarul prezidenţial. Vreau o linie directă cu Hagenbach şi compania. Poţi aranja unul în autocarul nostru?

— Ar trebui să trec prin centrala locală.

— Şi ce dacă? Nici o problemă. Spune-le să ţină linia în permanenţă deschisă. Vreau o legătură spre locul în care voi sta când filmăm. Şi poţi să stabileşti o legătură prin radio-telefon cu elicopterul principal?

— E suficient să învârt un buton. De ce aveţi nevoie de asta, domnule Branson?

— Vom avea nevoie de ea cândva. Mai bine mai curând, decât niciodată.

Era o nouă dimineaţă splendidă, albastră şi aurie, cu un cer fără nori, un peisaj de poveste care reuşea imposibilul, transformând Alcatrazul într-o insulă de o frumuseţe sclipitoare. Ca şi în dimineaţa precedentă, un banc jos de ceaţă densă se apropia dinspre vest. Dintre cei care nu se aflau în autocare era o singură persoană care nu savura frumuseţea dimineţii sau care, cum era cazul oamenilor lui Branson, nu era la datorie.

Revson stătea pe scaunul lui, cu cotul pe marginea geamului şi cu mâna făcută căuş lângă obraz, aşa încât nimeni să nu-i vadă buzele mişcându-se.

— Dă volumul mai încet şi pune transmiţătorul în ureche, spuse Hagenbach.

— Imposibil. Capul şi umerii sunt deasupra nivelului ferestrei. Mă pot apleca pentru câteva secunde. Dar spuneţi repede.

Aparatul de fotografiat al lui Revson se afla pe genunchii lui, răsturnat, transmiţătorul aflându-se în compartimentul deschis. Revson reduse volumul şi se aplecă. După cincisprezece secunde se îndreptă şi privi în jur, cu o expresie indiferentă. Nimeni nu-i dădea atenţie. Crescu volumul.

— Ei?

Vocea lui Hagenbach părea să exprime nemulţumire.

— Nu eşti surprins?

— Nu prea mult. O să-i spuneţi?

— Nu uita, nu dai semnalul decât după ce termin eu, la capătul ăsta.

— N-o să uit. Cum e cu CUB-urile?

— Experţii nu sunt prea încântaţi de perspective.

— Atunci folosiţi numai câteva dintre ele şi compensaţi-le pe celelalte cu bombe cu gaz. Sunteţi în legătură cu cei doi oameni din vârful turnului?

— Carmody şi Rogers. Da.

— Spuneţi-le că dacă pun mâna pe cineva, să-l ducă jos, la pilonul turnului.

— De ce?

— Ascultaţi. Sunt expus. Amiralul e acolo?

Hagenbach se abţinu de la alte întrebări, deşi asta îl costă un efort considerabil. Newson veni la aparat.

— Aveţi nişte bărci mici şi silenţioase, domnule?

— Alimentate electric?

— Ar fi ideal.

— O grămadă.

— Când vine ceaţa, credeţi că aţi putea trimite una lângă pilonul turnului sudic?

— Se rezolvă.

— Cu un pistol de semnalizare şi frânghiile necesare?

— Nici o problemă.

— Mulţumesc, domnule. Domnul Hagenbach?

— Da. Eşti un ticălos secretos, nu?

— Da, domnule. Unitatea laser e gata de acţiune? Ah, bine. Vreţi să o direcţionaţi pe axul de antrenare al elicei elicopterului conducător – asta înseamnă punctul cel mai depărtat de voi. Fixaţi-l pe poziţie, aşa încât să-şi poată lovi ţinta şi printr-o ceaţă densă.

— De ce naiba…

— Vine cineva.

Revson se uită în jur. Nu venea nimeni, dar nu avea chef de o discuţie inutilă cu Hagenbach. Prinse baza aparatului de fotografiat, şi-l puse pe umăr şi coborî din autocar.

— O mică problemă, domnule, spuse Chrysler, întinzându-i lui

Branson un walkie-talkie.

— Aici Reston, domnule Branson.

Reston şi Harrison plecaseră în urmă cu mai puţin de zece minute spre pilonul sudic.

— Liftul e defect.

— La naiba. Aşteaptă.

Branson se uită la ceas. Opt douăzeci şi cinci. Spectacolul lui trebuia să înceapă la nouă. Se duse la autocarul din spate, unde Chrysler obţinuse deja o legătură directă cu centrul de comunicaţii de la ţărm.

— Aici Branson.

— Hendrix. Nu-mi spune care e problema. Ştiu. Am vorbit cu comisarii podului, acum câteva momente. Mi-au spus că siguranţa pentru ascensoarele turnului s-a ars în timpul nopţii.

— De ce nu l-au reparat?

— Lucrează la el de trei ore.

— Şi cât de mult...?

— O jumătate de oră. Poate o oră. Nu sunt siguri.

— Anunţă-mă în momentul în care e reparat.

Se întoarse la walkie-talkie.

— Îmi pare rău, va trebui să vă căţăraţi. Liftul este în reparaţie.

După o tăcere de câteva clipe, Reston spuse:

— Isuse. Până sus?

— Până sus. Nu e Everest-ul. Ar trebui să fie simplu. Şi aveţi manualul.

Puse jos transmiţătorul şi îi spuse lui Giscard:

— Nu-i invidiez. O altă piedică psihologică?

— S-ar putea. Dar după o noapte ca cea precedentă, hm...

Revson se duse la O'Hare, lângă bariera din vest. I se adresă, fără nici o introducere:

— Cât de ermetică este uşa din spate a ambulanţei?

O'Hare încetase să mai fie surprins de ceea ce spunea Revson.

— De ce?

— Să zicem că oxigenul din interior va fi absorbit. Cum te-ai descurca?

— Avem buteliile de oxigen, bineînţeles. Ca să nu mai vorbesc de oxigenul din unitatea cardiologică.

— S-ar putea să ai nevoie de el. Ai auzit vreodată de bombele CUB-55?

O'Hare negă din cap.

— Ei bine, s-ar putea să apară câteva aici, în următoarele ore – chiar în dimineaţa asta. Sunt bombe letale de asfixiere, unul dintre cele mai încântătoare progrese recente în materie de armament. Sug oxigenul din aer şi nu lasă nici un semn pe victime.

— Tu ştii mai bine. Dar… hm, este puţin cam fantezist.

— Ce păcat că nu le poţi întreba pe sutele de victime care au murit la Xuan Loc din cauza lor. Guvernul cambodgian le-a folosit frecvent în Asia de Sud-Est. Regret să spun, dar bombele erau furnizate de Marina Statelor Unite.

— Este o informaţie strict secretă?

— Nu. Hanoi-ul a făcut mult tămbălău în legătură cu asta, la momentul respectiv.

— Şi vei folosi acele bombe?

— Da. Încerc să le modific, să le micşorez potenţialul. Adică, experţii încearcă.

— Vor reuşi?

— Există o oarecare lipsă de optimism.

— Cine s-a gândit la asta? Tu?

Revson aprobă din cap, o singură dată.

— Eşti un ticălos cu sânge rece, Revson. Nu te-ai gândit că e posibil să sufere şi oameni nevinovaţi, poate chiar să moară, la fel ca şi cei vinovaţi?

— Repet, nu pentru prima dată, că toţi doctorii ar trebui să fie supuşi unui test de inteligenţă, înainte să li se permită să practice. Nevinovaţii nu vor suferi. Nevinovaţii vor fi în autocarele lor şi, pentru că va fi foarte cald, vor avea aerul condiţionat pornit. Asta înseamnă uşi închise şi reciclarea aerului curat folosit. Când vei vedea căzând prima bombă cu gaz, fugi la adăpost.

Revson se îndepărtă şi îl atinse pe Grafton pe braţ.

— Pot să vorbesc puţin cu dumneavoastră?

Grafton ezită, clătină din cap nedumerit şi apoi îl urmă. Când consideră că se îndepărtaseră suficient ca să nu poată fi auziţi de

cea mai apropiată persoană, Revson se opri.

— E necesar să ne plimbăm ca să vorbim? întrebă Grafton.

— În cazul acesta, da. Nu am făcut cunoştinţă. Sunteţi domnul Grafton de la AP, decanul reporterilor de pe acest pod?

— Dacă vrei să mă flatezi, da. Iar dumneata eşti domnul Revson, degustătorul regilor.

— E doar o slujbă suplimentară.

— Ai o altă meserie. Nu-mi spune.

Grafton îl privi cu nişte ochi cenuşii şi reci, scrutători.

— Biroul Federal de Investigaţii.

— Îţi mulţumesc că m-ai scutit de efortul de a te convinge. Mă bucur că nu te numeşti Branson.

Generalul Cartland spuse:

— Dacă nu poţi obţine ca acele CUB-55 să fie modificate, un salon de pompe funebre local va avea serios de lucru.

— Sunteţi pregătit să folosiţi pistolul cu cianură?

— *Touché*.

Cu câteva minute înainte de nouă, Branson îşi pregăti decorul obişnuit. Părea la fel de calm şi relaxat ca totdeauna, singura schimbare în comportamentul lui natural fiind faptul că fusese politicos, aproape respectuos, în alegerea locului preşedintelui. La ora nouă, camerele începură să filmeze.

Tot la ora nouă, Reston şi Harrison, asudând din greu şi plângându-se amarnic de durerile din picioare, ajunseră în vârful ultimei scări. Rogers spuse compătimitor, privindu-i pe deasupra pistolului lui cu surdină:

— Cred că sunteţi epuizaţi după această ascensiune lungă, domnilor.

Giscard îi şopti la ureche lui Branson:

— Ar fi bine să începeţi, domnule Branson. Se pare că ceaţa vine exact la nivelul podului.

Branson aprobă din cap, apoi continuă să vorbească la microfon:

— Deci, sunt sigur că veţi fii la fel de încântaţi ca şi mine să aflaţi că guvernul a acceptat cererile noastre foarte rezonabile.

Totuşi, până când vom primi confirmarea finală, ne-am gândit că ne-am putea petrece timpul în mod profitabil, instruindu-vă şi distrându-vă, în acelaşi timp. În jargonul *show-business*-ului, spectacolele vor fi reluate la orele unsprezece şi unu. Vă sfătuiesc să le urmăriţi. Sunt sigur că nu veţi mai vedea niciodată altele de acelaşi gen. Ca şi înainte, puteţi vedea cartul electric cu explozivi şi echipament, care pleacă spre turnul sudic. Acum, dacă primim un prim-plan al camerei telescopice, ar trebui să-i vedem pe doi dintre colegii mei apărând în vârful turnului sudic.

Camera telescopică se supuse, dar în vârful turnului nu se vedea nici un semn de viaţă. Un minut mai târziu, era tot gol.

— Se pare că e o uşoară întârziere, spuse Branson. Vă rog să nu plecaţi.

Zâmbea ca un om sigur pe sine, care ştia că nici unul dintre milioanele de telespectatori nici nu ar fi visat să plece, când sună telefonul de lângă scaunul lui. Branson zâmbi milioanelor nevăzute şi zise:

— Scuzaţi-mă.

Acoperi microfonul cu mâna şi ridică telefonul.

— Aici Hendrix. Liftul e reparat.

— Acum îmi spui?! Ştii cât de mult îi ia unui om să se caţere până sus?

— Nu-mi spune că oamenii tăi urcă – mai bine zis încearcă să urce în vârf. Trebuie să fie nebuni. Tu eşti nebun, dacă i-ai trimis.

— Au un manual.

— Ce manual?

— O copie a originalului.

— Atunci pot fi pierduţi pentru zile întregi. Din cauza schimbărilor interne, acel manual a fost anulat acum douăzeci de ani. Se pot rătăci acolo pentru toată ziua.

Branson puse receptorul jos şi i se adresă lui Giscard, acoperind în continuare microfonul cu mâna:

— Merge liftul. Trimite-i acolo pe Bartlett şi pe Boyard, pas alergător. Spune-le să nu uite greutatea.

Apoi vorbi din nou în microfon:

— Îmi cer scuze telespectatorilor. O mică problemă.

Telespectatorii petrecură următoarele zece minute fiind răsplătiţi cu o varietate de imagini panoramice ale lui Golden Gate

şi ale magnificului peisaj înconjurător, în timp ce Branson făcea diferite comentarii. După zece minute, el spuse:

— Gata. Turnul sudic, din nou.

Bartlett şi Boyard erau acolo, cu mâinile ridicate în aer, în semn de salut. Apoi, împreună cu Peters, repetară execuţia din ziua precedentă, prinzând a doua bandă de explozivi lângă prima, într-un timp remarcabil de scurt. Bartlett şi Boyard făcură din nou semne cu mâna şi dispărură în interiorul turnului. Rogers îi ţinea sub ameninţarea pistolului lui cu surdină.

— Sunteţi nişte adevăraţi experţi, spuse el. Ce păcat. Acum va trebui să ne chinuim să înlăturăm şi al doilea set de detonatori.

Telefonul de lângă Branson sună, în timp ce el ţinea un discurs de rămas bun în faţa camerei de filmat. Branson ridică receptorul.

— Aici Hagenbach. Îmi pare rău că trebuie să intervin şi să te întrerup, dar avem şi noi un mic spectacol de transmis. Ai ieşit din emisie, iar acum telespectatorii ne urmăresc pe noi. Acelaşi canal. Tocmai ţi-am urmărit splendida producţie. Acum, poate că ţi-ar face plăcere să te uiţi şi tu la micul nostru spectacol.

Imaginea de pe ecran se schimbă, oferind un prim-plan cu Hagenbach. Cei din San Francisco, şi nu numai, recunoscură fundalul din spatele lui ca fiind cel din Presidio.

— Se pare că putem face foarte puţine ca să îl împiedicăm pe criminalul Branson să-şi atingă scopurile lui criminale, zise Hagenbach. Dar s-ar putea să iasă ceva bun din toate astea. Dau cuvântul domnului Richards, vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii.

Richards oferea o figură impunătoare la microfon. Fiind un om sociabil şi care se exprima clar în majoritatea timpului, anii de conferinţe şi campanii prin întreaga ţară îi îmbunătăţiseră talentul natural de orator, până când ajunsese la un nivel în care putea recita alfabetul invers şi să-şi ţină totuşi auditoriul cu sufletul la gură. Dar în acea dimineaţă îşi ţinu în frâu calităţile: nu era un moment potrivit pentru bună dispoziţie sau retorică. Fiind omul aflat chiar în centrul unei crize naţionale, fu ferm, calm şi scurt, la obiect – ceea ce reprezenta ceva exceptional pentru el.

— Din nefericire, ceea ce tocmai aţi auzit este adevărat.

Oricât de dizgraţioasă şi umilitoare ar fi situaţia actuală, în nici un caz nu-i putem pune în pericol pe preşedinte, pe invitaţii lui regali şi bunul nume al Americii. Ne vom supune şantajului. Acest criminal, Branson, pare că va scăpa cu echivalentul în materie de şantaj al crimei cu premeditare, dar aş vrea să mă asculte foarte atent. Conform unei informaţii pe care am primit-o azi dimineaţă – informaţie care, aşa cum voi dovedi în curând, este extrem de demnă de crezare – cred că Branson este foarte aproape de capătul drumului lui. Cred că, foarte curând, va rămâne singur şi fără prieteni. Cred că nu va mai avea pe nimeni care să-l ajute, în întreaga lume. Cred că mâinile tuturor vor fi împotriva lui. Şi cred că mâinile care se vor întinde cel mai rapid ca să-l lovească şi să-l doboare sunt mâinile criminalilor lui devotaţi, care îşi imaginează, în mod greşit, că şeful lor este un om de onoare şi integru.

Richards devie pentru un moment în retorică.

— Acestea sunt mâinile celor care îl vor doborî efectiv, în timp ce el încearcă, la figurat, să-i înjunghie pe la spate.

Unii dintre oamenii lui Branson se uitau la acesta cu nişte priviri nedumerite şi năucite. Revson şi O'Hare se priviră miraţi unul pe celălalt. Numai Branson părea total degajat, lăsat pe spate pe scaunul lui, cu un zâmbet uşor dispreţuitor pe buze.

— Am spus că am o informaţie foarte demnă de încredere. Ca vicepreşedinte al vostru, am fost acuzat de multe ori că nu prea sunt genul care să facă declaraţii moderate. În cazul acesta am fost. Am o dovadă indubitabilă. Doamnelor şi domnilor telespectatori din întreaga lume, daţi-mi voie să vi-l prezint pe omul care, până acum câteva ore, era locotenentul cel mai devotat al lui Branson, domnul Johann Van Effen.

Camera de filmat se focaliză asupra imaginii a cinci oameni, care stăteau unul lângă celălalt, pe scaune. Bărbatul din centru era, incontestabil, Van Effen, care părea la fel de relaxat ca oricând şi discuta cu o aparentă prietenie cu cei din jurul lui. Imaginea nu era luată de suficient de aproape ca să se vadă ochii lui strălucitori, faptul că se afla sub influenţa drogurilor. Droguri care îl făcuseră să răspundă fără să se poată controla, timp de trei ore lungi, la întrebările unui psihiatru priceput al poliţiei care, şi el, fusese îmboldit încontinuu de Hagenbach.

Richards continuă:

— De la stânga la dreapta: amiralul Newson, comandantul Marinei de pe coasta de vest, şeful Poliţiei din San Francisco, Hendrix, domnul Van Effen, domnul Hagenbach, şeful FBI-ului şi generalul Carter, comandantul armatei, coasta de vest. Dacă îmi permiteţi o glumă slabă, mă îndoiesc că Van Effen s-a mai găsit vreodată în compania atâtor reprezentaţi ai legii, în întreaga lui viaţă.

Branson încetase să mai stea relaxat, tolănit pe spate. Acum stătea aplecat în faţă, pe scaunul lui, şi, pentru prima dată, sentimentele lui erau evidente: pe faţa lui se citea o uluire şocată.

— Van Effen, spuse Richards, a dezertat în primele ore ale acestei dimineţi. A dezertat din cauza unor motive pe care el, ca şi mine de altfel, le considerăm foarte îndreptăţite. A plecat pentru că este încă un om relativ tânăr, şi ar dori să mai trăiască o vreme. În consecinţă, acţionând în calitate de şef al statului, am garantat deja imunitatea lui Van Effen în faţa legii. Informaţiile aduse de el sunt nepreţuite, ca şi cele referitoare la opt jafuri importante din ultimii trei ani în care – ştim acum – Branson a fost şeful. Dar am deviat de la subiect. A dezertat deoarece s-a temut pentru viaţa lui. A dezertat pentru că Branson i-a sugerat ca ei doi să-şi împartă banii de răscumpărare între ei. Restul echipei se poate duce dracului sau, cel mai probabil, în închisoare. Pe lângă faptul că se pare că Van Effen posedă o oarecare credinţă în onestitatea între hoţi, el şi-a dat seama imediat că dacă era de acord cu asta, următorul spate în care avea să se înfigă lama unui cuţit – de data asta la propriu – era al lui. Van Effen este de părere că foştii lui camarazi ar trebui să ştie ce îi aşteaptă. Conform spuselor lui, a convins deja patru dintre oamenii lui Branson să dezerteze împreună cu el şi îi aşteaptă în curând. În clipa în care vor sosi, vi-i vom prezenta la televizor. Dacă puteţi, v-aş sugera să nu vă îndepărtaţi prea mult de ecranele televizoarelor dumneavoastră.

— Isuse! spuse O’Hare. Asta da sămânţă a discordiei. Cum va reuşi Branson să facă faţă acestei situaţii? Strălucit. Aşa cum spune vicepreşedintele, care dintre oamenii lui va mai avea acum

încredere în el? A fost ideea ta, Revson?

— Aş vrea să fi fost. Dar nici chiar eu nu sunt atât de machiavelic. Este mâna lui Hagenbach, fără îndoială.

— N-aş fi crezut niciodată că Van Effen…

— Orice ai vrea să spui, opreşte-te. Hagenbach a avut grijă să nu fie nici un prim-plan cu Van Effen. Dacă s-ar fi întâmplat asta, chiar şi un neprofesionist ar fi sesizat că Van Effen e drogat.

— Drogat? Dacă a dezertat…

— A fost o dezertare involuntară. L-am gazat şi l-am coborât pe… hm, un submarin care trecea pe dedesubt.

— Desigur. Cum altfel? Ah, ah – un submarin care trecea.

O'Hare îi aruncă privirea clasică a psihiatrului care descoperea că avea în faţă un caz intratabil.

— Vai, vai. Nu mă crezi.

— Sigur că te cred, bătrâne.

— Iar eşti stresat, spuse Revson cu blândeţe. Ai început din nou să vorbeşti engleza britanică.

Bătu cu palma în baza aparatului de fotografiat.

— De unde crezi că am făcut rost de un transmiţător nou-nouţ în miezul nopţii?

O'Hare se holbă la el, după care spuse, cu efort:

— Şi ceilalţi patru dezertori promişi? Tot cu submarinul?

— La naiba, nu. Răpire forţată, toţi patru în ultima jumătate de oră.

O'Hare se holbă din nou la el.

În staţia radar de pe Mount Tamalpais, Parker, până nu demult secundul lui Giscard, îşi luă privirea de la televizor şi spuse celor patru oameni strânşi în jurul lui.

— Hai să negociem râul, zise el.

Din tăcerea cu care îi fu întâmpinată observaţia, era clar că ceilalţi erau de acord cu el. Dar nu ar fi putut fi numită o tăcere plină de fericire.

Lui Richards îi venea foarte greu să nu arate cât de bine se simţea. Spuse la microfon:

— Din câte văd, ceaţa va trece peste pod, aşa că peste câteva minute nu veţi mai putea să mă vedeţi. Totuşi, presupun că asta

nu va dura prea mult. După trecerea bancului de ceaţă, ţi-i voi arăta pe ceilalţi patru acoliţi credincioşi care au dezertat. Mai am o ultimă observaţie. Banii tăi sunt garantaţi, dar ai grijă unde mergi. Am înţeles că este nevoie de exact şase minute pentru blocarea pistelor principale de pe Aeroportul Havana.

Branson se ridică, cu o faţă total lipsită de expresie, şi se îndreptă spre autocarul din spate. Giscard îl urmă. Se putea observa cum oamenii lui se priveau unul pe celălalt năuciţi, căzuţi pe gânduri, sau pur şi simplu îşi fereau privirea. După ce intrară în autocar, Giscard se duse în spate şi se întoarse cu o sticlă de scotch şi două pahare. Turnă două porţii serioase şi zise:

— Şi eu sunt împotriva băuturii de dimineaţă.

Branson îşi goli jumătate de pahar dintr-o înghiţitură, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei.

— Ce părere ai, Giscard?

— După unsprezece ani în care am lucrat pentru dumneavoastră şi un cont de şapte cifre în bancă, am o părere destul de bună. Eu zic să terminăm cu comedia, domnule Branson. S-ar putea să fie o treabă foarte serioasă. Cu excepţia lui Van Effen, a lui Yonnie şi a mea, nici unul dintre oamenii dumneavoastră nu vă cunoaşte de mai mult de un an. L-am uitat pe Chrysler. Dar restul... le-aţi văzut feţele, când am plecat încoace?

Branson clătină din cap încet.

— Pur şi simplu nu ştiu ce să creadă. Poţi să-i condamni?

— Nu. Îl condamnaţi pe Van Effen?

— Dacă aş crede că soarele nu va apune diseară, aş putea crede şi că el a dezertat. Nu a făcut-o. Ai observat că aparatul de filmat nu a oferit nici un prim-plan şi că el nu a fost invitat să vorbească?

Se întrerupse când Chrysler apăru în pragul uşii.

— E în regulă, zise Branson. Intră. Pari nemulţumit.

— Sunt nemulţumit. Am auzit ceea ce a spus Giscard. L-au lăsat pe Van Effen să stea mai în spate pentru că era drogat. Pariez că şi-a povestit toată viaţa fără să-şi dea seama ce spune. Van Effen să dezerteze? Niciodată. Şi mai este ceva ce mă deranjează. Bartlett şi Boyard ar fi trebuit să se întoarcă deja. Nici măcar nu au ieşit din turnul sudic. Mai mult, nici nu o vor face.

Ştiu cine vor fi următorii patru dezertori.

— Droguri, zise Branson. Nu dezertare. Constrângere. Suntem cu toţii de acord cu asta. Dar, să-mi spuneţi şi mie, *cum a părăsit Van Effen podul?*

— Dumnezeu ştie, spuse Giscard. Eu nu eram aici. Poate că într-unul din acele momente în care s-a oprit curentul în noaptea aceea?

— A fost cu mine, în ambele ocazii, zise Branson. Ai vreo idee, Chrysler?

— Nu. E aşa cum am mai spus, domnule Branson. Este un măr stricat în coş, undeva.

Se uită mohorât la ceaţa care plutea deasupra podului.

— Şi aşa se face că nu îmi mai place podul acesta.

Carmody scoase ultimul detonator de pe a doua fâşie cu explozivi şi i se alătură repede lui Rogers, în vârful turnului sudic. Îşi ridică aparatul de emisie-recepţie.

— Cu generalul Carter, vă rog.

Trecură câteva secunde până să răspundă Carter.

— Le-am luat, domnule. Să mă duc cu Rogers în cealaltă parte? Am impresia că Branson a mai promis un spectacol la ora unsprezece. De data aceasta va fi pe cablul din vest şi a început să ne placă sarcina de comitet de primire.

— Este o precauţiune raţională, deşi nu prea cred că Branson îşi va mai risca vreunul dintre oameni, trimiţându-l în turnul sudic.

— Ah! Cei patru prieteni ai noştri au ajuns pe *terra firma*, domnule?

— Sunt cu mine acum. Păcat că nu aveţi un televizor acolo. Sunt nişte spectacole excelente azi.

— Se vor da reluări. Trebuie să plecăm, domnule. Ceaţa se împrăştie repede jos.

De fapt, ceaţa ajunse în golf în mai puţin de cinci minute, lăsând podul să strălucească în lumina soarelui. Branson, care se plimba într-o parte şi în cealaltă pe o secţiune scurtă a podului, se opri la apropierea lui Chrysler.

— Hagenbach e la telefon, domnule Branson. Spune să daţi drumul la televizor peste două minute.

Branson aprobă din cap.

— Ştim cu toţii ce vom vedea.

De data aceasta, Hagenbach fu maestrul de ceremonii. El nu-şi pregătise discursul la fel de bine ca vicepreşedintele, dar îşi sublinie spusele cu un impact considerabil.

— Se pare că imperiul criminal al lui Branson, chiar dacă nu se sfărâmă, dă semne că scârţâie pe la încheieturi. Vicepreşedintele v-a promis că vor mai apărea şi alţi dezertori. Că Van Effen a convins alţi patru oameni să părăsească nava care se scufundă. Ei bine, ei tocmai au făcut-o, aşa cum puteţi să vedeţi.

Un alt aparat de filmat se focaliză pe o masă cu patru oameni în jurul ei, fiecare cu câte un pahar în mână. În mijlocul mesei se afla o sticlă. Nu puteau fi descrişi ca un grup vesel şi fericit, dar nici nu aveau vreun motiv să fie astfel.

Hagenbach intră în faţa obiectivului.

— Iată-i, doamnelor şi domnilor. De la stânga la dreapta, domnii Reston, Harrison, Bartlett şi Boyard. Întâmplător, unul dintre oamenii de bază ai lui Branson se află în spital, cu fractură craniană. Ne întrebăm ce se va mai întâmpla în continuare. Vă mulţumim pentru atenţie.

Camerele tocmai încetaseră să mai filmeze, când un poliţist se apropie în fugă de Hagenbach.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule. De la Mount Tamalpais.

Zece secunde mai târziu, Hagenbach era în centrul de comunicaţii, ascultând atent. Puse jos receptorul şi se uită la Hendrix, Newson şi Carter.

— În cât timp putem face rost de două elicoptere, unul cu o cameră TV şi echipă de filmare, celălalt cu poliţişti înarmaţi?

— Zece minute, spuse Carter. Cel mult douăsprezece.

Giscard spuse, cu amărăciune:

— Uzură, uzură, uzură. Un război de tocare a nervilor. O subminare constantă a încrederii celor care am rămas. Şi nu putem face nimic, nu există nimic care să justifice represaliile violente asupra ostaticilor. Folosesc televizorul ca să vă bată la propriul dumneavoastră joc, domnule Branson.

— Da, aşa este.

Branson nu părea deosebit de deranjat. Ceea ce văzuse nu reprezentase nici un şoc şi nici o surpriză pentru el.

— Trebuie să recunoaştem că se pricep destul de bine.

Îi privi pe Giscard şi pe Chrysler.

— Ei bine, domnilor, m-am hotărât. Ce aveţi de spus?

Giscard şi Chrysler se priviră pentru o clipă. Nu era ceva obişnuit ca Branson să ceară părerea cuiva.

— Am prins ostaticii aici, spuse Chrysler. Acum eu sunt cel care se simte prins în capcană pe podul acesta blestemat. Nu avem libertate de mişcare.

— Dar vom avea Boeing-ul prezidenţial, zise Giscard. Şi el are cel mai bun sistem de comunicaţii din lume.

— Aşa că vom face pregătirile necesare pentru eventualitatea unei decolări de urgenţă. Sunt de acord. Trebuie să plătească pentru asta. Doar ca să le arăt că vorbesc serios, o să arunc totuşi în aer podul lor blestemat. Acum, nu cred că ar fi indicat să prindem cele două dispozitive explozive în jurul cablului vestic al turnului din nord.

— Aşa este, spuse Giscard, asta doar dacă nu vreţi alţi doi dezertori involuntari.

— Aşa că le vom înfăşura în jurul cablului chiar aici. În cel mai jos punct, între cele două elicoptere. Asta cred că ar trebui să fie suficient.

O jumătate de oră mai târziu, la puţin timp după ce ultimele două benzi cu explozive fuseseră prinse de cablul din vest, Chrysler veni la Branson.

— Hagenbach. Spune că va fi un program interesant peste două minute. Vă va suna la cinci minute după program. Spune că vin două mesaje foarte importante dinspre est.

— Mă întreb ce a mai pus la cale diavolul ăsta bătrân şi viclean?

Branson se duse şi se aşeză la locul lui obişnuit de vizionare. Scaunele de lângă el şi din spate se umplură automat. Ecranul se trezi la viaţă.

Pe ecran apăru ceva ce semăna cu o minge uriaşă şi albă de golf – unul din scanerele radar de la Mount Tamalpais. Apoi camera se focalizează pe un grup de vreo zece oameni, poliţişti în cămăşi cu mâneci scurte, toţi înarmaţi cu pistoale mitralieră. Puţin

mai în faţa lor stătea Hendrix, cu un microfon în mână. Camera îl urmă pe şeful Poliţiei, care se deplasă spre o uşă ce se deschidea. Ieşiră cinci oameni, toţi cu mâinile ridicate. Primul dintre ei se opri când ajunse la un metru în faţa lui Hendrix.

— Tu eşti Parker? întrebă acesta din urmă.

— Da.

— Eu sunt Hendrix. Şeful Poliţiei, San Francisco. Oamenii tăi se predau de bună voie?

— Da.

— De ce?

— Mai bine decât să fim vânaţi şi ucişi de voi – sau înjunghiaţi pe la spate de ticălosul de Branson.

— Sunteţi arestaţi. Urcaţi în furgonetă.

Hendrix îi privi plecând şi apoi vorbi din nou la microfon:

— Mi-e teamă că atunci când e vorba de discursuri, nu sunt în aceeaşi ligă valorică cu vicepreşedintele sau domnul Hagenbach, aşa că nici nu voi încerca. Tot ce pot spune, cu modestia cuvenită din partea noastră, este că zece dezertori nu reprezintă o recoltă proastă de dimineaţă. Şi dimineaţa nu s-a terminat încă. Totuşi, nu vom mai transmite nimic, pentru o oră.

Revson se ridică şi privi în jur, cu un aer indiferent. În numai două secunde prinse privirile generalului Cartland şi a lui Grafton. Încet, cu un aer indiferent, reporterii şi ostaticii porniră spre autocarele lor, primii probabil ca să-şi scrie relatările sau să-şi reîncarce aparatele de fotografiat, cei din urmă, aproape sigur, în căutarea răcoritoarelor – preşedintele, mai ales, părea foarte însetat. În plus, confortul autocarului cu aer condiţionat era categoric de preferat căldurii deja deranjante de pe pod.

Giscard spuse mânios:

— Prostul, nebun blestemat! De ce s-a lăsat prins atât de uşor?

În vocea lui Branson se simţea o urmă de acceptare obosită.

— Pentru că nu l-a avut pe Giscard acolo, lângă el.

— Ar fi putut să vă dea un telefon. Ar fi putut să-mi dea mie un telefon.

— Ce a fost a fost. Sincer să fiu, nu-l condamn.

Chrysler spuse:

— V-aţi gândit cumva, domnule Branson, că după ce vă veţi primi banii de răscumpărare şi veţi elibera ostaticii, vor vrea cea mai mare parte dintre bani înapoi, poate chiar toţi, ca să elibereze prizonierii? Nu sunt proşti şi ştiu al naibii de bine că nu vă veţi lăsa baltă oamenii.

— Nu va fi nici o înţelegere. Recunosc că lucrurile vor fi mai dificile, dar nu va fi nici o înţelegere. Presupun că ar fi mai bine să mă duc să văd ce vrea prietenul Hagenbach.

Branson se ridică şi porni spre autocarul de la coadă, cu capul aplecat, gânditor.

Mack, paznicul, aşteptă ca ultimul dintre iluştrii ostatici să urce în autocarul prezidenţial, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Ţinea pistolul mitralieră lejer, într-o mână. Se întoarse şi văzu pistolul mic al lui Cartland la nici un metru în faţa lui.

— Nu încerca nimic, te rog, zise Cartland. Dacă încerci să ridici arma aceea, va fi ultimul lucru pe care-l vei face.

Vocea impersonală şi calmă a lui Cartland avea o putere de convingere imensă.

— Domnilor, vă rog să fiţi martori…

— Cu pocnitoarea aia amuzantă?

Dispreţul lui Mack era evident.

— Nu m-ai putea nici măcar răni cu chestia aia, iar eu tot te-aş face bucăţi.

— Fiţi martori că l-am avertizat că această pocnitoare este încărcată cu gloanţe cu cap de cianură. E suficient să te zgârie şi nici nu vei simţi. Vei fi mort înainte să atingi podeaua.

— În ţara mea ar fi fost mort deja, comentă regele.

Poate cu excepţia lui Yonnie, nici unul dintre oamenii lui Branson nu era prost. Mack nu făcea excepţie. Îşi predă arma. Cartland îl conduse în partea din spate a autocarului, luă cheia din interior şi încuie uşa pe dinafară.

— Ei bine? întrebă preşedintele.

— Peste un minut sau două, afară vor avea loc câteva evenimente neplăcute, spuse Cartland. Nu vreau să risc viaţa vreunuia dintre dumneavoastră tocmai acum. Vreau ca uşa aceasta să rămână închisă ermetic, pentru că prietenii noştri de

pe mal vor folosi o bombă foarte ucigătoare, care suge oxigenul din atmosferă şi v-ar omorî pe loc. În al treilea rând, Branson va veni aici foarte repede, cu intenţia de a ucide pe unul sau doi dintre dumneavoastră, dacă atacul nu încetează. Dar dacă uşa e încuiată şi nu reuşeşte să intre, poate trage cât vrea el în geamurile antiglonţ, fără să ne impresioneze. În al patrulea rând, deşi acum avem două arme, nu le vom folosi când vom pleca de aici, ceea ce va trebui să facem, până la urmă. Nu vreau un schimb dezlănţuit de focuri. Vom fi urcaţi într-un elicopter, dar acesta nu va pleca nicăieri.

— De unde ai toate aceste informaţii? întrebă preşedintele.

— De la o sursă bine informată. Tipul care mi-a dat pistolul ăsta. Revson.

— Revson. Ce legătură are el? Nu-l cunosc.

— Îl veţi cunoaşte. Este considerat succesorul lui Hagenbach în FBI.

Preşedintele spuse plângător:

— Aşa cum am zis întotdeauna – nimeni nu-mi spune niciodată nimic.

Revson fu mult mai puţin vorbăreţ şi mai zgârcit cu explicaţiile. După ce se asigură că el urcase ultimul în autocar, se răsuci şi îl lovi cu latul palmei pe Peters sub urechea dreaptă, exact când acesta încuia uşa. Revson îi luă cheia şi pistolul mitralieră, îl trase şi îl sprijini pe scaunul şoferului, după care îşi scoase staţia radio.

— Aici Revson.

— Hendrix.

— Sunteţi gata?

— Hagenbach e încă la telefon cu Branson.

— Anunţaţi-mă imediat ce termină.

— Deci banii sunt în Europa, spuse Branson la telefon. Asta e bine. Dar trebuie să existe un cuvânt de cod.

— Există. Foarte potrivit cu acest moment.

Vocea lui Hagenbach era seacă.

— „În larg”.

Branson îşi permise un zâmbet uşor.

Vocea lui Hendrix se auzi din nou în receptorul lui Revson.

— Au terminat.

— Luaţi confirmarea de la Hagenbach.

— Confirmat.

— Acum.

Revson nu puse transmiţătorul înapoi în lăcaşul aparatului foto. Îl băgă în buzunar, îşi scoase aparatul de pe umăr şi îl lăsă pe podea. Descuie uşa, lăsând cheia în încuietoare, deschise uşa puţin şi se uită afară. Prima bombă fumigenă explodă la vreo două sute de metri, exact când Branson cobora din autocarul din spate. A doua explodă cu vreo două secunde mai târziu, cu douăzeci de metri mai aproape. Branson rămăsese pe loc, de parcă era paralizat. Dar nu şi O'Hare – observă Revson – care se urcă foarte rapid în partea din spate a ambulanţei, trântind uşa în spatele lui. Revson presupuse că şoferul era deja înăuntru.

Branson ieşi din transă. Sări în interiorul autocarului, ridică telefonul şi urlă.

— Hagenbach! Hendrix!

Se pare că uitase faptul că Hendrix fusese în Mount Tamalpais cu numai cinci minute mai înainte, deci nu avusese cum să se întoarcă în acel interval.

— Aici Hagenbach.

— Ce naiba crezi că faci?

— Nu fac nimic.

Vocea lui Hagenbach era enervant de lipsită de griji.

Norii denşi de fum erau acum la mai puţin de o sută de metri depărtare.

— Mă duc în autocarul prezidenţial, spuse Branson, urlând în continuare. Ştii ce înseamnă asta.

Trânti receptorul şi scoase pistolul.

— Giscard, spune-le oamenilor să se pregătească pentru un atac din sud. Trebuie să fie nebuni.

Johnson şi Bradley înaintaseră, din partea din spate a autocarului, dar Branson îi împinse înapoi.

— Pe voi doi nu-mi pot permite să vă pierd. Nu acum. Rămâneţi aici. E valabil şi pentru tine, Giscard. Transmite-le ordinul oamenilor, întoarce-te aici şi spune-i lui Hagenbach ce fac

eu.

Giscard îl privi cu o îngrijorare justificată. Vedea un Branson înnebunit, care se repeta şi era cam incoerent, un Branson pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Dar Giscard nu petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore pe podul Golden Gate.

Alte două bombe fumigene căzuseră, până când Branson să sară pe şosea. Perdeaua de fum, groasă şi densă, care ascundea turnul sudic, era acum la mai puţin de cincizeci de metri. Branson alergă spre uşa autocarului prezidenţial, prinse clanţa şi încercă să deschidă uşa. Aceasta rămase însă neclintită.

Explodă o altă bombă fumigenă. Aceasta chiar în spatele autocarului de la coadă. Branson bătu în geamul uşii cu patul pistolului şi se uită înăuntru. Scaunul şoferului, scaunul pe care ar fi trebuit să se afle Mack, paznicul, era gol. Generalul Cartland apăru lângă uşă, când următoarea bombă explodă la numai zece metri depărtare.

Branson urlă la el, uitând complet că nu putea fi auzit – autocarul era izolat fonic – şi arătă spre scaunul şoferului. Cartland ridică din umeri. Branson trase patru focuri rapide în încuietoare şi trase din nou de clanţă, dar autocarul prezidenţial fusese proiectat special ca să reziste unor atacuri de asemenea natură, aşa că rezistă şi la atacul lui Branson. Cartland ţinea mâna dreaptă la spate, cu degetul arătător pe trăgaciul armei cu cianură.

Următoarea bombă explodă chiar vizavi de Branson şi fumul dens şi înecăcios îl învălui în câteva secunde. Branson trase alte două focuri în încuietoare şi încercă din nou.

Revson scoase cheia din uşa autocarului presei, sări pe şosea, închise uşa, o încuie şi lăsă cheia în încuietoare. O bombă explodă imediat chiar în faţa lui.

Oricât de dăunător era fumul pentru gât şi nări, nu era paralizant. Pipăind cu degetele pe lateralul autocarului prezidenţial, Branson se întoarse la autocarul din spate, deschise uşa şi intră, după care o închise în spatele lui. Aerul din autocar era curat, luminile erau aprinse, unitatea de aer condiţionat funcţiona, iar Giscard era la telefon.

Branson reuşi să-şi stăpânească tusea.

— Nu am putut să intru. Uşile sunt încuiate şi Mack nu se vede

nicăieri. Ai prins ceva?

— L-am găsit pe Hagenbach. Spune că nu ştie nimic despre asta. Nu ştiu dacă să-l cred sau nu. A trimis după vicepreşedinte.

Branson îi smulse telefonul din mână, exact când se auzi vocea lui Richards.

— Giscard?

— Branson.

— Nu e nici un atac. Nu va fi nici un atac. Crezi că suntem nebuni – când voi aveţi arma la capetele celor şapte ostatici? Armata a înnebunit, în persoana lui Carter. Dumnezeu ştie ce a încercat să obţină. Refuză să răspundă la telefon. L-am trimis pe amiralul Newson ca să-l oprească. Altfel îşi va distruge cariera.

În vagonul de comunicaţii, Richards se întoarse spre Hagenbach.

— Cum a fost?

Pentru prima dată după ani de zile de legătură cu Richards, Hagenbach permise unei expresii de aprobare să-i apară pe faţă.

— Vă aflaţi într-o companie greşită, domnule vicepreşedinte. Sunteţi la fel de prefăcut ca şi mine.

— Îl credeţi? întrebă Giscard.

— Dumnezeu ştie. Are sens. E logic. Rămâi aici. Şi ţine uşa aceea închisă.

Branson sări pe şosea. Fumul se rărise acum, dar încă era suficient ca să-i facă ochii să lăcrimeze şi să-l facă din nou să tuşească. La al treilea pas se lovi de o formă neclară, în fum.

— Cine e?

— Chrysler.

Chrysler aproape se convulsiona din cauza tusei puternice.

— Ce naiba se întâmplă, domnule Branson?

— Dumnezeu ştie. Nimic, după spusele lui Richards. Vreun semn de atac?

— Vreun semn de... La naiba, nu văd la un metru distanţă. Oricum, nu se aude nimic.

Exact în timp ce vorbea, se auziră câteva pocnituri într-o succesiune rapidă.

— Astea nu au fost bombe fumigene, zise Chrysler.

După câteva secunde deveni evident că nu fuseseră bombe

fumigene. Cei doi bărbaţi începură să icnească, în căutarea oxigenului pe care nu reuşeau să-l găsească. Branson înţelese primul ce se întâmpla. Îşi ţinu respiraţia, îl prinse pe Chrysler de braţ şi îl trase spre autocarul din spate. După câteva secunde erau înăuntru, cu uşa închisă în spatele lor. Chrysler zăcea inconştient pe podea, Branson era în picioare, abia reuşind să-şi păstreze cunoştinţa.

— Ce naiba…, spuse Giscard.

— Aerul condiţionat la maxim.

Vocea lui Branson se auzea printre gâfâiturile scurte şi dureroase.

— Folosesc CUB-uri.

Spre deosebire de O'Hare, Giscard ştia ce erau CUB-urile.

— Bombe de asfixiere?

— De data asta nu se mai joacă.

Nici generalul Cartland nu se mai juca. El descuie uşa băii, cu pistolul-mitralieră al lui Mack în mâini. Mack îi aruncă o privire otrăvită, dar nu reuşi să ofere o exprimare mai directă a propriilor sentimente, din cauza ţevii aflate la numai cincisprezece centimetri de stomacul lui.

— Sunt şeful statului major reunit, spuse Cartland. Într-o astfel de stare de urgenţă nu dau socoteală nimănui, nici măcar preşedintelui, pentru acţiunile mele. Dă-mi cheia de la uşă sau te împuşc.

Două secunde mai târziu, cheia de la uşă era în mâinile lui Cartland. Acesta spuse:

— Întoarce-te.

Mack se întoarse şi aproape în aceeaşi clipă se prăbuşi pe podea. Era posibil ca impactul dintre patul pistolului mitralieră al lui Cartland şi capul lui să fi fost prea puternic, dar după expresia indiferentă de pe faţa generalului era clar că acestuia nu-i păsa. Cartland încuie uşa băii în spatele lui, băgă cheia în buzunar, merse în faţă, ascunse pistolul mitralieră sub scaunul preşedintelui, care era destul de năucit, şi apoi se duse la panoul de control din faţa scaunului şoferului. Atinse fără efect câteva butoane, trase şi împinse câteva comutatoare şi apoi se răsuci repede, când geamul uşii se deschise. Făcu doi paşi, adulmecă

aerul, îşi încreţi nasul şi se întoarse repede ca să mişte în cealaltă direcţie ultimul comutator pe care-l atinsese. Geamul se închise. Cartland atinse din nou comutatorul, foarte încet. Fereastra se deschise doi centimetri. Cartland se duse lângă ea, aruncă cheia de la uşă afară, se întoarse şi închise fereastra.

Două minute mai târziu, briza vestică uşoară din Pacific răspândise fumul, mult rarefiat acum, în golf. Podul era liber. Branson deschise uşa autocarului din spate: aerul era dulce, limpede şi curat. Coborî, se uită la corpurile întinse la pământ şi începu să alerge. Giscard, Johnson şi Bradley îl urmară. Chrysler, care îşi revenea încet, se ridică, dar rămase pe loc, clătinându-şi capul dintr-o parte în cealaltă.

Îi verificară pe oamenii întinşi la pământ.

— Trăiesc, spuse Giscard. Sunt inconştienţi, total incapacitaţi, dar încă respiră.

— După CUB-uri? zise Branson. Nu înţeleg. Încarcă-i în elicopterul tău, Bradley, şi decolează când ai terminat.

Branson alergă spre autocarul prezidenţial şi văzu imediat cheia căzută jos. O ridică şi deschise uşa zgâriată de gloanţe. Cartland stătea lângă scaunul şoferului.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Branson.

— Tu să-mi spui. Tot ce ştiu este că paznicul tău a încuiat uşa pe dinafară şi a fugit. A luat-o la fugă când a ajuns fumul aici. Presupun că a fost doar o perdea de fum, ca să permită unui alt dezertor să scape.

Branson se uită fix la el, mai întâi clătinând din cap şi apoi aprobând.

— Rămâneţi aici.

Alergă spre autocarul din faţă. Văzu imediat cheia în broască, o răsuci şi deschise uşa. Se uită la Peters, căzut pe podea şi evident inconştient, urcă treptele şi se uită în autocar.

— Unde e Revson? întrebă el.

— A plecat, spuse Grafton pe un ton bine exersat şi aparent uimit. Vă pot spune numai trei lucruri. L-a doborât pe paznic. A vorbit la ceva ce semăna cu un emiţător miniatural. Apoi, când a venit fumul, a plecat, a încuiat uşa pe dinafară şi a luat-o la fugă. Ascultă, Branson, noi suntem numai spectatori, civili, din punctul

tău de vedere. Ne-ai promis siguranţă. Ce se întâmplă afară?

— În ce parte a fugit?

— Spre turnul nordic. Cred că a ajuns de mult acolo.

Branson rămase tăcut pentru o vreme. Când vorbi, tonul lui îşi reluase calitatea liniştită obişnuită.

— Voi distruge podul acesta. Dar eu nu ucid oameni nevinovaţi. Ştie cineva de aici să conducă un autocar?

Un tânăr reporter se ridică în picioare.

— Eu.

— Scoateţi autocarul acesta de pe pod. Imediat. Prin bariera sudică.

Închise uşa şi alergă spre ambulanţă. Uşa din spate se deschise, la apropierea lui. O'Hare apăru şi spuse:

— Nu pot spune decât că ştii cum să-ţi întreţii oaspeţii.

— Plecaţi de pe pod. În clipa asta.

— De ce?

— Dacă vreţi, puteţi să rămâneţi. O să arunc în aer podul ăsta blestemat.

Branson plecă, acum fără să alerge, ci doar mergând repede. Îl văzu pe Chrysler, năucit, coborând din autocarul din spate, şi îi spuse:

— Du-te şi stai lângă autocarul preşedintelui.

Giscard şi Johnson stăteau lângă elicopterul din spate. Bradley se sprijinea pe geamul deschis.

— Plecaţi acum, spuse Branson. Ne întâlnim la aeroport.

Bradley înălţă lin elicopterul de pe pod, încă înainte ca Branson să ajungă la autocarul prezidenţial.

Revson se ridică din poziţia ghemuită de pe podeaua locului din spate al elicopterului conducător şi se uită repede pe fereastră. Cei şapte ostatici, escortaţi de Branson, Giscard şi Chrysler, se apropiau de elicopter. Revson se ascunse repede la loc şi scoase transmiţătorul din buzunar.

— Domnul Hagenbach?

— Eu sunt.

— Puteţi să vedeţi elicea acestui elicopter?

— Da. O vedem cu toţii. Avem binoclurile îndreptate spre voi.

— La prima rotaţie a elicei, raza laser.

Cei şapte ostatici urcară primii. Preşedintele şi regele se aşezară pe cele două scaune din faţă din stânga, prinţul şi Cartland pe cele din dreapta. În spatele lor se aşezară primarul, Muir şi şeicul petrolului. Giscard şi Chrysler se aşezară în rândul al treilea. Fiecare dintre ei avea câte o armă în mână.

Ambulanţa se apropia de turnul sudic, când O'Hare bătu în geamul şoferului. Geamul se lăsă în jos.

— Întoarce în centrul podului, spuse O'Hare.

— Să întorc! Isuse, doctore, o să arunce în aer podul ăsta blestemat.

— Va avea loc un accident, dar nu de genul pe care-l crezi tu. Întoarce.

Johnson urcă ultimul în elicopter. După ce el se aşeză, Branson spuse:

— Gata. Ridică-l.

Urmă obişnuitul muget asurzitor, care se transformă rapid într-un urlet asurzitor, sunetul unui motor care mergea mult mai repede decât rotaţiile lui normale, dar chiar şi aşa nu atât de puternic încât să acopere zăngăniturile puternice de afară. Johnson se aplecă în faţă şi toate zgomotele se opriră brusc.

— Ce este? întrebă Branson. Ce s-a întâmplat?

Johnson se uita fix în faţă, după care spuse liniştit:

— Mi-e teamă că aţi avut dreptate în legătură cu raza laser, domnule Branson. Elicea tocmai a căzut în Golden Gate.

Branson reacţionă foarte repede. Ridică telefonul şi apăsă un buton:

— Bradley?

— Domnule Branson?

— Avem probleme. Vino la pod să ne iei.

— Mi-e teamă că nu pot face asta. Şi eu am nişte probleme – două avioane Phantom tocmai au apărut în coada noastră. Trebuie să aterizez pe Aeroportul Internaţional. Mi s-a spus că mă va aştepta un comitet de primire.

Revson se ridică silenţios în picioare, cu stiloul alb în mână. Apăsă butonul de două ori şi, aproape simultan, cei doi oameni din faţa lui se prăbuşiră în faţă, total neaşteptat. Spre

dezamăgirea şi şocul lui Revson, căzură cu zgomot pe culoar, şi armele lor zăngăniră pe podea.

Branson se roti repede cu pistolul în mână. Revson era prea departe ca acul să ajungă până la Branson. Acesta ochi cu atenţie şi începu să apese încet trăgaciul, moment în care urlă de durere, când bastonul preşedintelui îl izbi în obraz. Revson se aruncă la podea, pe culoar, apucând arma lui Giscard. Când Branson reuşi să îndepărteze bastonul preşedintelui şi se răsuci din nou spre Revson, acesta era pregătit. Nu putea să vadă decât capul lui Branson, dar era suficient.

Stăteau într-un grup izolat, la vreo douăzeci de metri de ambulanţă: preşedintele, vicepreşedintele, cei şapte strategi şi Revson. Revson o ţinea strâns de braţ pe April Wednesday. Se uitau cu toţii în tăcere cum o targă acoperită era coborâtă din elicopter şi cărată, printre zeci de soldaţi şi poliţişti înarmaţi, spre ambulanţa care aştepta. Nimeni nu spuse nimic: nu era nimic de spus.

— Prietenii noştri regali? întrebă preşedintele.

— Abia aşteaptă să ajungă la San Rafael, mâine, zise Richards. Privesc întregul episod într-o manieră mai mult decât filozofică. Sunt de-a dreptul încântaţi. Nu numai că America s-a ales cu un ochi vânăt, dar vor deveni şi eroi naţionali, acasă.

— Ar fi mai bine să mergem să vorbim cu ei, spuse preşedintele.

El şi Richard se întoarseră ca să plece, când Revson spuse:

— Mulţumesc, domnule.

Preşedintele îl privi uluit:

— *Mie? Tu* îmi mulţumeşti *mie?* Eu ţi-am mulţumit deja de sute de ori.

— Da, domnule. Ca regulă generală, nu-mi place să rămân dator, dar pot spune că mă bucur că mi-aţi salvat viaţa.

Preşedintele zâmbi, se întoarse şi plecă împreună cu Richards.

Hagenbach i se adresă lui Revson:

— Ei bine, hai să mergem la birou, ca să-ţi prezinţi raportul complet.

— Ah, asta. Care este pedeapsa pentru neascultarea unui ordin al şefului FBI-ului?

— Concedierea.

— Ce păcat. Îmi plăcea slujba asta. Eu propun să fac un duş, să mă bărbieresc, să mă schimb, să o duc pe domnişoara Wednesday la prânz şi *apoi* să-mi prezint raportul, după-amiază. Cred că îmi datoraţi măcar atât.

Hagenbach se gândi şi apoi aprobă din cap.

— Cred că da.

La trei mii de kilometri depărtare, cineva din eşaloanele superioare ale cartierului general al FBI-ului tocmai câştigă o mică avere, în urma unui pariu.

Hagenbach zâmbise.

13 DRAGON

O fortăreață pe roți, așa descriu reporterii coloana de mașini prezidențială, în momentul în care intră în San Francisco, traversând podul Golden Gate. Într-unul din autocare se află președintele Statelor Unite și doi conducători de state arabi.

Dar la mijlocul podului, inimaginabilul devine realitate. În fața ochilor întregii lumi, un geniu criminal reușește cea mai spectaculoasă răpire a timpurilor moderne...

„Extraordinar... tensionat... ingenios... unul dintre cele mai bune romane ale lui MacLean". — *Sunday Express*

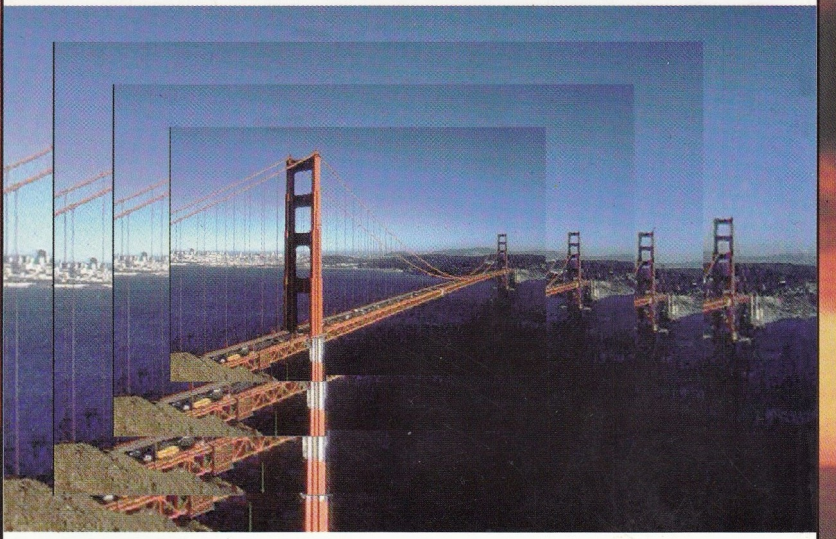

În 1941, la vârsta de 18 ani, Alistair MacLean s-a înrolat în Marina Regală. Cei doi ani și jumătate petrecuți pe un crucișător i-au oferit mai târziu baza romanului HMS *Ulysses*, prima lui carte, un documentar extraordinar al războiului pe mare. El este autorul a peste douăzeci de romane de succes vândute în milioane de exemplare.

Multe dintre romanele lui au fost ecranizate — *Tunurile din Navarone, Acolo unde se avântă vulturii* și *Întâlnirea de aur* fiind dintre cele mai cunoscute.

DRAGON

ISBN 973-9439-41-1 Editura LUCMAN